SHARI

LAPENA

Străinul de acasă

DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI
CUPLUL DIN VECINI

#1 BESTSELLER CANADIAN
NEW YORK TIMES BESTSELLER
UK SUNDAY TIMES BESTSELLER

VIRTUAL-PROJECT.EU

TREI

SHARI LAPENA

STRĂINUL DE ACASĂ

Original: *A Stranger in the House* (2017)

Traducere din engleză de:
ALEXANDRA FUSOI

virtual-project.eu

2018

PROLOG

Locul ei nu e aici.

O ia la goană pe ușa din spate a restaurantului abandonat, împleticindu-se în beznă – cele mai multe dintre felinare sunt arse sau stricate – și gâfâind zgomotos. Fuge ca un animal cuprins de panică spre locul unde și-a parcat mașina, abia conștientă de ceea ce face. Reușește cumva să deschidă ușa. Își pune centura fără să se gândească, întoarce mașina din două mișcări în scârțâit de roți și pornește val-vârtej din parcare, virând imprudent pe drum fără să încetinească. Îi atrage atenția ceva din complexul comercial de peste drum, dar n-are timp să proceseze ce vede, pentru că a ajuns deja într-o intersecție. Trece pe roșu, accelerând. Nu poate gândi.

Altă intersecție – o străbate accelerând. Conduce mult peste limita de viteză, dar nu-i pasă. Trebuie să se îndepărteze.

Altă intersecție, alt semafor roșu. Au început deja să treacă mașinile din cealaltă parte. Nu se oprește. Dă buzna în intersecție, ocolind o mașină care-i taie calea și lăsând un adevărat haos în urma ei. Aude urletul frânelor și claxoane violente în spate. E periculos de aproape să piardă controlul mașinii. Și după aceea îl pierde de-a binelea – are un moment de limpezime, de neîncredere, în timp ce apasă frenetic frâna. Mașina care derapează sare pe bordură și plonjează cu botul într-un stâlp.

Capitolul unu

În seara fierbinte de august, Tom Krupp își parchează mașina – un Lexus luat în leasing – pe aleea casei lui atrăgătoare, cu două etaje. Casa, cu un garaj pentru două mașini, are în față o peluză generoasă și este înconjurată de copaci bătrâni și frumoși. În dreapta drumului de acces, o alee cu dale ajunge până în fața verandei, cu trepte care duc spre o ușă de lemn solidă, aflată la jumătatea fațadei. În dreapta ușii din față e o fereastră panoramică întinsă pe toată lățimea sufrageriei.

Casa se află pe o stradă ușor în curbă, care se termină într-o fundătură. Clădirile din jur sunt toate la fel de frumoase și de bine întreținute și sunt relativ asemănătoare. Cei care stau aici sunt oameni de succes și așezați; toți sunt puțin cu nasul pe sus.

Această suburbie liniștită și prosperă din nordul New York-ului, cu populație formată în majoritate din cupluri de oameni de carieră și familiile lor, pare să nu știe de problemele orășelului care o înconjoară, să nu aibă habar de problemele lumii largi, de parcă aici visul american și-ar continua existența, liniștit și netulburat.

Dar decorul idilic nu se potrivește cu starea de spirit de-acum a lui Tom. Stinge farurile, oprește motorul și rămâne o clipă neliniștit în întuneric, detestându-se.

După aceea, cu o tresărire, observă că mașina soției sale nu se află la locul ei pe alee. Se uită mecanic la ceas: douăzeci și unu și douăzeci. Se întreabă dacă n-a uitat el ceva. *Trebuia să iasă pe undeva?* Nu reușește să-și aducă aminte să fi spus ceva de genul ăsta, dar în ultima vreme a fost foarte ocupat. *Poate că a ieșit doar să cumpere ceva și o să se întoarcă în orice clipă.* A lăsat lumina aprinsă; iar asta dă casei o strălucire primitoare.

Coboară din mașină în seara de vară – miroase a iarbă proaspăt cosită –, înăbușindu-și dezamăgirea. Voia, destul de înflăcărat, să-și vadă soția. Rămâne o clipă cu mâna pe plafonul mașinii și se uită peste drum. Apoi își ia servieta și sacoul de pe locul pasagerului și închide plictisit ușa. Ajunge la treptele din față și deschide ușa. E ceva în neregulă. Își ține răsuflarea.

Tom rămâne complet nemișcat în prag, cu mâna pe clanță. În primul moment, nu știe ce-l deranjează. Apoi își dă seama despre ce e vorba. Ușa nu era încuiată. Asta în sine nu e ceva ieșit din comun – de cele mai multe ori, când vine acasă seara, deschide ușa și intră direct, pentru că de obicei Karen e acasă și-l așteaptă. Dar ea a plecat cu mașina și a uitat să încuie ușa. Asta-i ceva foarte neobișnuit pentru nevastă-sa, care e maniacă în privința încuiatului ușilor. Expiră încet. *Poate că a fost pe grabă și a uitat.*

Studiază rapid din priviri sufrageria, un dreptunghi tihnit de gri-deschis și alb. E liniște completă; e evident că nu e nimeni acasă. A lăsat luminile aprinse, așa că probabil n-a plecat pentru multă vreme. *Poate că s-a dus să ia lapte.* Probabil c-o să găsească un bilețel. Își azvârle cheile pe măsuța de lângă ușă și se duce direct în bucătăria aflată în fundul casei. E mort de foame. Se întreabă dacă ea a mâncat deja sau dacă îl aștepta cu masa.

E clar că pregătea cina. Vede o salată aproape terminată; s-a întrerupt în timp ce tăia o roșie. Se uită la tocătorul de lemn, la roșie și la cuțitul ascuțit de lângă ea. Pe blatul de granit sunt paste, pregătite de pus la fiert, iar pe aragazul de oțel inoxidabil, o cratiță mare cu apă. Aragazul e închis, iar apa din cratiță e rece; bagă un deget în ea ca să verifice. Se uită pe ușa frigiderului să vadă dacă e vreun mesaj – pe tăblița albă nu e scris nimic pentru el. Se încruntă. Scoate telefonul mobil din buzunarul de la pantaloni și verifică să

vadă dacă n-are vreun SMS de la ea, pe care să nu-l fi zărit. Nimic. Acum e ușor iritat. Ar fi trebuit să-i spună.

Tom deschide ușa frigiderului și rămâne acolo o clipă, holbându-se absent la conținutul lui, apoi ia o bere de import și se hotărăște să pună pastele la fiert. E sigur c-o să se întoarcă din clipă în clipă. Se uită curios în jur, să vadă ce s-ar fi putut termina. Au lapte, pâine, sos de paste, vin și parmezan. Verifică la baie – e o grămadă de hârtie igienică. Nu-i trece prin cap nimic altceva care să fi fost strict necesar. În timp ce așteaptă să fiarbă apa, o sună pe mobil, dar ea nu-i răspunde.

După un sfert de oră, pastele sunt gata, dar nici urmă de nevastă-sa. Tom lasă pastele într-o strecurătoare în chiuvetă, închide ochiul de sub cratița cu sos de roșii și se plimbă neliniștit prin sufragerie, uitând de foame. Se uită pe fereastra panoramică peste peluză și către strada de dincolo de ea. *Unde dracu' e?*

Începe să se panicheze. O sună din nou pe mobil și aude o ușoară vibrație venind din spate. Își smucește capul în direcția sunetului și-i vede telefonul, care bâzâie pe spătarul canapelei. *Rahat. Și-a uitat telefonul. Cum să dea de ea acum?*

Începe să se uite prin casă după vreun indiciu care să-i spună unde s-ar fi putut duce. Sus, în dormitor, descoperă uimit că geanta ei e pe noptieră. O deschide cu degete stângace, ușor vinovat că scotocește în poșeta soției. I se pare ceva intim. Dar este o situație de urgență. Răstoarnă conținutul în mijlocul patului lor făcut cu grijă. Are acolo portofelul, rujul, un pix, un pachet de șervețele – toate sunt acolo. *Deci nu s-a dus la cumpărături. Poate că a ieșit puțin să-și ajute vreo prietenă? Vreo urgență oarecare?* Totuși, și-ar fi luat poșeta cu ea, dacă ar fi plecat cu mașina. Și nu l-ar fi sunat până acum, dacă ar fi putut? Putea să împrumute telefonul altcuiva. Nu-i stă în fire să fie nepăsătoare.

Tom se așază pe marginea patului, destul de dărâmat. Inima îi bate prea tare. Ceva nu e în regulă. Se gândește că poate ar trebui să sune la poliție. Își imaginează cum ar decurge discuția. *Soția mea a ieșit și nu știu unde e. A plecat fără telefon și geantă. A uitat să încuie ușa. Nu-i stă deloc în fire.* Probabil că nu l-ar lua în serios, dacă e plecată de așa de puțin timp. N-a văzut niciun semn de luptă. Nu e nimic deranjat.

Se ridică brusc de pe pat și cercetează rapid toată casa. Dar nu dă peste nimic alarmant – niciun telefon scos din furcă, nicio fereastră spartă, nicio pată de sânge pe podea. Chiar și așa, răsuflă la fel de neliniștit ca și înainte.

Ezită. Poate că poliția o să creadă că s-au certat. N-o să conteze dacă le spune că nu s-au certat, dacă le spune că nu se ceartă aproape niciodată. Că au o căsnicie aproape perfectă.

În loc să sune la poliție, dă fuga înapoi în bucătărie, unde Karen păstrează o listă cu numere de telefon, și începe să le sune pe prietenele ei.

*

Privind mașina făcută praf din fața lui, polițistul Kirton clatină resemnat din cap. Oameni și mașini. A văzut lucruri care te fac să-ți golești stomacul pe loc. De data asta nu fusese așa de rău.

Victima accidentului, o femeie, probabil de vreo treizeci și ceva de ani, n-avusese acte de identitate la ea. Nicio geantă, niciun portofel. Dar în torpedo se aflau talonul și asigurarea. Mașina e înmatriculată pe numele unei oarecare Karen Krupp, cu domiciliul pe Dogwood Drive, numărul 24. Care va avea de dat niște explicații. Și or să fie și niște acuzații. Deocamdată, a fost dusă cu ambulanța la cel mai apropiat spital.

Din câte își poate da seama, și potrivit declarațiilor martorilor, gonea mâncând pământul. A trecut pe roșu și a zdrobit mașina Honda Civic roșie într-un stâlp. E o minune că n-a mai fost rănit și altcineva.

Probabil că era drogată, își zice Kirton. O să i se facă un test toxicologic.

Se întreabă dacă mașina e furată. Destul de simplu de aflat.

Doar că nu arăta ca o hoață de mașini sau o drogată. Arăta ca o gospodină. Din câte putea el să-și dea seama, cu tot sângele ăla.

*

Tom Krupp i-a sunat pe cei cu care știe că se vede Karen cel mai des. Dacă nici ei nu știu unde e, atunci nu mai așteaptă. Sună la poliție.

Mâna îi tremură când ia din nou telefonul. Îi e teamă de paralizează.

Se aude o voce pe fir:

— 911. Care este urgența dumneavoastră?

*

Imediat ce deschide ușa și-l vede pe polițist în prag, cu chipul grav, Tom știe că s-a întâmplat ceva foarte rău. Îl cuprinde o groază care-i provoacă greață.

— Sunt polițistul Fleming, spune acesta, arătându-i legitimația. Pot să intru? întreabă el respectuos, cu glas scăzut.

— Ați ajuns repede, răspunde Tom. De-abia am sunat la 911 acum câteva minute.

Are senzația că s-ar putea să intre în stare de șoc.

— N-am venit în urma unui apel la 911, spune polițistul.

Tom îl conduce în sufragerie și se prăbușește pe canapeaua albă mare, de parcă i-ar fi cedat picioarele, fără să se uite la chipul polițistului. Vrea să amâne cât mai mult momentul adevărului.

Dar momentul acela a venit. Constată că abia mai poate respira.

— Lăsați capul în jos, spune polițistul Fleming și-i pune cu blândețe mâna pe umăr.

Tom își lasă capul în poală, având senzația că e pe punctul de a leșina. Se teme că lumea lui se

sfârșește. După o clipă, ridică privirea. Habar n-are ce urmează, dar știe că nu poate fi ceva bun.

Capitolul doi

Cei trei băieți – doi de treisprezece ani și unul de paisprezece, căruia îi dăduseră tuleiele pe buza de sus – sunt învățați să-și facă de cap. Copiii cresc repede în zona asta a orașului. Seara târziu, nu stau acasă, zăbovind la monitoarele computerelor și făcându-și lecțiile sau băgați în pat. Stau pe-afară, gata să intre în bucluc. Și se pare că asta au făcut.

— Hei, spune unul dintre ei, oprindu-se brusc lângă ușa restaurantului abandonat unde trag uneori câte un joint, dacă au.

Ceilalți doi vin în jurul lui, apoi se opresc, privind încordați în beznă.

— Ce-i asta?

— Cred că e un mort.

— Nu mai spune, Sherlock.

Cu simțurile dintr-odată în alertă, băieții încremenesc, temându-se că ar mai putea fi cineva acolo. Dar își dau seama că sunt singuri.

Unul dintre băieții mai mici râde nervos, ușurat.

Înaintează curioși, privind cadavrul de pe podea. E un bărbat, trântit pe spate, cu urme clare de împușcături pe față și piept. Cămașa deschisă la culoare e îmbibată de sânge. Niciunul dintre ei nu e defel sperios.

— Mă întreb dacă are ceva la el, spune băiatul mai mare.

— Mă îndoiesc, răspunde unul dintre ceilalți.

Dar băiatul de 14 ani își strecoară expert mâna într-unul dintre buzunarele de la pantalonii mortului, scoțând un portofel. Scotocește prin el.

— Se pare că avem noroc, spune el cu un rânjet, ridicând portofelul deschis ca să-l vadă și ceilalți.

E plin de bancnote, dar în beznă e prea greu de spus câți bani sunt acolo. Din celălalt buzunar scoate un telefon mobil.

— Luați-i ceasul și restul, le spune el celorlalți, cercetând cu grijă pe jos în căutarea unei arme.

Ar fi grozav să găsească o armă, dar nu vede niciuna.

Unul dintre băieți îi scoate ceasul. Celălalt se chinuie un pic cu un inel de aur masiv, dar până la urmă îl smulge de pe degetul cadavrului și-l strecoară în buzunarul jeanșilor. După aceea, pipăie la gâtul omului, să vadă dacă are vreun lănțișor. N-are.

— Ia-i cureaua, comandă băiatul mai mare, evident șeful. Și pantofii.

Mai furaseră și înainte diverse lucruri, deși niciodată de la un cadavru. Erau entuziasmați, cu răsuflarea întretăiată. Depășiseră un fel de limită.

— Trebuie să ieșim de-aici, spune apoi băiatul mai mare. Și nu puteți spune nimănui.

Ceilalți doi ridică privirea spre băiatul mai înalt și dau din cap în tăcere.

— Nu ne lăudăm nimănui cu ce am făcut. Ați priceput? continuă cel mai mare.

Ceilalți dau din nou din cap, cu multă convingere.

— Dacă întreabă cineva, n-am fost niciodată aici. Hai să ne cărăm.

Cei trei băieți se strecoară repede afară din restaurantul abandonat, luând cu ei lucrurile bărbatului mort.

*

Tom își dă seama după vocea polițistului, după expresia lui, că veștile sunt foarte proaste. Poliția trebuie să dea vești tragice în fiecare zi. Acum e rândul lui să le primească. Însă Tom nu vrea să știe. Vrea să-și ia de la capăt toată seara – să coboare din mașină, să vină la ușa din față și s-o găsească pe Karen în bucătărie, pregătind masa. Vrea să-și pună brațele în jurul ei, să-i simtă parfumul și s-o strângă la piept. Vrea să fie totul cum era. Dacă n-ar fi ajuns acasă așa de târziu,

poate că așa s-ar fi petrecut lucrurile. Poate că e vina lui.

— Mă tem că a avut loc un accident, spune polițistul Fleming, cu vocea gravă și privindu-l cu compasiune.

Știa el. Tom se simte amorțit.

— Soția dumneavoastră conduce o Honda Civic roșie? întreabă polițistul.

Tom nu răspunde. Nu se poate întâmpla așa ceva.

Polițistul citește un număr de înmatriculare.

— Da, răspunde Tom. E mașina ei.

Vocea îi sună ciudat, de parcă vine din altă parte. Se uită la polițist. Timpul pare să-și fi încetinit curgerea. Acum o să-i spună. O să-i spună că a murit.

— Șoferița este rănită, spune cu blândețe polițistul Fleming. Nu știu cât de grav. E în spital.

Tom își acoperă fața cu mâinile. N-a murit! E rănită, dar simte cum îl cuprinde un val de speranță dezlănțuită că poate nu-i chiar așa de rău. Poate că o să fie bine. Își îndepărtează mâinile de pe față, inspiră profund și tremurat și întreabă:

— Ce dracu' s-a întâmplat?

— În accident a fost implicat un singur vehicul, spune încet polițistul Fleming. Mașina a intrat frontal într-un stâlp.

— Cum? întreabă Tom. Cum poate să intre o mașină într-un stâlp fără niciun motiv? Karen e o șoferiță extraordinară. N-a avut niciodată vreun accident. Trebuie să-l fi provocat altcineva.

Tom observă expresia reținută de pe chipul polițistului. Ce anume îi ascunde?

— Șoferul nu avea acte de identitate, spune Fleming.

— Și-a lăsat geanta aici. Și telefonul.

Tom își trece mâinile peste față, încercând să nu clacheze.

Fleming își lasă capul într-o parte.

— Domnule Krupp, relația dintre dumneavoastră și soția dumneavoastră e bună?

Tom îl privește consternat.

— Da, bineînțeles.

— Nu v-ați certat, n-au luat-o lucrurile un pic razna?

— Nu! Nici măcar nu eram acasă.

Polițistul Fleming se așază într-un fotoliu în fața lui Tom și se apleacă.

— Împrejurările… în fine, există o mică posibilitate ca femeia care conducea mașina, cea care a avut accidentul, să nu fie soția dumneavoastră.

— Cum? întreabă Tom, luat prin surprindere. De ce? Ce vreți să spuneți?

— Pentru că nu avea acte de identitate asupra ei, în momentul acesta nu suntem de fapt siguri că soția dumneavoastră conducea mașina, ci doar că este mașina ei.

Tom îl țintuiește cu privirea, rămas fără grai.

— Accidentul s-a petrecut în partea de sud a orașului, la intersecția dintre Prospect și Davis Drive, spune ofițerul Fleming, privindu-l cu subînțeles.

— Exclus, răspunde Tom.

Era una dintre cele mai rău-famate zone ale orașului. Karen n-ar fi călcat acolo nici ziua în amiaza mare, cu atât mai puțin singură după lăsarea întunericului.

— Știți ce motiv ar fi putut avea soția dumneavoastră, Karen, să conducă imprudent – să depășească viteza legală și să treacă pe roșu – în partea aceea a orașului?

— Poftim? Ce tot spuneți?

Tom se uită neîncrezător la polițist.

— Karen *n-ar* fi în partea aia a orașului. Și nu depășește *niciodată* viteza legală… n-ar trece *niciodată* pe roșu.

Se prăbușește pe canapea. Simte un val de ușurare.

— Nu-i soția mea, spune el cu certitudine.

O cunoaște pe soția lui, n-ar face niciodată așa ceva. Aproape că zâmbește.

— E altcineva. Probabil că i-a furat cineva mașina. Slavă Domnului!

Se uită la polițist, care-l cercetează în continuare cu îngrijorare profundă. Și după aceea își dă seama, iar panica revine pe loc.

— Și atunci, unde-i soția mea?

Capitolul trei

— Trebuie să veniți cu mine la spital, spune polițistul Fleming.

Tom nu prea reușește să priceapă ce se-ntâmplă. Ridică privirea spre polițist.

— Îmi pare rău, ce ați spus?

— Trebuie să veniți cu mine la spital acum. Trebuie să facem o identificare, într-un fel sau altul. Trebuie să știm dacă femeia de la spital este soția dumneavoastră. Și, dacă nu este, trebuie s-o găsim. Mi-ați spus că ați făcut un apel la 911, adaugă el. Nu este acasă, iar mașina ei a fost implicată într-un accident.

Tom dă din cap rapid, înțelegând acum.

— Da.

Își ia repede portofelul și cheile – îi tremură mâinile – și-l urmează pe polițist afară, unde se urcă pe bancheta din spate al mașinii de poliție alb-negru parcate pe stradă. Tom se întreabă dacă vreunul dintre vecini se uită pe geam. Se gândește fugar la cum trebuie să arate el pe locul din spate al unei mașini de poliție.

Când ajung la spitalul Mercy, Tom și polițistul Fleming intră pe la Urgențe, ajungând în zona de așteptare zgomotoasă și aglomerată. Tom se plimbă agitat de colo-colo pe podeaua lucioasă și lustruită, în timp ce polițistul Fleming încearcă să găsească pe cineva care să le spună unde se află victima accidentului. Cât așteaptă, Tom devine din ce în ce mai nervos. Aproape toate scaunele sunt ocupate, iar pe lângă pereți se află pacienți pe paturi mobile. Tot vin și pleacă polițiști și paramedici. Personalul spitalului lucrează neîntrerupt în spatele pereților despărțitori de plexiglas. De tavan sunt prinse monitoare TV mari, pe care rulează o serie de filmulețe plicticoase despre sănătatea publică.

Tom nu știe ce să spere. Nu vrea ca victima să fie Karen. Ar putea fi rănită grav. Nu suportă gândul acesta. Pe de altă parte, să nu știe unde e, să se teamă de ce-i mai rău… *Ce dracu' s-a întâmplat în seara asta? Unde e?*

În cele din urmă, Fleming îi face semn din celălalt capăt al sălii aglomerate de așteptare. Tom se grăbește spre el. Lângă Fleming e o asistentă care pare hărțuită.

— Îmi pare rău, spune ea cu blândețe, uitându-se la Tom și apoi din nou la polițist. Chiar acum îi facem un RMN. Va trebui să așteptați. N-ar trebui să dureze prea mult.

— Trebuie s-o identificăm pe femeie, insistă Fleming.

— N-o să întrerup un RMN, răspunde cu fermitate asistenta.

Aruncă o privire compătimitoare în direcția lui Tom.

— Uite cum facem, spune ea, am hainele și efectele personale pe care le avea cu ea când a ajuns aici. Pot să vi le arăt, dacă vreți.

— Ar fi de ajutor, zice Fleming, uitându-se la Tom, care dă din cap.

— Haideți cu mine.

Îi conduce printr-un coridor lung, până în dreptul unei încăperi încuiate, pe care o deschide cu cheia. Apoi cotrobăie prin câteva dulapuri arhipline, până scoate un sac de plastic transparent cu o etichetă pe el și-l pune pe o masă de oțel. Ochii lui Tom cad imediat de conținutul sacului. Înăuntru se află o bluză cu model pe care o recunoaște pe loc. Îl copleșește un val de greață. Karen era îmbrăcată cu ea dimineață, când plecase el la serviciu.

— Trebuie să mă așez, spune Tom și înghite în sec.

Polițistul Fleming trage un scaun, iar Tom ia loc greoi, holbându-se la sacul transparent în care se află lucrurile soției lui. Asistenta, purtând acum

mănuși de cauciuc, scoate ușor obiectele pe masă – bluza cu model, jeanșii, pantofii de alergare. Bluza și pantalonii sunt stropite cu sânge. În gură i se ridică un pic de vomă, pe care o înghite la loc. Sutienul și chiloții soției lui, la fel de pătate de sânge. Într-o punguță resigilabilă se află verigheta și inelul de logodnă, un lănțișor de aur cu un diamant, pe care i l-a cumpărat la prima aniversare a căsătoriei.

Ridică neîncrezător privirea către polițistul de lângă el și spune, cu vocea frântă:

— Sunt ale ei.

*

Polițistul Fleming se întoarce la secție și, în scurt timp, se întâlnește la cantină cu polițistul Kirton. Își iau câte o cafea și-și găsesc un loc unde să se așeze.

— Deci mașina nu era furată, spune Kirton. Femeia își conducea mașina în halul ăla. Ce dracu'?

— Nu prea are noimă.

— Probabil că era drogată ca naiba.

Fleming soarbe din cafea.

— Soțul e în stare de șoc. Când a auzit unde s-a produs accidentul și cum s-a întâmplat, n-a crezut că e nevastă-sa. Aproape m-a convins că probabil e altcineva.

Fleming clatină din cap.

— Părea surprins când i-a recunoscut hainele.

— Mda, păi o grămadă de gospodine sunt dependente în secret de droguri, iar soțul nu știe nimic, spune Kirton. Poate de-asta era în zona aia de oraș… după aia s-a drogat și a luat-o razna cu mașina.

— Poate.

Fleming tace și mai ia o gură de cafea.

— N-ai de unde să știi ce face lumea.

Îi pare rău pentru soț, care arăta de parcă încasase un pumn în stomac. Fleming a văzut multe în anii de când e polițist și știe că unii dintre

oamenii la care te aștepți cel mai puțin ascund probleme cu drogurile. Și camuflează un comportament foarte riscant ca să-și poată întreține obiceiurile. Mulți oameni au secrete urâte. Fleming ridică din umeri.

— Când o s-o putem vedea, poate că o să ne spună ce dracu' punea la cale.

Ia ultima gură de cafea.

— Sunt sigur că și bărbatu-său ar vrea să știe.

*

Aflat încă în sala de așteptare de la Urgențe, Tom se plimbă de colo-colo agitat și așteaptă. Încearcă să-și aducă aminte dacă a observat ceva diferit, ceva neobișnuit la nevastă-sa în ultimele câteva zile. Nu-i vine nimic în minte, dar a fost foarte ocupat la serviciu. A pierdut din vedere ceva?

Ce dracu' făcea în partea aia de oraș? *Și gonind?* Ce-i spusese polițistul despre faptele ei din seara asta era așa de atipic pentru ea, că nu-i vine să creadă. Și totuși… ea e acolo, înăuntru, cu medicii. Îndată ce o să poată să stea de vorbă cu ea, o s-o întrebe. Imediat după ce-i spune cât de mult o iubește.

Nu poate să nu se gândească și că, dacă ar fi ajuns acasă mai devreme, așa cum ar fi trebuit, în loc să…

— Tom!

Când își aude numele, se întoarce. După ce a ajuns la spital, l-a sunat pe fratele lui, Dan, iar acum acesta se apropie de el, cu îngrijorarea întipărită pe chipul lui copilăros. Tom n-a fost în viața lui mai bucuros să vadă pe cineva.

— Dan, spune el, cu ușurare.

Frații se îmbrățișează scurt, apoi se așază pe scaunele de plastic tare, față în față, departe de mulțime. Tom îi povestește. I se pare ciudat să se bazeze pe fratele lui mai mic pentru sprijin; de obicei, se întâmplă invers.

— Tom Krupp, strigă o voce peste hărmălaia din zona de așteptare.

Se ridică imediat și dă fuga spre bărbatul în halat alb, cu Dan imediat în spatele lui.

— Eu sunt Tom Krupp, spune el agitat.

— Sunt doctorul Fulton. Am tratat-o pe soția dumneavoastră, spune medicul, părând mai degrabă distant decât prietenos. A suferit o traumă cerebrală în urma accidentului. Am făcut un RMN. Are o comoție gravă, dar, din fericire, nu are hemoragie cerebrală. E foarte norocoasă. Celelalte răni sunt relativ minore. Nasul spart. Vânătăi și plăgi lacerate. Dar o să se recupereze.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, spune Tom și se relaxează ușurat.

Ochii i se umplu de lacrimi când se uită la frate-său. Abia acum își dă seama cât de încordat stătuse.

Doctorul dă din cap.

— Centura de siguranță și airbagul i-au salvat viața. O să aibă dureri o vreme și o să se aleagă cu o migrenă dată naibii, dar cu timpul o să se facă bine. Va trebui s-o ia ușor. Asistenta o să vă explice cum să vă descurcați cu comoția.

Tom aprobă din cap.

— Când pot s-o văd?

— Puteți s-o vedeți chiar acum, spune doctorul, doar dumneavoastră deocamdată și nu prea mult timp. Am mutat-o la etajul al patrulea.

— Aștept aici, spune Dan.

La gândul c-o s-o vadă pe Karen, Tom simte o nouă furnicătură de neliniște.

Capitolul patru

Karen nu se poate mișca. Și-a tot pierdut și recăpătat cunoștința. Geme pe măsură ce devine tot mai conștientă de durere.

Încearcă din răsputeri – cu un efort formidabil – și reușește să-și ridice puțin pleoapele. În braț îi intră niște tuburi. E ușor ridicată, iar patul are grătare metalice pe ambele părți. Cearșafurile sunt lipsite de personalitate, albe. Își dă seama imediat că se află într-un pat de spital și o cuprinde panica. Întoarce foarte ușor capul și simte un bubuit dureros. Tresare, iar camera începe să se învârtă. O femeie, în mod evident o asistentă, intră în câmpul ei vizual încețoșat și rămâne plutind acolo, ca o siluetă nedeslușită.

Karen încearcă să se concentreze, dar își dă seama că nu poate. Încearcă să vorbească, dar buzele nu i se mișcă. Totul pare ca de plumb, de parcă o apasă ceva greu. Clipește. Acum sunt două asistente. Nu, e doar una; vede ea dublu.

— Ați avut un accident de mașină, spune asistenta încet. Soțul dumneavoastră e afară. O să-l aduc înăuntru. O să se bucure să vă vadă.

Asistenta iese din cameră.

Tom, își spune ea recunoscătoare. Își plimbă stângaci limba prin gură. Îi e foarte sete. Are nevoie de apă. Își simte limba umflată. Se întreabă de cât timp e aici și cât o să mai stea, așa imobilizată. O doare tot corpul, dar capul e cel mai rău.

Asistenta se întoarce, aducându-l pe soțul ei de parcă i-ar fi adus un cadou. Vederea s-a limpezit un pic. Își dă seama că Tom e agitat și extenuat, neras, de parcă ar fi stat treaz toată noaptea. Dar ochii lui o fac să se simtă în siguranță. Vrea să-i zâmbească, dar nu prea reușește.

Tom se apleacă spre ea, privind-o cu dragoste.

— Karen! șoptește el și-i ia mâna. Slavă Domnului că ești bine.

Karen încearcă să vorbească, dar nu se aude nimic, doar un fel de scâncet răgușit. Asistenta îi duce la gură prompt un pahar de plastic cu apă, cu un pai îndoit, ca să poată să bea. Soarbe cu lăcomie. Când termină, asistenta ia paharul.

Karen mai încearcă o dată să vorbească. E un efort prea mare și renunță.

— E în regulă, spune soțul ei.

Ridică mâna, voind parcă să-i dea deoparte părul de pe frunte, un gest familiar, dar o lasă în jos stângaci.

— Ai avut un accident de mașină. Dar o să fii bine. Sunt aici.

O privește adânc în ochi.

— Te iubesc, Karen.

Încearcă să ridice capul, doar un pic, dar se alege cu o durere ascuțită, sfâșietoare, amețeală și un val de greață. După aceea mai aude pe cineva intrând în încăperea micuță. Un alt bărbat, mai înalt și mai subțire decât soțul ei, aproape fantomatic, care poartă un halat alb și un stetoscop în jurul gâtului, se apropie de pat și coboară privirea către ea, parcă de la mare înălțime. Soțul ei îi lasă mâna și se dă la o parte ca să-i facă loc noului venit.

Doctorul se apleacă deasupra ei și îi aprinde o lanternă într-un ochi și apoi în celălalt. Pare mulțumit și vâră lanterna în buzunar.

— Ați suferit o comoție gravă, spune el. Dar o să vă reveniți.

Karen își regăsește în sfârșit vocea. Se uită la bărbatul răvășit și îngrijorat de lângă doctorul cu halat alb și șoptește:

— Tom.

*

Lui Tom îi crește inima când se uită la soția lui. Sunt căsătoriți de mai puțin de doi ani. Acelea sunt buzele pe care le sărută în fiecare dimineață și în

fiecare seară. Mâinile ei îi sunt la fel de familiare ca și ale lui. În clipa asta, ochii ei albaștri minunați, înconjurați de vânătăi, par îndureraţi.

— Karen, șoptește el.

Se apleacă mai aproape de ea și o întreabă:

— Ce s-a întâmplat în seara asta?

Ea îl privește absent.

Tom insistă; trebuie să afle. Glasul îi capătă o notă de insistență.

— De ce-ai plecat val-vârtej de-acasă? Unde te duceai?

Karen dă să clatine din cap, dar se oprește și închide o clipă ochii. Îi deschide iar și reușește să șoptească:

— Nu știu.

Tom o privește descurajat.

— Trebuie să știi. Ai avut un accident de mașină. Mergeai cu viteză și ai intrat într-un stâlp.

— Nu-mi aduc aminte, spune ea rar, de parcă asta i-ar consuma absolut toată energia pe care o mai are.

Privirea, fixată în ochii lui, pare alarmată.

— E important, spune Tom, aproape disperat, aplecându-se și mai mult.

Karen se trage înapoi, adâncindu-se mai mult în perne.

Intervine doctorul.

— O să te lăsăm să te odihnești acum, spune el.

Vorbește cu glas scăzut cu asistenta și apoi îi face semn lui Tom să vină cu el.

Tom iese din cameră după doctor, aruncând o ultimă privire în urmă spre soția lui aflată în patul de spital. Probabil că e din cauza loviturii de la cap, se gândește el, îngrijorat. Poate că e mai rău decât credeau.

Cu mintea gonind, Tom îl urmează pe doctorul Fulton în hol. E o liniște sinistră – Tom își aduce aminte că e miezul nopții. Doctorul găsește o încăpere goală, în spatele biroului asistentelor.

— Luați loc, spune doctorul și se așază pe un scaun liber.

— De ce nu-și amintește ce s-a întâmplat? întreabă Tom înnebunit.

— Stați jos, spune ferm doctorul Fulton. Încercați să vă liniștiți.

— Sigur, răspunde Tom, așezându-se pe singurul scaun rămas liber în spațiul înghesuit.

Dar îi e greu să-și păstreze calmul.

— Nu este ceva neobișnuit ca pacienții cu traumatisme cerebrale să sufere de amnezie retrogradă pe termen scurt.

— Ce înseamnă asta?

— După un traumatism fizic la cap, sau chiar o traumă emoțională, pacientul își poate pierde temporar amintirile despre ceea ce s-a petrecut chiar înaintea producerii traumei. Pierderea de memorie poate fi moderată sau mult mai gravă. În general, când e vorba de o lovitură la cap, mai întâlnim și un alt tip de amnezie – probleme cu memoria pe termen scurt după accident. Probabil că o să aveți de-a face și cu asta o vreme. Dar uneori poate fi și retrogradă, și mult mai extinsă. Cred că despre asta este vorba aici.

Doctorul nu pare prea îngrijorat. Tom încearcă să-și spună că asta ar trebui să fie un semn liniștitor.

— O să-și recapete memoria?

— A, sunt convins, răspunde doctorul. Trebuie numai să aveți răbdare.

— Putem face ceva ca s-o ajutăm s-o recupereze mai repede?

E disperat să știe ce i s-a întâmplat lui Karen.

— Nu prea. De odihnă are nevoie. Creierul trebuie să se vindece. Lucrurile astea se întâmplă la vremea lor.

Pagerul doctorului bâzâie, iar el îl privește, își cere scuze și-l lasă pe Tom singur cu toate întrebările lui.

Capitolul cinci

A doua zi de dimineață, Brigid Cruikshank, o prietenă apropiată a lui Karen care locuiește vizavi de ei, stă în holul de la etajul al patrulea al spitalului Mercy, cu ceva de tricotat în poală, deșirând lâna dintr-un ghem galben moale aflat într-o pungă pe care o ține la picioare. Holul, luminat de ferestre mari cu vedere spre parcarea aglomerată, nu e departe de lifturi. Tricotează un pulover pentru un bebeluș, dar se trezește că tot pierde ochiurile și se enervează pe pulover, când, de fapt, știe că nu pe pulover e ea supărată.

Îl zărește pe Tom – în jeanși și cu un tricou simplu, înalt și ciolănos, cu părul răvășit – mergând spre lifturi. Când o zărește, pare surprins. Probabil că nu se bucură s-o vadă aici. Nu se miră. Poate că el și Karen vor să aibă parte de intimitate. Așa sunt unii oameni.

Dar și ea trebuie să știe ce se petrece, așa că-l privește fix în ochii, iar el se îndreaptă încet spre ea.

Îl privește îngrijorată.

— Tom. Mă bucur că te văd. Am încercat să te sun. Îmi pare așa de rău pentru…

— Mda, o întrerupe el brusc.

Se așază lângă ea, se apleacă și-și pune coatele pe genunchi. Arată ca naiba, de parcă n-ar fi dormit în ultimele douăzeci și patru de ore. Probabil că nici n-a dormit.

— Am fost așa de îngrijorată, spune Brigid.

Tom o sunase de două ori cu o seară înainte – prima dată, ca să vadă dacă știe pe unde era Karen și a doua oară mai târziu, de la spital, să-i spună că soția lui avusese un accident de mașină. Dar convorbirea aceea fusese scurtă, iar el o încheiase brusc, fără să-i dea niciun detaliu. Acum e disperată să afle. Vrea să audă totul.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Tom se uită drept în față, nu la ea.

— A intrat cu mașina într-un stâlp.

— Poftim?

Tom dă încet din cap, parcă insuportabil de obosit.

— Poliția zice că mergea repede, că a trecut pe roșu. Cumva, a intrat într-un stâlp.

Brigid se holbează la el un minut.

— Ea ce zice că s-a întâmplat? îl întreabă pe Tom.

El se uită la Brigid, iar ea vede un fel de neputință în ochii lui.

— Zice că nu-și aduce aminte. Nici accidentul, nici ce s-a întâmplat înainte, spune Tom. Nu-și amintește deloc seara trecută.

— Serios?

— Da, serios, răspunde Tom. Doctorul mi-a spus că e normal după un traumatism ca al ei.

Brigid își mută privirea din ochii lui și o coboară iar spre pulover.

— Deci… o să-și recapete memoria? întreabă ea.

— Ei așa cred. Sper. Pentru că aș vrea al naibii de tare să aflu ce făcea.

Ezită, de parcă nu e sigur că vrea să-i spună mai multe. Apoi zice:

— A plecat fără geantă și a uitat să încuie ușa. Ca și cum ar fi fost într-o mare grabă.

— Asta-i ciudat, spune Brigid.

Rămâne tăcută o clipă.

— Sunt sigură c-o să se facă bine, adaugă ea în cele din urmă.

Pare insuficient. Tom nu bagă de seamă.

Oftează adânc și spune:

— Și trebuie să mă descurc și cu poliția.

— Poliția? întreabă Brigid repede, ridicând din nou privirea spre el.

Observă pe fața lui niște riduri pe care nu le văzuse înainte.

— Anchetează accidentul, îi spune Tom. Probabil că o s-o acuze de ceva.

— Ah! exclamă Brigid și-și pune deoparte tricotajul. Îmi pare foarte rău, Tom. Nu-ți trebuia așa ceva acum, nu?

— Nu.

Vocea lui Brigid se îmbunează.

— Dacă ai nevoie de un umăr pe care să plângi, știi că sunt alături de tine, da? De amândoi.

— Sigur, răspunde el. Mulțumesc.

Se ridică.

— Mă duc să-mi iau o cafea. Vrei și tu?

Brigid clatină din cap.

— Nu, mulțumesc, sunt în regulă. Dar poți să-i spui lui Karen că sunt aici?

— Sigur. Dar s-ar putea să-ți pierzi vremea. Nu cred că e în stare să vadă pe nimeni azi. Are dureri mari, așa că-i dau analgezice puternice. E destul de buimacă și dezorientată. Poate c-ar trebui să te duci acasă.

— Mai aștept un pic. În caz că se simte în stare, spune Brigid și-și ia lucrul în mână.

După ce Tom se întoarce cu spatele și pornește spre lifturi, ridică privirea de la tricotat și se uită după el. Nu-i vine să creadă că n-ar vrea s-o vadă, măcar o clipă. N-o să stea mult. Când Tom dispare în lift și aude ușile glisând și închizându-se, își strânge lucrurile și se îndreaptă spre rezerva 421.

*

Karen își foiește neliniștită picioarele în cearșafurile albe. E rezemată de perne. În dimineața asta, se simte oarecum mai bine gândește și vorbește mai clar. Se întreabă cât timp mai are un sfat aici.

În ușa întredeschisă se aude o bătaie ușoară, iar ea zâmbește șovăitor.

— Brigid, spune ea. Intră.

— E în regulă? întreabă Brigid încet, apropiindu-se de pat. Tom zicea că s-ar putea să nu vrei să mă vezi.

— De ce să zică Tom așa ceva? Firește că mă bucur să te văd. Haide, așază-te.

Bate ușurel cu mâna pe pat.

— Doamne, uite ce de flori! spune Brigid.

— Sunt toate de la Tom, răspunde Karen. Mă îngroapă în trandafiri.

— Văd, zice Brigid, așezându-se ușor pe marginea patului.

O cercetează cu atenție pe Karen.

— Arăți groaznic.

— Serios? întreabă Karen. Nu m-au lăsat să mă apropii de vreo oglindă. Mă simt ca FrankenKaren.

Zeflemeaua e o tentativă de a ține la distanță teama pe care o simțise încă de când își dăduse seama că a avut un accident – un accident despre care nu-și aducea aminte nimic. Karen e recunoscătoare că o vede pe Brigid, cea mai bună prietenă a ei. E o relaxare binevenită și o ușurare în anxietatea ei aproape copleșitoare. Pare ceva normal, într-un moment în care puține lucruri sunt așa.

Nu știe ce s-a întâmplat aseară. Dar știe că, indiferent ce s-a petrecut, a fost înspăimântător și încă mai e o amenințare pentru ea. Faptul că nu știe o înnebunește. Nu știe ce să facă.

— Slavă Domnului că o să te faci bine, Karen. Am fost îngrozitor de îngrijorată.

— Știu. Îmi pare rău.

— Să nu-ți pară rău. Ai avut un accident. Nu-i vina ta.

Karen se întreabă cât de mult știe Brigid, ce i-a spus Tom. Probabil că nu prea multe. Tom n-a plăcut-o niciodată în mod special pe Brigid; habar n-are de ce. Pur și simplu, n-au părut să se înțeleagă bine niciodată. Uneori, situația era penibilă din cauza asta.

— E groaznic, Brigid, spune Karen șovăitoare. Nu-mi aduc aminte ce s-a întâmplat. Tom spune că mergeam haotic, goneam, și mă tot întreabă…

În momentul acela, Tom intră în încăpere, cu două cafele în pahare de carton. Karen îl vede înăbușindu-și iritarea c-o găsește pe Brigid stând pe pat, dar pe ea n-o păcălește. Simte cum temperatura din cameră scade cu câteva grade. Tom îi întinde lui Karen una dintre cafele.

— Bună, Brigid, spune Tom nonșalant.

— Bună, răspunde Brigid, aruncându-i o privire scurtă.

Se întoarce din nou spre Karen.

— Voiam doar să te văd cu ochii mei, să fiu sigură că ești bine, spune ea, ridicându-se de pe pat. Mă duc acum, vă las.

— Nu-i nevoie să pleci, protestează Karen.

— Trebuie să te odihnești, răspunde Brigid. Mă întorc mâine, în regulă?

Îi zâmbește lui Tom și se strecoară afară din cameră.

Karen se încruntă la Tom și spune:

— Totuși, de ce o antipatizezi așa de tare pe Brigid?

— N-o antipatizez.

— Serios? Era clar că nu te bucuri s-o vezi aici.

— Vreau doar să te protejez, protestează Tom. Știi ce a zis doctorul. Ai nevoie de liniște.

Karen îl privește pe deasupra paharului cu cafea, fără să-l prea creadă.

*

Ceva mai târziu, în cursul după-amiezii, după ce Tom a plecat să se odihnească, doctorul Fulton se întoarce. Karen îl ține minte de seara trecută.

— Cum te simți azi? întreabă el.

Vorbește încet și calm, iar ea îi e recunoscătoare. Durerea de cap s-a agravat peste zi.

— Nu știu. Dumneavoastră să-mi spuneți, zice ea prudent.

Doctorul Fulton îi zâmbește profesional.

— Cred c-o să fiți în regulă. În afară de comoție, toate celelalte leziuni sunt minore.

Face controlul de rutină, uitându-se în ochii ei cu lanterna subțire și vorbindu-i în continuare cu blândețe.

— Singurul lucru îngrijorător e că nu vă aduceți aminte de accident, dar asta nu e ceva prea neobișnuit. Cel mai probabil, memoria o să vă revină în scurt timp.

— Deci ați mai văzut așa ceva, spune ea rar, oameni care-și pierd memoria?

— Da, am văzut.

— Și revine întotdeauna?

— Nu, nu întotdeauna.

Acum îi ia pulsul.

— Dar de obicei?

— Da.

— Cât timp durează? întreabă ea agitată.

Trebuie să-și revină repede. Trebuie să afle exact ce s-a petrecut.

— Depinde. Poate fi vorba de zile, de săptămâni. Fiecare e diferit.

Verifică ceva pe un grafic și întreabă:

— Cum e durerea?

— Suportabilă.

Doctorul dă din cap.

— O să fie mai bine. O să vă mai ținem sub observație o zi sau două. Va trebui s-o luați încet când ajungeți acasă. O să vă dau o rețetă și puteți să luați medicamentele de aici, de la farmacie, înainte să plecați. Și o să-i dau soțului dumneavoastră instrucțiuni despre cum să se ocupe de o comoție ca a dumneavoastră.

— Pot să fac ceva care să ajute la să-mi recapăt memoria? întreabă ea.

— Nu prea.

Doctorul îi zâmbește.

— Doar să aveți răbdare.

Și după aceea o lasă singură, cu panica ei care mocnește.

Mai târziu, intră o asistentă, calmă și plăcută, purtându-se de parcă totul ar fi bine. Dar nimic nu

este bine.

— Îmi puteți da o oglindă? întreabă Karen.

— Sigur, stați să găsesc una, răspunde asistenta.

Se întoarce cu o oglinjoară.

— Să nu fiți prea șocată de ce vedeți, îi spune ea. Sunt niște răni superficiale, dar nimic care să nu se vindece. Nu-i așa de rău pe cât pare.

Karen ia oglinda neliniștită. E uluită să vadă că e aproape de nerecunoscut – trăsăturile ei de obicei plăcute și pielea sănătoasă sunt ascunse de umflăturile oribile și vânătăile negre. Dar propriii ei ochi, tulburați și înspăimântați, o sâcâie cel mai tare. Îi dă oglinda înapoi asistentei fără niciun cuvânt.

*

Mai târziu în cursul serii, doi adolescenți se întorc acasă de la cinema ținându-se de mână. E un drum lung de parcurs pe jos, dar e o seară frumoasă; vor să fie împreună și n-au unde să se ducă. În cele din urmă, băiatul o trage pe fată spre un zid întunecos din spatele unui centru comercial și o sărută. E mai mare decât ea și o ia încet – nu ca băieții care bâjbâie și se reped și habar n-au ce fac. Îl sărută și ea.

Lângă tomberoanele de gunoi se aude un zdrăngănit puternic, iar cei doi se despart. Un bărbat care scotocește prin gunoiul din spatele unui restaurant se holbează la ei. Băiatul își pune protector brațul în jurul fetei, protejând-o.

— Haide, spune el. Știu eu un loc.

Trupul fetei freamătă de entuziasm. Ar fi putut continua să-l sărute așa la nesfârșit. Vrea să fie singură cu el, dar… Se oprește.

— Unde mergem?

— Undeva unde să avem un pic de intimitate.

O trage mai aproape de el.

— Dacă asta vrei.

O sărută din nou.

— Sau pot să te conduc acasă.

În momentul acesta, l-ar urma oriunde. Îi dă mâna și traversează strada, dar abia bagă de seamă pe unde merge. Nu e conștientă decât de atingerea mâinilor lor, de ceea ce-și dorește. Ajung la o ușă. El o împinge și o deschide, înclină capul spre ea.

— Haide. E în regulă. Nu-i nimeni aici.

Fata trece pragul, iar el o ia imediat în brațe. O sărută din nou, dar pe față o deranjează ceva. Se simte un miros. Se trage de lângă băiat și atunci pare să observe și el. Îl văd amândoi în același timp. Pe podea e întins un cadavru, plin de sânge.

Fata țipă. Băiatul îi pune blând mâna la gură, făcând-o să tacă.

— Șșșșșșt, șșșșșșt, trebuie să taci!

Fata se oprește și se holbează îngrozită la bărbatul de pe jos. Băiatul îi ia mâna de la gură, iar ea șoptește:

— E mort?

— Probabil.

Se apropie de bărbat și coboară privirea spre el. Fata nu îndrăznește să se apropie mai mult. Îi e teamă c-o să i se facă rău.

Se întoarce, iese în goană din clădire, și se oprește în stradă, gâfâind. Băiatul e chiar în urma ei. Îl privește chinuită.

— Trebuie să sunăm la poliție.

E ultimul lucru pe care și-l dorește fata. I-a spus mamei că se duce la o prietenă în seara asta.

— Nu, spune el. Lasă să-l găsească altcineva și să sune la poliție. Nu-i nevoie s-o facem noi.

Fata știe de ce-i e frică lui. Ea n-are decât cincisprezece ani. El are optsprezece.

— Uite, spune el insistent, ar fi altceva dacă ar mai fi în viață, dar nu mai putem să facem nimic pentru el. Hai să mergem. O să-l găsească altcineva.

Fata se gândește că nu e în ordine, dar e ușurată să-l audă pe el spunând-o. Aprobă din cap. Nu vrea decât să ajungă acasă.

Capitolul șase

Ca în fiecare dimineață, Brigid stă în scaunul ei preferat de lângă fereastra panoramică largă din sufragerie, privind afară. Casa lui Brigid e chiar peste drum de cea a lui Tom și Karen. Brigid așteaptă la fereastră, cu cafeaua în mână, să-l vadă pe Tom plecând la spital.

În drum spre ușă, soțul lui Brigid, Bob, intră în sufragerie să-i spună la revedere înainte să plece la serviciu.

— O să întârzii diseară, spune el. S-ar putea să nu ajung la cină. Probabil c-o să iau ceva de îmbucat.

Nu-i răspunde; e cufundată în gânduri.

— Brigid? spune Bob.

— Ce-i? răspunde ea, întorcându-se spre el.

— Ziceam că o să ajung târziu acasă. Avem un priveghi diseară.

— Bine, spune Brigid neatentă.

— Ce planuri ai azi? o întreabă Bob.

— Mă duc la spital s-o mai văd pe Karen.

Poate că azi or să apuce să stea mai mult împreună.

— Bine, asta-i bine, răspunde Bob.

Șovăie o clipă în prag nesigur, după care pleacă.

Brigid știe că-și face griji pentru ea.

De fapt, lui nu-i pasă ce o să facă ea azi. Se gândește doar că nu-i prinde bine să aibă prea mult timp la dispoziție. Tot ce-l interesează cu adevărat e dacă-și respectă programările. Așa că-i spune întotdeauna că da.

*

Fusese din capul locului un accident destul de straniu, se gândește Fleming – șoferița, o gospodină aparent respectabilă ajunsă în zona nepotrivită a orașului, fără semne evidente de consum de droguri sau alcool care să-i explice

comportamentul. Și acum doctorul le spune că are amnezie.

Își bate joc de mine, își zice Fleming.

— Ce convenabil, spune polițistul Kirton, care stă lângă el.

Se opresc puțin în fața ușii lui Karen Krupp. Fleming întinde o mână să-l oprească pe doctor.

— E posibil să se prefacă? întreabă el încet.

Doctorul Fulton îl privește surprins, de parcă nu i-ar fi trecut prin cap așa ceva.

— Nu cred, spune el rar. Are o comoție gravă.

Fleming dă din cap gânditor. Intră toți trei în rezervă.

Soțul lui Karen Krupp stă deja pe singurul scaun și încăperea se aglomerează cu ei toți înăuntru. Karen Krupp, care arată învinețită și lovită, îi urmărește prudent.

— Doamnă Krupp, începe el. Sunt polițistul Fleming, iar acesta e polițistul Kirton. Speram să ne puteți răspunde la câteva întrebări.

Karen se îndreaptă, cu spatele rezemat de perne. Tom Krupp se foiește agitat.

— Da, bineînțeles, spune ea. Dar… nu știu dacă v-a spus doctorul, însă nu-mi pot aminti încă nimic referitor la accident.

Se încruntă cu un aer de scuză.

— Vi s-a spus ce s-a întâmplat? întreabă Kirton.

Karen dă din cap șovăitor.

— Da, dar de fapt nu-mi aduc aminte nimic.

— Asta-i foarte rău, răspunde Fleming.

Își dă seama că prezența lor o agită, deși încearcă s-o ascundă.

— Accidentul s-a produs la intersecția dintre Prospect și Davis, în capătul de sud al orașului, spune el.

Se oprește. Karen îl privește agitată, dar nu spune nimic.

— Dumneavoastră locuiți în partea de nord. De ce credeți că v-ați fi putut afla în partea aceea a orașului?

Karen clatină din cap și tresare puțin.

— Nu… nu știu.

— Puteți ghici? întreabă el blând.

Cum ea nu răspunde, el adaugă:

— E o zonă a orașului cunoscută pentru droguri, bande și infracțiuni. Nu-i genul de loc pe care l-ar vizita o gospodină din suburbii.

Karen ridică din umeri neajutorată și spune încet:

— Îmi pare rău…

Soțul ei se întinde și-i strânge mâna.

Fleming îi dă o foaie de hârtie.

— Ce-i asta? întreabă ea nervos.

— Mă tem că e o amendă pentru conducere imprudentă, ceea ce reprezintă o contravenție gravă în New York.

Karen o privește și-și mușcă buza.

— Trebuie să-mi iau un avocat? întreabă ea nesigură.

— Ar fi o idee bună, îi răspunde Fleming. E considerată infracțiune. Dacă sunteți condamnată, o să aveți cazier penal și e posibil să intrați la închisoare.

Vede cum șocul i se instalează pe chip. Tom Krupp arată de parcă stă să vomite. Fleming îi aruncă o privire lui Kirton și amândoi dau din cap în semn de rămas-bun, ieșind din cameră.

*

Doctorul Fulton iese după Fleming și Kirton. Oricât de zbuciumată ar fi viața lui de medic de urgențe, a avut destul timp să se întrebe ce căuta pacienta lui gonind cu mașina pe roșu în cea mai rău-famată parte a orașului. Pare o femeie drăguță. Educată, vorbește corect – nicidecum genul de la care te-ai aștepta să facă așa ceva. În mod cert, și soțul ei e perplex.

Se uită la polițiștii care se îndepărtează de el pe coridor – două siluete robuste în uniforme negre, ieșind în evidență în marea de culori pastelate a uniformelor asistentelor. Se întreabă în treacăt

dacă ar trebui să-i cheme înapoi. Dar momentul a trecut și-i lasă să se ducă.

Karen Krupp era dezorientată când a fost adusă, acum două seri, tot pierzându-și și recăpătându-și cunoștința. Nu părea să știe cine e, nu fusese în stare să le spună nici numele. Era agitată și tot repeta ceva, el crede că era numele unui bărbat. Nu-și poate aduce aminte ce nume era – fusese o noapte nebună la camera de gardă – dar e destul de convins că nu era Tom. L-a tot sâcâit povestea asta. Poate c-o să-și amintească vreuna dintre asistente.

Nu crede că se preface că e amnezică. Bănuiește că vrea la fel de mult ca și soțul ei să știe ce s-a întâmplat în seara aceea.

*

Seara – au trecut deja aproape patruzeci și opt de ore de la accident – Tom pleacă de la spital și se îndreaptă spre mașina aflată în capătul îndepărtat al parcării. Karen păruse abătută și supărată cât stătuse cu ea. Vizita de mai devreme a polițiștilor îi îngrijorase pe amândoi. Ideea că urma să aibă cazier, gândul că ar putea ajunge la pușcărie, chiar dacă doar pentru scurt timp – căutase pe Google *conducere imprudentă în New York* –, nici nu suporta să se gândească la așa ceva. Trage adânc aer în piept. Probabil că or să fie indulgenți cu ea. Iar el trebuie să fie puternic; încearcă să-și scoată deocamdată din minte acuzațiile.

În timp ce merge spre casă cu mașina, Tom se gândește la Karen și la viața lor împreună. Fuseseră așa de fericiți, așa de așezați. Și acum, asta…

Când se cunoscuseră, Karen lucra temporar la firma unde este el expert contabil. Atracția fusese imediată. Abia aștepta să-și termine programul la firmă ca s-o invite în oraș. Totuși, fusese prudent, pentru că înainte se mai înșelase. Așa că-și promisese c-o să-și rezerve suficient timp s-o cunoască. Iar asta păruse să-i convină și ei. La

început, fusese reținută. Tom se gândise că probabil că și ea se mai înșelase înainte.

Dar nu semăna cu nicio altă femeie pe care o cunoscuse el până atunci. Nu făcea pe deșteaptă. Nu-l scotea din sărite. N-avea nimic care să-i declanșeze vreun semnal de alarmă. Și nici n-avusese vreodată.

Trebuie să existe un motiv pentru ce a făcut. Trebuie să fi fost atrasă acolo de cineva, cu un pretext fals. O să-și recapete memoria și atunci o să poată să explice totul.

Își dă seama că e înspăimântată. Și el e.

Parchează mașina pe alee și urcă greoi treptele din față. Odată intrat, se uită precaut prin casă. Totul e puțin vraiște. În bucătărie sunt vase murdare – în chiuvetă și pe masă. A ciugulit câte ceva la ore bizare, între drumurile la spital.

Mai bine face ordine. N-o poate lăsa pe Karen să se întoarcă într-o casă dezordonată – nu i-ar plăcea deloc. Începe în sufragerie, unde face curat, punând lucrurile la loc și ducând cești le de cafea murdare în bucătărie. Dă cu aspiratorul peste covorul mare, șterge cu detergent de geamuri și șervețele măsuța de cafea cu blat de sticlă. Apoi se apucă de bucătărie. Umple mașina de spălat vase, șterge blaturile și pune apă caldă și detergent de vase în chiuvetă ca să spele de mână cafetiera. Caută mănușile de cauciuc pe care le folosește Karen ca să spele vasele, dar nu le găsește. Își cufundă mâinile în apa fierbinte cu detergent. Vrea s-o vadă pe Karen preocupată să se însănătoșească, nu făcându-și griji pentru casă.

*

Karen e singură când doctorul Fulton se oprește la ea pentru ultima dată înainte să se ducă acasă în seara aceea. E târziu, în salon e liniște, iar Karen e somnoroasă. Doctorul se așază pe scaunul liber de lângă patul ei și spune șovăitor:

— E ceva ce voiam să vă spun.

Ea îi vede nesiguranța din ochi și-și simte trupul crispându-se.

— Când v-au adus, erați foarte dezorientată, începe el. Spuneați diverse lucruri.

Karen e acum neliniștită și perfect trează.

— Tot spuneați numele cuiva. Vă aduceți aminte?

Rămâne complet nemișcată.

— Nu.

— Nu reușeam să-mi aduc aminte, dar una dintre asistente mi-a spus că vă tot refereați la cineva pe care-l cheamă Robert. Numele ăsta înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

O privește curios.

Inima îi bate nebunește acum. Își mișcă încet capul înainte și înapoi, strângând din buze, parcă gândindu-se intens.

— Nu, răspunde ea. Nu știu pe nimeni pe care să-l cheme așa.

— În regulă, spune doctorul Fulton ridicându-se. M-am gândit că merită să încercăm.

— Sunt sigură că nu înseamnă nimic, zice Karen. Așteaptă până când doctorul ajunge aproape la ușă și apoi adaugă, în ultima clipă:

— Nu cred că e nevoie să-i pomeniți soțului meu despre asta.

Doctorul se întoarce și se uită la ea. Privirile li se întâlnesc o clipă. Apoi dă scurt din cap și iese din încăpere.

Capitolul șapte

A doua zi de dimineață, Tom iese din duș și aude soneria de la ușă. Își trage pe el niște jeanși și un tricou, dar are părul încă ud, însă pieptănat. În scurt timp pleacă la spital – încă o zi în care nu se duce la serviciu. E desculț și abia a pus de cafea.

Nu-și poate închipui cine ar putea fi la ușă așa de devreme. Nu-i nici opt încă. Merge tiptil și se uită cu atenție prin geamul ușii. Pe verandă stă polițistul Fleming.

Vederea lui Fleming afară îl irită pe loc. Tom are deja destule pe cap și nu știe mai multe decât știa ieri. Nu-i poate ajuta pe polițai. De ce dracu' nu se duce Fleming învârtindu-se și nu-i lasă în pace până când îi revine memoria lui Karen?

Deschide ușa; nu poți să lași un polițist în uniformă să-ți stea în prag.

— Bună dimineața, spune Fleming.

Tom se uită lung la el, neștiind ce să facă. Își aduce aminte ce drăguț a fost Fleming cu el prima dată când a venit acasă, cu vestea îngrozitoare despre accidentul lui Karen.

— Pot să intru? întreabă Fleming în cele din urmă.

E profesionist și respectuos, exact cum a fost și în seara aceea. Are un aer liniștit și relaxat. Nu e amenințător; arată ca o persoană dispusă să-ți dea o mână de ajutor.

Tom aprobă din cap și deschide ușa. Toată casa miroase a cafea. Bănuiește că ar fi cazul să-i ofere și lui Fleming.

— Cafea? îl întreabă.

— Sigur, răspunde Fleming, ar fi minunat.

Tom se îndreaptă spre bucătăria spațioasă din fundul casei, cu polițistul pășind după el pe parchet. Îl simte pe Fleming privindu-l în timp ce toarnă câte o cană de cafea pentru fiecare. Se

întoarce, pune cănile pe masă și scoate laptele și zahărul.

Se așază amândoi la masa din bucătărie.

— Cu ce pot să vă ajut? întreabă Tom.

Se simte penibil și nu e pe deplin în stare să-și ascundă iritarea din voce.

Fleming își ia lapte și zahăr și-și amestecă gânditor cafeaua.

— Erați acolo când am discutat ieri cu soția dumneavoastră despre accident, îi amintește Fleming.

— Da.

— Înțelegeți de ce a trebuit să formulăm acuzațiile.

— Da, răspunde Tom, cu vocea ascuțită.

Expiră și adaugă cu sinceritate:

— Mă bucur doar că n-a mai fost rănit și altcineva.

Urmează o tăcere îndelungată și apăsătoare, în timp ce Tom se gândește cât de rău ar fi putut fi. Karen ar fi putut să omoare pe cineva – ce îngrozitor e să fii nevoit să te împaci cu așa ceva. Ăsta-i genul de lucruri pe care nu le depășești niciodată. Tom încearcă să-și spună că au avut noroc.

Dintr-odată, vrea să vorbească. Nu știe de ce-i spune unui polițist – practic, un străin – așa ceva, dar pare că nu se poată stăpâni.

— E soția mea. O iubesc.

Polițistul îl privește înțelegător.

— Dar am și întrebări, spune Tom nechibzuit, aceleași întrebări ca dumneavoastră. Ce dracu' făcea acolo, conducând nebunește? Soția mea nu-i așa. Soția mea nu face așa ceva.

Tom își împinge în spate scaunul și se ridică. Își spune cana pe blat și o umple din nou, încercând să-și recapete autocontrolul.

— De-asta mă aflu aici, spune Fleming, privindu-l cu atenție. Voiam să văd dacă v-ați gândit la ceva, dacă v-ați adus aminte ceva care ar

putea clarifica vreun pic împrejurările accidentului. Se pare că n-ați reușit.

— Nu.

Tom se holbează indispus la podea.

Polițistul face o pauză înainte să pună următoarea întrebare.

— Cum merge căsnicia dumneavoastră? întreabă el încet.

— Căsnicia mea? spune Tom, ridicând brusc privirea.

E a doua oară când îl întreabă asta.

— De ce mă întrebați?

— În seara aceea, ați făcut un apel la 911, ca să anunțați că a dispărut.

— Pentru că nu știam unde era.

— Soția dumneavoastră pare să fi fugit de ceva anume, spune Fleming, cu o expresie neutră. Trebuie să întreb – fugea de dumneavoastră?

— Ce? Nu! Cum puteți să întrebați așa ceva? O iubesc!

Tom clatină din cap.

— Nu suntem căsătoriți de mult timp – se apropie a doua aniversare. Suntem foarte fericiți.

Ezită.

— Ne gândeam să facem un copil.

Apoi își dă seama că tocmai a vorbit la timpul trecut.

— În regulă, spune Fleming, făcând un gest împăciuitor cu ambele mâini. Trebuia să întreb.

— Sigur, răspunde Tom.

Vrea să-l vadă plecat.

— Dar cum e cu viața amoroasă a soției dumneavoastră dinainte să vă cunoașteți? A mai fost căsătorită vreodată?

— Nu.

Tom își așază cana pe blatul din spatele lui și încrucișează brațele.

— A avut vreo problemă cu legea?

— Nu, sigur că nu, răspunde Tom, desconsiderând întrebarea.

Dar până și el își dă seama că, ținând cont de împrejurări, nu-i chiar așa de ridicolă.

— Dar dumneavoastră?

— Nu, nici eu n-am avut probleme cu legea. Sunt sigur că ne puteți verifica pe amândoi. Sunt expert contabil autorizat, ea e contabil… suntem mai degrabă banali.

— Mă întreb…

Fleming ezită, de parcă n-ar fi sigur ce trebuie să spună.

— Ce anume?

— Mă întreb dacă s-ar putea afla în vreun fel de pericol, spune polițistul cu grijă.

— Cum? răspunde Tom tresărind surprins.

— Cum am spus, conducea de parcă încerca să scape de ceva, de parcă era înspăimântată. O persoană calmă nu conduce așa.

Tom n-are niciun răspuns. Se holbează la Fleming și își mușcă buza de jos.

Fleming înclină capul într-o parte și spune:

— Ați vrea să vă ajut să căutați prin casă?

Tom îl privește neliniștit.

— De ce?

— Să vedem dacă putem găsi ceva care ar putea clarifica…

Tom încremenește. Nu știe cum să răspundă. Tom cel normal, de dinainte să se întâmple toate astea, ar fi spus *Sigur, hai să ne uităm.* Dar acesta e Tom cel de după accident, care nu știe ce punea la cale soția lui când a plecat de acasă și a făcut mașina praf. Și dacă e ceva ce ascundea, ceva ce poliția n-ar trebui să găsească?

Fleming se uită la el, așteptând să vadă ce decizie va lua.

*

Brigid își bea cafeaua de dimineață, în timp ce razele soarelui intră și cad pieziș pe covor. Bob a plecat deja la serviciu, dispărând cu un pupic pe obraz. De ceva vreme, ei și lui Bob nu le merge bine.

În cea mai mare parte a timpului, el e plecat, ocupat la serviciu. E patronul Casei Funerare Cruikshank. Dar când e acasă – când crede că ea nu se uită – o privește, parcă îngrijorat pentru ea, preocupat de ce gândește, de ce ar putea face. Dar nu-i pasă sincer cum se simte, își spune Brigid. A încetat să-i mai pese cu ceva vreme în urmă. Acum îi pasă numai de felul în care faptele ei l-ar putea afecta pe el.

Nu mai discută despre asta, dar Brigid știe că neputința lor – eșecul lor – de a avea copii a schimbat totul. Infertilitatea lor a transformat-o într-o ființă deprimată și irascibilă, ceea ce l-a făcut pe Bob să se îndepărteze de ea. Știe că s-a schimbat. Era nostimă, chiar un pic nesăbuită. Credea că poate să facă orice. Dar acum se simte mai bătrână, mai potolită, mai puțin atrăgătoare, deși n-are decât treizeci și doi de ani.

Brigid l-a văzut pe polițist venind cu mașina acum câteva minute, imediat după ce a plecat Bob. Se întreabă ce caută polițistul la familia Krupp. Tom e încă acasă. Are mașina pe alee.

În ultima vreme, trăiește foarte mult în lumea ei. Știe că nu-i face bine, dar n-o interesează să-și găsească un serviciu nou și să-și *recalibreze așteptările,* cum o încurajează Bob să facă. Are o grămadă de timp să se gândească la diverse lucruri. Își aduce aminte când s-a mutat Karen aici. Tom era burlac când cumpărase casa – singurul bărbat necăsătorit într-un cartier plin de familii (Ce amărâtă se simte Brigid; ea și Bob aleseseră această suburbie în mod special, ca locul perfect pentru a crește copii – copii pe care n-or să-i aibă niciodată). După aceea, Tom a început să iasă cu Karen. După ce s-au căsătorit, Karen și-a pus amprenta asupra locului. Și-a pus amprenta asupra locului foarte repede. Zugrăvit, decorat, arhitectură peisagistică. Brigid a privit cum se petrece transformarea; fără îndoială, Karen avea ochi bun.

Chiar de la început – înainte chiar să se căsătorească Tom și Karen –, Brigid s-a asigurat că-i urează bun venit lui Karen în cartier. Brigid era cât se poate de prietenoasă. Karen păruse reținută inițial, dar începuse rapid să-i accepte prietenia, de parcă ar fi tânjit după companie feminină. Ceea ce, bănuia Brigid, chiar era adevărat, ținând cont că venise de curând din alt stat și nu cunoștea pe nimeni. Au început să stea tot mai mult împreună. Karen părea s-o prețuiască sincer ca prietenă, chiar dacă nu-i venea ușor să-i facă și confidențe.

Brigid a aflat că fusese angajată cu contract pe perioadă determinată la firma lui Tom și că-și căuta un serviciu permanent. Brigid fusese cea care-i găsise postul de contabil la Casa Funerară Cruikshank. Brigid este cea care se asigură acum că postul lui Karen rămâne disponibil pentru ea cât timp o să aibă nevoie. Între timp au un angajat temporar.

N-o poate acuza nimeni că nu e o prietenă bună.

Capitolul opt

Tom o aduce pe Karen de la spital seara devreme. Au trecut trei zile de la accident. Conduce încet, cu grijă, evitând gropile și opririle bruște, în timp ce ea se uită pe geam. E recunoscătoare. Aruncă o privire la profilul lui Tom, care conduce mașina. Își dă seama, după poziția maxilarului, că e încordat, deși încearcă să pretindă că totul e în regulă.

Ajung până la urmă pe străduța lor, iar Tom trage pe aleea de la Dogwood Drive numărul 24. E bine să nu mai fie la spital și să ajungă din nou acasă. Îi place că aici pomii au avut destul timp să crească. Nu-i nici urmă de înghesuiala aceea pe care o găsești în suburbiile mai noi și mai puțin scumpe, unde casele sunt foarte îngrămădite unele în altele și au doar câte un petic meschin de iarbă pe post de peluză. Îi place spațiul larg de-aici, verdele. E mândră de grădina ei, care e plină acum de hortensii mari și roz.

Stau amândoi tăcuți o clipă, ascultând sunetul motorului care se răcește. Tom își pune în treacăt mâna peste mâinile ei. Apoi Karen coboară încet din mașină.

Odată intrată în casă, se întoarce să închidă ușa în urma ei, când Tom își aruncă cheile pe masa de lângă ușă. Karen tresare. Zăngănitul puternic o face să simtă o durere sfâșietoare în tâmple și o senzație bruscă de vertij. Închide ușor ochii și se clatină puțin, cu mâna sprijinită de perete.

— Scuze! Te simți bine? întreabă Tom plin de remușcări. N-ar fi trebuit să fac asta.

— Sunt în regulă, doar puțin ametită, răspunde ea.

O deranjează zgomotele puternice, ca și lumina strălucitoare și mișcările bruște. Creierul ei *are* nevoie de timp ca să-și revină. După o clipă, intră în sufragerie, bucurându-se de nuanțele liniștitoare

de gri șters și alb și de decorul aerisit. Canapeaua albă, aleasă cu grijă, e așezată în fața unui șemineu de marmură modern, cu un exterior neted și fără zorzoane. În fața canapelei e o măsuță de cafea mare și pătrată, cu blat de sticlă, și cu colecția ei de *Elle Decor* și *Art & Antiques* depozitată pe un raft de dedesubt. Deasupra șemineului se află o oglindă enormă, iar pe polița căminului sunt fotografii înrămate cu ei doi, cu Tom și cu ea. În fața canapelei, sunt câteva scaune gri asortate, cu perne pufoase în nuanțe șterse de roz și verde. Totul e luminos și curat și aerisit și îi e întru totul familiar. De parcă ultimele câteva zile n-ar fi existat. Se duce încet spre fereastra panoramică supradimensionată din fața camerei și se uită afară. Casele de peste drum arată perfect inofensive.

În cele din urmă, se răsucește și se duce după Tom în bucătărie.

— Am făcut curat, spune el, zâmbind.

Totul strălucește. Chiuveta, robinetele, blatul, aparatele din oțel inoxidabil. Chiar și parchetul e lucios.

— Ai făcut treabă bună, răspunde ea cu apreciere, întorcându-i zâmbetul.

Aruncă o privire prin ușile glisante de sticlă, uitându-se la curtea din spate. După aceea, simțind că-i este sete, se duce la dulap și se întinde să-și ia un pahar din care să bea apă. Dă drumul robinetului, coboară privirea în chiuvetă și se prinde repede de blat ca să se echilibreze.

— Cred că aș vrea să mă întind, spune ea brusc.

— Bineînțeles, răspunde Tom.

Îi ia paharul din mână și-l umple cu apă de la robinet.

Karen îl urmează pe Tom pe scări. Și dormitorul e luminos și aerisit, cu o mulțime de ferestre pe peretele din fund. Pe noptiera ei e un roman, iar pe podea, lângă pat, alte cărți. Le-a luat de curând de la bibliotecă; abia aștepta, în mod special, să citească noul roman al lui Kate Atkinson, dar acum

nu poate citi prea mult, până nu i se mai atenuează urmările comoției. Instrucțiunile doctorului. Tom se uită la ea.

Karen aruncă o privire înspre măsuța ei de toaletă. Deasupra se află o tăviță cu oglindă pe care stau sticluțele cu parfum. Alături, e cutia ei cu bijuterii. Bijuteriile ei obișnuite, pe care le poartă din nou – inelul de logodnă cu diamant și verigheta asortată, precum și lănțișorul pe care i l-a cumpărat Tom la prima aniversare a căsătoriei.

Karen se studiază în oglinda familiară de deasupra măsuței de toaletă, tot lovită și învinețită. Își aduce aminte cât de înspăimântată a fost. De fiecare dată când a ajuns acasă și a găsit obiecte ușor mișcate din loc, semne subtile că i-a umblat cineva prin lucruri. S-a speriat. Și Tom nu știe nimic despre asta.

A ascuns o grămadă de lucruri de bărbatul pe care-l iubește. Și a fost așa de neliniștită, așa de îngrijorată că doctorul Fulton i-ar putea spune lui Tom sau polițiștilor ce zisese ea la Urgențe. Măcar dacă și-ar putea aduce aminte ce s-a întâmplat în seara aia! Se simte de parcă ar fi oarbă, încercând să navigheze printre numeroase primejdii pe care nu le poate vedea.

Dintr-odată, se simte foarte obosită. Tom îi spune protector:

— Ce-ar fi să te odihnești cât pregătesc eu cina?

Karen dă din cap. Nu vrea să pregătească cina. Nu vrea să facă nimic altceva decât să se ghemuiască sub pături și să se ascundă de lume.

— Unii dintre prietenii tăi au întrebat când pot să vină în vizită, spune el prudent.

— Nu sunt încă pregătită să văd pe nimeni în afară de Brigid.

Se bucură că o are pe Brigid, dar nu vrea să vadă pe nimeni altcineva; nu are chef să răspundă la întrebările nimănui.

— Așa le-am zis și eu; dar vor să vină oricum.

— Nu încă.

Tom dă din cap.

— Sunt convins că or să înțeleagă. Se poate amâna. Oricum, ar trebui să stai liniștită.

O privește îngrijorat.

— Cum te simți?

Karen vrea să spună *îngrozită.* În loc de asta, îi spune cu un zâmbet vag:

— Mă bucur că am ajuns acasă.

*

Tom aprinde grătarul, marinează o friptură și face rapid o salată mică și pâine cu usturoi. E o ușurare s-o aibă din nou pe Karen acasă.

Dar rămâne marea problemă nelămurită. Accidentul – și ce anume a dus la producerea lui.

Vrea să aibă încredere în ea.

Polițistul, Fleming, a dorit să se uite prin casă azi-dimineață. Tom își aduce aminte că a rămas cu gura căscată când i-a sugerat asta. Primul lucru la care s-a gândit a fost *Ce caută?* După aceea*, Și dacă găsește ceva? Ceva rău?* I-a spus polițistului nu.

Apoi s-a uitat de după perdele la polițistul care privise lung și cu regret casa. Apoi se urcase în mașină și plecase. După aceea, Tom a făcut două lucruri. A căutat pe Internet un avocat local specializat în drept penal și și-a făcut o programare. Și apoi a întors casa cu fundul în sus.

I-a luat aproape toată ziua – cu o pauză ca s-o viziteze pe Karen la spital. Bucătăria i-a luat cel mai mult. A scotocit prin toate cutiile cu cereale, pungile cu făină, orez și zahăr – tot ce nu era în ambalaj sigilat. A scos totul din fiecare dulap și sertar și a căutat până în fundul acestora. A pipăit suprafețele ascunse, căutând ceva lipit pe ele. S-a uitat pe rafturile de sus ale bufetelor, sub covoare și saltele, în geamantane și în cizme și pantofi rareori purtați. S-a dus la subsol, respirând aerul stătut și așteptând să i se obișnuiască ochii cu lumina mai slabă. Nu erau prea multe acolo – doar spălătoria și câteva cutii cu vechituri. Îl foloseau

mai mult ca depozit. A răscolit prin toate. Ba chiar s-a uitat și în spatele cazanului. În cele din urmă, a verificat garajul. Tot timpul cât a căutat, a avut o stare bizară în care nu-i venea să creadă nici ce face, nici în ce situație se află. *Ce dracu' făcea? Ce anume căuta?* Nu găsise nimic, absolut nimic. Se simțise caraghios, iritat și rușinat.

Și ușurat.

Când terminase, aranjase totul la loc așa cum fusese, astfel încât Karen să nu știe ce a făcut. Și după aceea se dusese s-o ia de la spital.

Când friptura e gata, Tom o duce în casă și dă fuga sus să-i spună lui Karen că masa e pregătită.

Se așază la masa din bucătărie să mănânce. Tom îi oferă vin roșu, dar ea scutură ușor din cap.

— Ah, sigur, spune el. Am uitat… fără alcool cât iei analgezice.

Pune vinul deoparte și aduce în schimb apă minerală.

Tom se uită peste masă la soția lui, cu părul ei castaniu scurt tuns în stil *pixie,* cu bretonul căzându-i pe frunte și cu zâmbetul fugar plin de mâhnire de pe față. Dacă n-ar fi vânătăile, aproape că ar putea crede că nu s-a schimbat nimic.

E aproape ca înainte. Dar nu-i deloc ca înainte.

*

Dimineață, Karen se trezește foarte devreme, înainte să se lumineze. Se ridică din pat în liniște și-și pune un halat. Închide ușa în urma ei și coboară la bucătărie.

Știe că n-o să mai adoarmă. Pune de cafea și rămâne uitându-se afară cu brațele încrucișate, mângâiată de zgomotul cunoscut al filtrului și de mirosul familiar al cafelei, așteptând să se termine de făcut.

Când răsare soarele, de pe peluza din spate se ridică o negură ușoară. Rămâne uitându-se multă vreme prin ușile de sticlă, încercând cu disperare să-și aducă aminte. Are senzația că viața ei ar putea depinde de asta.

Capitolul nouă

— Bună, spune Tom, intrând în liniște în bucătărie și văzând-o pe Karen la masă, cu o cană în față.

Se pare că i s-a răcit demult cafeaua, iar el se întreabă de când oare e trează.

Karen ridică privirea spre el.

— Bună dimineața.

Arată puțin neglijent, dar fermecător, îmbrăcată în halat. Tom se simte atât de recunoscător s-o aibă aici, s-o aibă în viața lui, când i-a fost așa de teamă c-o va pierde în noaptea accidentului. Dar pare și ceva fragil, de parcă ar merge pe gheață.

— Cum ai dormit?

— Nu prea grozav, recunoaște ea. Vrei cafea?

— Sigur.

Se ridică și-l sărută pe gură, exact cum făcea înainte. Se îndepărtează de el și-l lasă cu capul vâjâindu-i. Îi toarnă o cană de cafea și începe să pregătească micul dejun.

— Nu, stai jos. Lasă-mă pe mine, îi spune Tom hotărât.

Pune cornurile la prăjit și sparge ouăle într-o tigaie.

— Va trebui să reîncep să mă duc curând la serviciu, spune el, pe ton de scuză. Aș vrea să pot să stau acasă cu tine, dar chiar e mult de lucru la serviciu acum…

— Nu, e în regulă, serios, răspunde ea. Sunt bine. N-am nevoie să te ocupi de mine tot timpul. Promit c-o s-o iau ușor.

Îi zâmbește liniștitor.

Tom mai are ceva ce trebuie să-i spună; n-are cum să evite.

— Mai e un lucru.

Tace, ridicând privirea din tigaie și îndreptând-o spre ea.

— Ce?

— Am făcut o programare la un avocat.

Vede sclipirea bruscă de teamă din ochii ei.

Karen își mușcă îngrijorată buza de jos.

— Când?

— În dimineața asta, la zece.

Karen își mută privirea.

— Ah. Așa repede?

— E o acuzație serioasă, Karen, zice el.

— Știu, nu-i cazul să-mi spui, se răstește ea.

Dintr-odată, amândoi sunt încordați. Tom și-ar dori să nu fie nevoiți să se ducă la un avocat, să nu fi avut loc niciun accident, ea să nu fi fugit din casă în seara aia – simte o scânteie de furie împotriva ei. Dar ce-a fost, a fost, iar acum trebuie să se descurce cât pot ei de bine. Își dă seama că-și încleștează fălcile și încearcă să se destindă. Își păstrează emoțiile pentru el.

*

Firma de avocatură se află într-o clădire de birouri nu departe de casă. Karen a tăcut în tot drumul scurt cu mașina. Nici Tom n-a spus prea multe.

E deja cald, dar nu găsesc loc de parcare decât la soare. Când intră, clădirea răcoroasă cu aer condiționat e o ușurare. Iau liftul până la etajul al șaselea.

Când ajung, sala de așteptare e goală. Tom se uită la Karen cu coada ochiului. Ea nu spune nimic, nu se întinde după niciuna dintre revistele de pe măsuță. Stă liniștită pe scaun, așteptând. Nu durează mult.

— Domnule și doamnă Krupp, puteți intra, spune secretara și-i conduce către o ușă de birou pe care le-o deschide și apoi o închide în urma ei.

Înăuntru, biroul arată ca orice cabinet de avocat – nu foarte diferit de biroul avocatului specializat în tranzacții imobiliare la care a apelat Tom ca să cumpere casa de pe Dogwood Drive, înainte s-o cunoască pe Karen. Are o masă imensă, cu teancuri ordonate de dosare peste tot. În spatele

biroului, avocatul – Jack Calvin –, un bărbat cu păr grizonant ondulat, a cărui vârstă Tom o apreciază pe la patruzeci și cinci de ani, se ridică și dă mâna cu amândoi, apoi le face semn să se așeze.

— Cu ce vă pot fi de folos? întreabă el.

Avocatul se uită curios la ei. În spatele privirii pătrunzătoare se ghicește o inteligență ascuțită. Tom aproape că-i aude gândurile: *Ce caută cuplul acesta drăguț în biroul meu?*

— Am sunat ieri, pentru acuzația legată de recentul accident de circulație al soției mele, spune Tom, văzând că ea tace.

Faptul că se află în biroul unui avocat de drept penal pare s-o fi intimidat.

— Aduceți-mi aminte, spune bărbatul, deloc neprietenos. Am multe contravenții rutiere. Pâinea mea cea de toate zilele. Mai ales conducere în stare de ebrietate. Despre asta e vorba?

Aruncă o privire rapidă, studiind-o pe Karen.

— Nu, răspunde Tom și începe să explice despre accident. N-a fost deloc vorba de alcool. Dar, din nefericire, depășise viteza legală și…

Avocatul îl întrerupe.

— Scuze… poate o lași pe ea să-mi explice ce s-a întâmplat, cu cuvintele ei.

Tom îi aruncă o privire lui Karen, care pare să se crispeze. Avocatul o privește, așteptând să vorbească. Cum nici Tom, nici Karen nu spun nimic o clipă, avocatul își mută privirea de la unul la celălalt și întreabă:

— E vreo problemă?

— Da, răspunde Karen, în cele din urmă. Nu-mi aduc aminte de accident. Nu-mi aduc aminte nimic legat de el.

Se încruntă în semn de scuză.

— Serios? întreabă Calvin.

— Nu pot să-mi aduc aminte nimic din seara aceea, spune ea. E un gol.

— Așa e, zice Tom. A avut o comoție gravă. Abia ieri a ieșit din spital.

Avocatul se uită la ei, parcă uimit.

— E pe bune? Sau asta e apărarea pe care o încercați? Pentru că nu-i nevoie de așa ceva. Sunt avocatul vostru. Lăsați apărarea pe seama mea.

— Nu-i o încercare, spune Tom ferm. Are amnezie. Dar doctorii sunt destul de siguri că e temporară și c-o să-și recapete memoria.

Se uită la Karen, care stă palidă lângă el. E trasă la față, ceea ce, de la accident încoace, e semnul începutului unei dureri zdrobitoare de cap.

— Înțeleg, spune avocatul.

Se uită curios la Karen.

Tom îi dă hârtia pe care au primit-o de la poliție. Calvin o citește rapid. Ridică privirea.

— Cam dubioasă zonă pentru o doamnă ca tine, zice el, privind-o pe Karen.

Ea stă perfect neclintită și dreaptă. Avocatul se întoarce către Tom.

— Ce căuta acolo?

— Nu știu, răspunde Tom.

— Nu știi, repetă avocatul.

Îi cercetează pe amândoi de parcă n-ar ști ce să creadă. Urmează o tăcere prelungită. În cele din urmă, spune:

— E destul de grav. Conducere imprudentă… nu-i de joacă.

Se gândește o clipă.

— Uite cum facem. O să am nevoie de un avans azi. Și după aceea o să amân prezentarea în fața instanței până-și aduce aminte ce căuta acolo și de ce conducea așa. Pentru că s-ar putea să existe un motiv foarte bun – sau măcar o circumstanță atenuantă. Și, chiar dacă nu există, tot trebuie să știm.

Tom îi aruncă o privire soției sale, dar ea și-a coborât acum privirea în poală. Își caută carnetul de cecuri.

— Dacă-ți aduci aminte ceva, spune avocatul, adresându-i-se lui Karen, te rog să scrii totul pe hârtie, așa încât data viitoare când ne vedem să ai

informațiile proaspete în minte. Și sună-mă când se întâmplă asta, adaugă el.

Karen dă din cap.

— Bine.

— Sau… poate ai vrea să ne vedem fără să fie de față și soțul tău?

Karen îi aruncă o privire tăioasă lui Calvin. Clatină din cap și spune:

— Sigur că nu. N-am nimic de ascuns față de soțul meu.

Tom o privește cu atenție. *Chiar e sinceră?*

Stabilesc avansul și, când se ridică să plece, Calvin o întreabă pe Karen:

— N-ai cazier, nu?

Ea se întoarce și-i răspunde privindu-l drept în ochi:

— Nu.

Avocatul îi întoarce privirea și pe Tom îl îngrijorează ceva în ochii lui care cântăresc situația. Își dă seama că avocatul n-o crede… n-o crede deloc.

Pe drum spre casă, atmosfera e încărcată de tensiunea întrebărilor fără răspuns. Înainte, lui Tom îi plăcea să meargă alături de Karen – unele dintre cele mai plăcute amintiri sunt cu ei doi, în mașina asta, ieșind din oraș pentru un weekend, cu bagajele pe bancheta din spate, ea cu capul lăsat pe spate, râzând…

E aproape o ușurare când îi sună telefonul. Răspunde.

După aceea se întoarce spre ea și spune, cu ton de scuză:

— Trebuie să mă duc puțin la serviciu.

— Bineînțeles.

— Ești bine?

— Mă doare capul.

Karen închide ochii și-și sprijină capul pe spătarul scaunului.

Tom o lasă acasă. Se apleacă și o sărută înainte să coboare din mașină.

— Ia-o ușor. Trage un pui de somn. O să încerc să mă întorc devreme.

Karen coboară din mașină și-i face semn cu mâna, mijind ochii în soare când el scoate mașina în marșarier de pe alee. Îi face și el semn și se îndepărtează, îngrijorat de ce-i rezervă viitorul. Întrebându-se ce secrete ar putea ascunde soția lui.

Capitolul zece

După ce pleacă Tom, Karen se întoarce spre casă și descuie. Întâlnirea cu avocatul a vlăguit-o; în mod evident, a crezut că-l minte. Își apasă degetele pe ochii obosiți. Se duce la bucătărie, deschide congelatorul și scoate punga de gheață pe care i-au dat-o de la spital. A folosit-o din când în când, pentru umflăturile de pe față. Acum și-o pune pe frunte. Senzația rece e plăcută. Se așază la masa din bucătărie, cu ochii închiși, și-și ține punga de gheață pe cap, plimbând-o ușor și încercând să aline durerea surdă.

E o zi foarte caldă, înăbușitoare. Simte cum i se udă bluza de transpirație, chiar și cu aerul condiționat pornit. Poate c-ar trebui să-l dea mai tare. Pe măsură ce durerea de cap se potolește puțin, deschide ochii. Se holbează la blatul de bucătărie, cel pe care l-a înlocuit când s-a mutat. Încă îi mai place să se uite la el – suprafața neagră netedă și lucioasă, punctată cu argintiu. Însă acum vede un pahar gol lângă chiuvetă.

Se uită țintă la pahar, apoi aruncă o privire rapidă prin bucătărie, dar nimic altceva nu pare altfel decât ar trebui.

Paharul de pe blatul de lângă chiuvetă nu era acolo când au plecat azi-dimineață la avocat, e sigură de asta. Pentru că, înainte să plece, ea și Tom – mai mult Tom – au făcut ordine în bucătărie, au pus în mașina de spălat vase, toate farfuriile de la micul dejun și au șters blaturile. Detestă când rămân farfuriile pe blat. E un pic maniacă atunci când vine vorba de curățenie. Și știe că a aruncat o ultimă privire în bucătărie înainte să se ducă la Tom, la ușa din față, și să plece spre avocat, pentru că s-a întors ca să se asigure că ușile de sticlă glisante erau blocate. Totdeauna verifică dacă ușile sunt blocate – și de aceea a fost așa de descumpănită când Tom i-a

spus că nu încuiase ușile după ea în seara accidentului. Și că nu stinsese luminile. Sau că nu-și luase geanta. Măcar dacă și-ar putea aduce ceva aminte!

Ia șovăitor paharul, se uită în el, îl duce la nas și miroase. Acum e gol, dar a fost apă în el, e sigură – de parcă a intrat cineva și s-a servit cu un pahar de apă de la chiuvetă înainte să iasă iar la căldură. Capul îi bubuie și se simte dintr-odată amețită. Încearcă să se prindă de blat și scapă neîndemânatică paharul. Acesta se sparge cu zgomot pe podea.

Se uită țintă în jos spre paharul spart de la picioarele ei, respirând întretăiat, cu tot corpul tremurând. După aceea se întoarce repede, fuge în sufragerie și înșfacă telefonul. Apasă tasta rapidă cu numărul lui Brigid.

— Brigid, spune ea când îi răspunde. Poți să vii până la mine? Grăbește-te!

Nici măcar nu încearcă să-și ascundă frica și panica pe care le simte. Vrea numai să fie Brigid cu ea, imediat. Nu vrea să rămână singură în casă.

— Sigur, vin imediat, răspunde Brigid.

Karen stă nerăbdătoare pe verandă. În câteva secunde, o vede pe Brigid ieșind în grabă pe ușa ei și traversând strada. *Slavă Domnului că există Brigid.*

— Iisuse, Karen, ce s-a întâmplat? întreabă Brigid. Ești albă ca varul.

— A fost cineva în casă, răspunde Karen.

— Poftim?

Brigid pare luată prin surprindere.

— Ce vrei să spui?

Karen o împinge înăuntru.

— A fost cineva aici, cât am fost plecată cu Tom azi-dimineață. Abia m-am întors. Când am intrat în bucătărie…

Nu poate termina ce are de spus.

— Ai văzut pe cineva? A fost cineva în bucătărie? întreabă Brigid.

Karen clatină din cap.

— Nu.

E mai liniștită acum, că e Brigid aici. Ce noroc are să aibă o prietenă bună chiar peste drum! Karen știe că, indiferent în ce belea ar fi, Brigid lasă totul deoparte și dă fuga la ea. Ar vrea să-i poată destăinui de ce e așa de înspăimântată. Dar nu-i poate spune adevărul celei mai bune prietene sau soțului său.

Se uită la Brigid cum se apropie de bucătărie și se oprește chiar în prag, uitându-se în tăcere de jur-împrejur. După o clipă, se întoarce în liniște lângă Karen.

— Karen, ce s-a întâmplat?

— Am ajuns acasă și m-am dus la bucătărie. Pe blat era un pahar gol. Nu era acolo când am plecat azi-dimineață. L-a pus cineva acolo, și n-am fost nici eu, nici Tom.

— Ești sigură? întreabă Brigid.

— Bineînțeles că sunt sigură! Crezi c-aș fi așa de întoarsă pe dos dacă n-aș fi sigură?

Brigid se uită din nou la ea cu îngrijorare. Apoi aruncă o privire spre bucătărie și-și întoarce din nou privirea la Karen.

— Cum s-a spart paharul?

— L-am luat să mă uit la el și după aia am amețit… și l-am scăpat.

Brigid se uită neliniștită la ea.

— Poate c-ar trebui să-l sunăm pe Tom.

*

Tom conduce spre casă cât de repede poate, în limitele rațiunii, cu mintea gonind. Când ajunge, coboară în grabă din mașină și fuge pe treptele de la intrare. Năvălește în sufragerie și o ia la goană spre care e Karen întinsă pe canapea, cu punga de gheață pe frunte și cu Bridget în picioare alături.

— Karen, scumpo, ești bine? Ce s-a întâmplat?

Karen se străduie să se ridice în capul oaselor. Îi dă punga cu gheață lui Brigid, care o ia mecanic ca s-o pună la loc în congelator.

— Nu știu, spune ea. Am venit acasă și am găsit un pahar pe blatul de bucătărie. Sunt sigură că nu era acolo când am plecat azi-dimineață. Am crezut că a fost cineva în casă.

Tom se îndreaptă spre bucătărie, oprindu-se în fața pragului, și vede resturile de pahar spart. Prinde privirea lui Brigid când aceasta închide congelatorul și ocolește prudent cioburile sclipitoare.

Karen vine și rămâne lângă el.

— Eu l-am scăpat pe jos, spune ea.

Tom o privește cu îngrijorare.

— Ești sigură că nu era acolo și înainte? Ar fi putut să fie, spune Tom.

Încearcă să-și aducă aminte dacă și-a luat un pahar cu apă dimineață și l-a lăsat pe blat, dar nu-și poate aminti. Are atâtea pe cap, că-i scapă genul ăsta de detalii.

— Nu știu, spune ea, clătinând din cap. Eram foarte sigură. Am aruncat o ultimă privire pe-aici înainte să plecăm, ca să verific dacă sunt încuiate ușile din spate. Am crezut că e totul pus la loc…

— Haide, stai jos, îi zice Tom, ducând-o înapoi pe canapea, în timp ce Brigid începe să mătură cioburile.

Tom o lasă pe Karen pe canapea și verifică toată casa. Nu lipsește nimic. Din câte își dă el seama, nu e nimic clintit din loc.

Când se întoarce în sufragerie, Brigid stă într-unul dintre fotolii, în fața lui Karen. E îmbrăcată lejer, cu pantaloni trei-sferturi și un maiou cu bretele și are părul castaniu lung lăsat pe umeri. În timp ce o privește, ea își înnoadă părul la ceafă. Tom se întoarce spre Karen.

— Nu cred că a fost nimeni aici, spune el blând.

Karen îl privește și apoi își mută privirea.

— Și ce, crezi că am eu închipuiri?

— Nu, spune Tom calm. Nu cred că ai închipuiri. Cred că nu-ți aduci bine aminte dacă era sau nu un pahar acolo. Am băut amândoi multă

apă pe căldura asta, oricare dintre noi putea să lase paharul pe blat. Poate că eu… nu-mi aduc aminte. Încă te refaci, Karen, îi reamintește el cu blândețe. Adu-ți aminte ce a spus doctorul – ai putea avea și probleme cu memoria pe termen mediu după accident. Poate că paharul era acolo dinainte și nu-ți mai aduci tu aminte.

— Poate, răspunde ea cu îndoială.

Tom se întoarce către Brigid.

— Mă ocup eu de-acum, spune el. Mulțumesc că ai venit așa repede.

— Oricând, răspunde Brigid.

— Da, spune Karen recunoscătoare, când Brigid se ridică să plece. Nu știu ce m-aș face fără tine, Brigid.

Tom o privește pe Brigid îmbrățișând-o ușor pe soția lui; Karen îi răspunde călduros la îmbrățișare.

— Mulțumesc și că ai măturat cioburile, adaugă Tom.

— Nicio problemă.

Brigid îi zâmbește lui Karen.

— Pe curând.

Brigid se îndreaptă spre casa ei de vizavi, în timp ce ei doi rămân în prag uitându-se după ea. Tom stă puțin în spatele lui Karen. O privește pe Brigid și o privește apoi și pe soția lui.

Capitolul unsprezece

Detectivul Rasbach se oprește o clipă ca să cerceteze împrejurimile. Peste drum e un centru comercial dărăpănat, cu o prăvălie cu de toate, o spălătorie automată, un magazin cu produse ieftine și cam atât. Chiar și într-o zi însorită de vară cum e azi, cartierul e deprimant. În fața lui, locul crimei – un restaurant abandonat. Geamurile și ușile au fost bătute în scânduri, dar cineva a smuls câteva dintre cele ale ferestrei din față ca să se uite înăuntru sau poate că pur și simplu au căzut singure în timp. Rasbach ocolește clădirea părăsită și ajunge în spatele ei. Face semn cu capul unor criminaliști și trece dincolo de banda galbenă care delimitează locul crimei.

Pătrunde în restaurant pe ușa înnegrită din spate, care n-a fost bătută în scânduri cum era cea din față – sau, cel puțin, dacă a fost vreodată, acum nu mai era. Putea intra sau ieși oricine. Primul lucru care-l izbește e mirosul. Încearcă să nu-l ia în seamă.

În stânga lui se află un bar de modă veche pe care se putea mânca, dar nu și mese sau scaune; totul a fost golit – până și aplicele lipsesc. Însă lângă perete e o canapea veche cu niște cutii de bere goale în jurul ei, pe podea. Prin ferestre intră un strop de lumină filtrată, prin locurile unde au căzut scândurile, dar cea mai mare parte vine de la lămpile instalate de echipa de legiști. Linoleumul murdar e crăpat, pereții sunt închiși la culoare și pătați de nicotină. Iar pe podea zace un bărbat mort.

Mirosul e destul de puternic. Așa se întâmplă când cadavrul nu e descoperit decât după mai multe zile în dogoarea verii. Duhnește destul de tare.

Rasbach stă perfect nemișcat în mijlocul restaurantului care duhnește, în costumul lui

elegant și scump, gândindu-se că va trebui să-l dea la curățat, și-și scoate o pereche de mănuși de cauciuc din buzunar.

— A sunat cineva. N-a lăsat niciun nume, îi spune polițistul în uniformă de lângă el.

Detectivul dă din cap plictisit. Se îndreaptă spre mizeria de pe podea. Rămâne câteva minute cu privirea coborâtă spre cadavru, cercetându-l. E un bărbat brunet, probabil de treizeci și cinci spre patruzeci de ani, îmbrăcat cu pantaloni negri care par scumpi și o cămașă la fel de scumpă – acum acoperită cu o crustă de sânge uscat negru și cu muște. Victima a fost împușcată de câteva ori în față și o dată în piept. Pantofii lipsesc, dând la iveală niște șosete destul de șic. Nici curea n-are.

— Vreo urmă de armă? îl întreabă Rasbach pe unul dintre tehnicienii care stau de cealaltă parte a cadavrului, uitându-se și el gânditor la acesta.

— Nu, nu încă.

Rasbach se apleacă atent peste trupul neînsuflețit, încercând să nu respire și observând umbra palidă din jurul degetului de pe care a fost scos de curând un inel și dunga la fel de palidă din jurul încheieturii mâinii, unde s-a aflat cândva un ceas. Fusese jefuit, însă nu acesta fusese scopul inițial, se gândește Rasbach. Ce căutase bărbatul aici? Nu era de-aici, din cartierul ăsta. Pare mai degrabă o execuție. Atâta doar că a fost împușcat în față și în piept în loc să fie împușcat în ceafă. Cadavrul arată ca și cum omul ar fi murit acum cel puțin câteva zile, poate mai mult. Are fața decolorată și umflată.

— Știm cine e?

— Nu. N-are niciun act de identitate la el. De fapt, n-avea nimic la el în afară de haine.

— Vreun martor? întreabă Rasbach, știind deja răspunsul.

— *Nada.* Cel puțin până acum.

— În regulă.

Rasbach oftează adânc.

Cadavrul va fi luat de-aici curând și trimis la medicul legist pentru autopsie. O să ia amprentele cadavrului și o să vadă dacă au la dosar ceva care să se potrivească. Dacă nu-l pot identifica după amprente, va trebui să verifice persoanele dispărute, ceea ce va fi plicticos, dar mare parte din munca poliției e plictisitoare. Deseori e o muncă plictisitoare care dă rezultate.

Criminaliștii or să caute în continuare arma crimei. Probabil un pistol de calibrul 38, după cum arată. E posibil ca trăgătorul să se fi descotorosit de el departe de locul crimei sau să-l fi luat altcineva, care-și ține acum gura. Ținând cont de cartier, Rasbach nu se miră că i-au fost luate cureaua și pantofii, precum și portofelul și bijuteriile, și fără îndoială că și telefonul mobil.

Până să termine cu cadavrul și să efectueze o percheziție mai amplă a zonei, tot ce-au găsit e o pereche de mănuși de cauciuc roz cu model cu flori lângă coate, aruncată într-o parcare mică aflată nu departe. Rasbach nu crede că au vreo legătură cu victima din restaurant, dar a cerut oricum să fie ridicate.

Nu se știe niciodată.

Rasbach și detectivul Jennings, împreună cu câțiva polițiști în uniformă, își petrec seara bătând din ușă în ușă în zonă și căutând martori.

Deloc surprinzător, nu se aleg cu nimic.

*

Doctorul Perriera, medicul legist, îi așteaptă a doua zi dimineață.

— Bună ziua, domnilor detectivi, spune el, evident încântat să-i vadă.

Rasbach știe că legistului îi place când vin în vizită detectivii. Se miră că, nici după aproape douăzeci de ani, caracterul deprimant al profesiei nu pare să-l fi doborât pe legist. Înjunghieri, împușcături, înecuri, accidente de mașină – nimic nu pare să-l deranjeze pe optimistul și veșnic sociabilul doctor Perriera.

Le întinde un bol cu bomboane de mentă ambalate, îi ajută să nu mai simtă mirosul. Ambii detectivi iau câte una, iar ambalajele foșnesc când despachetează bomboanele. Doctorul Perriera întinde mâna să ia foițele și le aruncă într-un coș de gunoi.

— Ce poți să ne spui? întreabă Rasbach când ajung cu toții în jurul mesei lungi de oțel, uitându-se la cadavrul care se odihnește pe ea.

Rasbach e recunoscător că Jennings a avut dintotdeauna stomacul tare, ca și el. Jennings pare entuziast și curios și absolut deloc deranjat de măcelul de pe masă și are falca umflată de la bomboana de mentă.

— Corpul e intact, începe vesel doctorul Perriera. Bărbat caucazian, peste treizeci și cinci de ani, sănătos. Primul glonț a fost în piept și al doilea în obraz, dar al treilea foc, care a ajuns direct în creier, a fost cel care l-a ucis. Moartea a fost destul de rapidă. A fost împușcat de aproape – de la doi – doi metri și jumătate distanță – cu un pistol de calibrul 38.

Rasbach dă din cap.

— Când a murit, mai exact? întreabă el.

Doctorul Perriera se întoarce spre Rasbach.

— Știu ce mult vă place vouă să stabiliți exact ora decesului, iar eu fac tot ce pot, chiar fac, dar dacă-mi trimiteți un cadavru care a zăcut câteva zile… asta îmi afectează precizia, înțelegeți voi.

Detectivul știe că doctorul Perriera e un perfecționist; totdeauna își confirmă concluziile.

— Apreciez asta, spune Rasbach răbdător. Dar tot aș prefera să aflu ce presupui tu decât ce presupune altcineva.

Doctorul zâmbește.

— Am făcut autopsia aseară. Pe baza stadiului de descompunere și a larvelor pe care le-am găsit în corp – și fără să uit, desigur, de vremea foarte caldă de care am avut parte – presupun că a murit

cam cu patru zile înainte de asta, cu o zi în plus sau în minus.

Rasbach face calcule.

— Deci, aseară erau patru zile… asta ar însemna treisprezece august, seara.

Doctorul Perriera aprobă.

— Dar ar fi putut fi ucis și în seara de doisprezece august sau seara de paisprezece august. Oricând în acest interval.

Rasbach coboară privirea spre corpul neînsuflețit de pe masa de oțel. Ce bine ar fi dacă ar putea vorbi.

*

Întors la secție, Rasbach alege una dintre sălile mari de ședință pentru comandamentul lor *ad hoc* și se adresează echipei pe care a adunat-o în grabă. El și Jennings sunt detectivii și a ales câțiva polițiști în uniformă din Divizia de patrulare ca să-i sprijine.

— Tot nu știm cine e tipul ăsta, spune Rasbach. Nu i-am identificat amprentele nicăieri, nici la persoanele dispărute cunoscute, nici în alte baze de date. Haideți să începem prin a trimite forțelor de ordine și presei o descriere și o fotografie – să vedem dacă putem afla cine e. S-ar putea să-l recunoască totuși cineva.

Rasbach decide să verifice toate înregistrările poliției pentru perioada de patruzeci și opt de ore dintre seara de doisprezece august și cea de paisprezece august. Caută orice ieșit din comun. Nu-i mare lucru; nu apare nimic, în afară de niște capturi minore de droguri și câteva accidente rutiere. Unul dintre accidentele de mașină pare destul de limpede – o tamponare în cursul după-amiezii. Dar celălalt… O Honda Civic care mergea cu viteză – venind dinspre zona unde se află locul crimei – și a lovit un stâlp în jurul orei douăzeci și patruzeci și cinci, în seara de treisprezece august.

Rasbach simte o furnicătură pe ceafă când îl observă.

Capitolul doisprezece

— Cu ce te pot ajuta? îl întreabă Fleming pe Rasbach, sorbind cafeaua din cană. Nu vine în fiecare zi în colțul nostru de clădire un detectiv de la omucideri.

Rasbach pune fotografiile victimei pe birou.

Fleming și Kirton se apleacă amândoi să se uite. Kirton clatină din cap. Fleming zăbovește, uitându-se cu atenție, dar nu zice nimic.

— Cadavrul a fost găsit abia după câteva zile, spune Rasbach. Pe șaptesprezece august. Cel puțin, n-a sunat nimeni până atunci. Cred că a fost jefuit de localnici înainte.

— Nu-l recunosc, zice Kirton.

— Nici eu nu l-am mai văzut până acum.

Fleming se uită la Rasbach.

— Ce-are asta de-a face cu noi?

— A fost ucis într-un restaurant abandonat de pe Hoffman Street, în jur de treisprezece august, cu o zi mai devreme sau în minus. Înțeleg că a avut loc un accident rutier nu departe de acolo, în seara de treisprezece.

Fleming și Kirton schimbă o privire. Kirton se îndreaptă, dând din cap.

— Așa e.

— Spuneți-mi ce știți despre el, spune Rasbach.

— Femeia depășise viteza, a trecut pe roșu. A tras de volan ca să evite o mașină, a pierdut controlul și a intrat într-un stâlp, povestește Kirton.

— A supraviețuit?

— Da, răspunde Fleming, aplecându-se peste birou. A supraviețuit, dar se pare că are *amnezie.*

— Glumești, nu? întreabă Rasbach.

— Nu. Toată lumea a halit-o – doctorul, soțul, spune Fleming.

— Dar nu și tu.

— Nu știu. Soțul a sunat la 911 ca s-o dedare dispărută în aceeași seară. Plecase de-acasă în

grabă, fără geantă și fără telefon, uitase să încuie ușa.

Rasbach se întoarce spre polițistul Kirton, care clatină din cap.

— Cred că minte, spune Kirton.

— Ce știți despre femeia asta? întreabă Rasbach.

— O cheamă Karen Krupp, îi răspunde Fleming. Nu-i decât o gospodină obișnuită… dacă nu iei în considerare unde a fost și ce făcea în seara aia.

— O gospodină.

— Îhî. Treizeci și ceva de ani, e contabilă. Căsătorită cu un expert contabil. Fără copii. Casă drăguță în suburbii – Henry Park.

Rasbach își aduce aminte brusc de mănușile de cauciuc roz pe care le-a găsit și le-a ridicat de lângă locul crimei. Trecuse o mașină peste ele și aveau urme de roți.

— Ce s-a întâmplat cu mașina? întreabă el.

— O Honda Civic. E făcută praf, anunță Kirton.

— Trebuie să-i văd cauciucurile, spune Rasbach.

Simte un mic freamăt de entuziasm. N-ar fi interesant, se întreabă el, să găsească o legătură între mașina respectivă – cu pricina – și victima lui?

— Atunci, presupun că preiei tu de-aici, Rasbach, spune Fleming.

*

Tom e încordat și nefericit când pleacă de-acasă a doua zi dimineață. Își pune jeanșii ca să se ducă la serviciu câteva ore și să recupereze în weekend ce are de lucru. A rămas în urmă cât a fost Karen în spital. Pare obosită în dimineața asta. Iar era deja trează când s-a sculat el; când a sărutat-o, avea fața palidă. Umflăturile de pe față s-au retras, iar vânătăile au început să se șteargă, dar nu seamănă deloc cu vechea Karen.

Era diferită de când se întorsese acasă. Înainte, era așa de caldă și de lipsită de complicații. Acum e puțin distantă. E prea tăcută. Uneori, dacă se întinde spre ea, tresare. Înainte, nu făcea niciodată așa. Pare agitată, încordată. Iar episodul cu paharul i se pare tulburător. E sigur că nu fusese nimeni în casă. De ce e ea așa de convinsă că a fost cineva? A intrat într-o panică totală din cauza asta.

Și el e îngrijorat. Karen chiar nu-și amintește seara aceea? *Sau pur și simplu nu-i spune lui?*

Bănuiala e ceva perfid; au început să se strecoare îndoielile, lucruri pe care înainte reușise să nu le bage în seamă.

Îndoieli legate de trecutul ei. Când s-a mutat la el, a adus puține lucruri cu ea. O întrebase atunci dacă are ceva lucruri depozitate pe undeva. Karen îl privise în ochi și spusese:

— Nu, asta-i tot. Nu mă agăț de lucruri. Nu-mi place îngrămădeala.

El se întrebase, o dată sau de două ori, de ce pare să n-aibă niciun fel de legături din trecut. Când a întrebat-o despre familia ei, i-a explicat că n-are așa ceva. Tom a înțeles. Nici părinții lui nu mai sunt și nu i-a rămas decât fratele lui. Dar ea n-are pe absolut nimeni. El are prieteni din colegiu, dar ea pare să n-aibă niciunul. Când a insistat, i-a zis că nu se prea pricepe să păstreze legătura cu lumea. S-a purtat de parcă el ar fi exagerat.

O iubește și ea îl iubește pe el; sunt perfecți împreună. Dacă n-a voit să-i spună mai multe despre viața ei de dinainte să se cunoască, el a acceptat. N-a bănuit niciodată că ar fi ceva îngrijorător – s-a gândit doar că era ea mai retrasă și nu era dornică să împărtășească prea multe.

Dar acum nu mai e așa de sigur că nu-l deranjează. Își dă seama că de fapt nu știe prea multe despre propria lui soție.

*

Detectivii Rasbach și Jennings se află la laboratorul criminalistic. Tehnicienii au preluat

deja mănușile roz și lucrează la ele, deși e duminică.

Acum Rasbach îi oferă un espresso dublu aromat lui Stan Price, care a fost de acord să vină de dimineață și să se uite împreună cu ei la dovezi. E doar o cafea de la Starbucks, dar Rasbach știe că Stan e de obicei așa de ocupat, că n-apucă să iasă.

— Mersi, spune Stan, luminându-se la față când ia paharul. O cafea bună e de mare ajutor.

Au un aparat mic și amărât la subsol, unde se află laboratorul de criminalistică, dar cafeaua mizerabilă pe care o face acesta e celebră. S-ar putea să fie din cauză că nu-l curăță nimeni niciodată, dar nici n-a fost nimeni dispus să testeze teoria și să-l spele cum trebuie. Rasbach își propune să țină minte să ia de Crăciun un espressor nou pentru departamentul de criminalistică.

— Ce-ai aflat? întreabă Rasbach.

— Păi, mănușile. Am reușit să prelev o urmă bună de cauciuc de pe una dintre ele.

Stan soarbe recunoscător din cafea.

— Urmele de cauciuc de pe mănușă corespund cu tipul și modelul cauciucurilor de la mașina respectivă. Sunt tipul care trebuie, dar nu putem stabili concludent potrivirea cu cauciucurile pe care le-ați adus. Nu putem spune categoric că unul dintre cauciucurile acelei mașini trecut peste mănușa asta. Dar s-ar putea foarte bine să fi fost așa.

— Bine, spune Rasbach.

E ceva.

— Ce șanse sunt să obțineți ADN de pe interiorul mănușilor?

— Aș zice că destul de mari, dar o să dureze mai mult. Pentru așa ceva avem deja o listă de așteptare.

— Poți s-o urgentezi?

— Poți să-mi mai aduci cafea dintr-asta minunată?

— Să fii sigur.

*

Karen își ia geanta, cheile și telefonul și se pregătește să iasă din casă. Trebuie să dea o fugă până la magazinul din colț.

Când deschide ușa din față, pe verandă stă un bărbat necunoscut.

E așa de surprinsă, încât aproape că scoate un țipăt. Dar bărbatul care-i stă în prag, deși neinvitat, nu pare amenințător. E îmbrăcat frumos, cu un costum bine croit. Are părul blonziu și ochi și albaștri inteligenți. Atunci îl observă și pe al doilea bărbat, care urcă treptele. Se uită la el alarmată și apoi își întoarce privirea spre cel aflat chiar în fața ei.

— Karen Krupp? întreabă el.

— Da, răspunde ea bănuitoare. Cine sunteți?

— Sunt detectivul Rasbach.

Îi aruncă o privire celuilalt bărbat, care ajunge acum lângă el pe verandă.

— Iar acesta este detectivul Jennings.

Capitolul treisprezece

Karen îl privește atent pe detectiv, cu inima bătându-i nebunește.

— Putem să stăm de vorbă cu dumneavoastră câteva minute? întreabă Rasbach, scoțându-și legitimația și întinzând-o.

Karen își simte pulsul bătând în tâmple. Nu vrea să discute cu ei. Acum are un avocat. De ce nu i-a dat acesta niciun sfat despre ce anume să le spună polițiștilor dacă vin s-o interogheze din nou? De ce nu l-a întrebat ea?

— Tocmai plecam, reușește să rostească.

— Nu durează mult, îi dă asigurări Rasbach, fără să se miște.

Karen ezită, neștiind ce să facă. Dacă-i convinge să plece fără să discute cu ei, s-ar putea să și-i facă dușmani. Hotărăște că mai bine îi lasă să intre. O să le spună că nu-și aduce aminte nimic. În definitiv, ăsta e adevărul. Nu poate să le spună nimic despre seara aceea.

— Bine, cred că se poate vreo câteva minute, spune ea și deschide ușa mai larg, închizând-o în urma lor după ce intră cu toții.

Îi conduce în sufragerie. Karen se așază pe canapea; polițiștii, pe fotoliile din fața ei. Se luptă cu dorința de a trage una dintre pernele de pe canapea și de a o strânge la piept. În loc de asta, își pune fără grabă picior peste picior și se sprijină de colțul canapelei, încercând să pară netulburată de faptul că are doi detectivi în sufragerie.

Dar inteligența evidentă din ochii detectivului o neliniștește și spune, puțin prea repezit:

— Sunt convinsă că știți deja de la ceilalți polițiști care anchetează accidentul, dar eu nu-mi aduc aminte nimic despre el.

Se gândește cât de caraghios sună. Roșește ușor.

— Am auzit, da, răspunde detectivul.

Pare relaxat, dar vigilent. Simte că omul ăsta e în stare de orice. Dintr-odată, e foarte agitată.

— De fapt, nu accidentul în sine ne interesează.

Auzindu-l, Karen simte cum se albește la față. E sigură că remarcă amândoi paloarea ei bruscă și incriminatoare.

— Nu? reușește ea să întrebe.

— Nu. Anchetăm altceva. Ceva care s-a petrecut nu departe de locul unde ați avut accidentul, credem că aproximativ în același timp.

Karen nu spune nimic.

— A fost ucis un bărbat.

Ucis. Încearcă să-și păstreze expresia neutră, dar bănuiește că nu îi iese deloc.

— Ce-ar putea să aibă de-a face cu mine? întreabă ea.

— Asta încercăm să aflăm, răspunde detectivul Rasbach.

— Nu-mi aduc aminte nimic din seara aceea, protestează ea. Îmi pare rău, dar cred că vă pierdeți timpul.

— Nimic? întreabă detectivul.

E evident că n-o crede. Karen se uită la detectivul de lângă el. Nici el n-o crede.

Clatină din cap.

— Poate că vă putem ajuta să vă aduceți aminte, spune Rasbach.

Karen se uită atent la el, speriată. Se bucură că Tom nu-i aici. Apoi își dorește să fi fost.

— Credem că ați fost la locul crimei.

— Ce?

Se simte sleită.

— Am găsit la locul crimei o pereche de mănuși de cauciuc, îi spune celălalt detectiv.

Acum e ametită, iar inima îi bate să-i spargă pieptul. Simte cum clipește rapid.

— Și poate că vă lipsește o pereche de mănuși de cauciuc roz, din cele pe care e posibil să le folosiți la spălatul vaselor? întreabă Rasbach.

Karen ridică privirea și-și îndreaptă spatele.

— Nu, nu-mi lipsesc, spune ea convingător.

Dar știe că-i lipsesc mănușile, le căutase ieri. Habar n-are unde au dispărut. Îl întrebase pe Tom, dar nici el nu știa. Are curajul brusc pe care-l capătă o persoană cu un instinct de supraviețuire foarte puternic când e încolțită.

— De ce credeți că ar fi ale mele? întreabă ea calm.

— De fapt, e foarte simplu, răspunde detectivul. Mănușile au fost găsite aproape de locul crimei, într-o parcare de alături.

— Tot nu înțeleg ce legătură au cu mine, spune ea. N-am avut niciodată mănuși roz.

— Mănușile au fost călcate, în parcare, de o mașină, continuă detectivul. Probele obținute din urmele de cauciucuri… sunt aproape ca amprentele. Cauciucurile mașinii dumneavoastră sunt același tip cu cele care au lăsat urmele în parcarea aceea. Cred că ați trecut peste mănușile acelea – în parcare. Și că după aceea, ați fugit – și ați făcut un accident cu mașina aceea cam la ora producerii crimei.

Face o pauză și se apleacă ușor.

— Cred că aveți o problemă.

*

Când parchează pe alee, Tom se întreabă a cui e mașina oprită în fața casei lui. O berlină simplă, mai nouă; nimeni cunoscut. Coboară din mașină și se uită neliniștit la automobilul parcat în stradă. Cine ar putea să vină în vizită la soția lui? Detestă neîncrederea pe care o simte. Temător, urcă în grabă treptele.

Deschide iute ușa și imediat vede doi bărbați la costum care stau în sufrageria lui.

— Tom! spune Karen, întorcând capul, vădit surprinsă.

Expresia ei e derutantă, un amestec de ușurare și spaimă. Nu-și dă seama dacă e bucuroasă sau îngrozită că-l vede. Poate un pic din amândouă.

— Ce se întâmplă? întreabă Tom, adresându-se tuturor celor din încăpere.

Cei doi bărbați rămân tăcuți, privind de la locurile lor, așteptând parcă să vadă ce o să-i spună soția lui. Tom e neliniștit. Se întreabă dacă sunt de la asigurări, veniți în legătură cu accidentul. Nu-i mai trebuie și alte vești proaste.

— Acești doi domni sunt detectivi de poliție, îi spune Karen, cu un ușor avertisment în priviri. Sunt aici în legătură cu… ce s-a întâmplat atunci, adaugă ea.

Cei doi bărbați se ridică în același timp.

— Sunt detectivul Rasbach, spune bărbatul mai înalt, scoțându-și scurt legitimația. Acesta este detectivul Jennings.

— Trebuie să discutăm despre asta chiar acum? întreabă Tom puțin grosolan, intrând în sufragerie.

Își vrea înapoi viața de dinainte.

— Nu mai poate să aștepte? Avocatul nostru a spus c-o să amâne lucrurile până își recapătă memoria.

— Mă tem că nu ne aflăm aici în legătură cu accidentul de mașină, spune detectivul Rasbach.

Tom simte brusc că i se înmoaie picioarele. Inima începe dintr-odată să-i bată nebunește. Simte nevoia să se așeze. Se lasă pe canapea, lângă Karen. Își dă seama că așteptase să se întâmple așa ceva. În sufletul lui, știuse că mai era ceva. Se simte de parcă a deschis undeva o ușă greșită și a ajuns în viața altcuiva, o viață care n-are nicio noimă, populată cu impostori.

Tom se uită prudent la cei doi detectivi. Îi aruncă o privire nervoasă lui Karen, dar ea nu se uită la el.

Cum o clipă nimeni nu scoate niciun cuvânt, detectivul Rasbach spune:

— Tocmai îi povesteam soției dumneavoastră… anchetăm o crimă care a fost comisă nu departe de locul unde a avut accidentul.

O *crimă.*

Karen se întoarce brusc spre el și spune:

— Vor să știe dacă nu ne lipsesc niște mănuși de cauciuc, dar le-am spus deja că nu.

Tom îi întoarce privirea, cu inima bătându-i zgomotos. Clatină din cap. Timpul pare să încetinească.

— Mănuși de cauciuc? Nu, nu ne lipsește nimic de genul ăsta, zice el.

E amețit și simte gustul de fiere în gât. Se întoarce către detectiv.

— De ce?

Tom știe că e un actor groaznic. Detectivul cu ochi ageri pare să vadă direct prin el. Detectivul știe că minte.

— Am găsit chiar lângă locul crimei o pereche de mănuși de cauciuc roz pentru spălat vase. Cu un model cu flori lângă coate.

Tom aude totul de parcă ar prinde sunetele de la distanță. Se simte foarte detașat. Se încruntă. Totul pare să se petreacă în ralanti.

— N-am avut niciodată mănuși de cauciuc roz, spune el.

O privește pe Karen care se-ntoarce dinspre el spre detectiv. *Iisuse. Tocmai i-am mințit pe detectivii ăștia. Ce dracu' se întâmplă?*

— Sincer, nu prea contează de unde provin mănușile sau ale cui au fost, zice detectivul. Important e că urmele de pneuri de pe mănușile acelea și din apropierea locului crimei corespund cu cele ale roților de la mașina soției dumneavoastră. Iar asta o plasează în apropiere de locul crimei cu puțin timp înainte să aibă accidentul.

Se întoarce spre Karen și spune:

— Se pare că și conduceați foarte repede.

Detectivul se apleacă și adaugă:

— Puțin cam convenabil să aveți amnezie.

— Nu mă insultați, domnule detectiv, spune Karen, iar Tom se holbează șocat la ea.

N-ar fi crezut-o niciodată capabilă de atâta sânge rece. Parcă s-ar uita la o străină.

— Nu vreți să știți cine a fost ucis? întreabă detectivul Rasbach.

Se joacă acum cu ei.

— Sau știți deja? adaugă el, uitându-se cu atenție la Karen.

— Habar n-am despre ce vorbiți, răspunde ea. Și nici soțul meu. Deci nu mai faceți pe deștepții și spuneți-ne odată?

Rasbach îi întoarce privirea netulburat.

— Un bărbat care a fost împușcat de trei ori – de două ori în față și o dată în piept, de aproape – într-un restaurant părăsit de pe Hoffman Street. Știm că mașina dumneavoastră s-a aflat în apropiere de locul crimei. Speram că dumneavoastră o să ne oferiți *nouă* detalii, spune el.

Tom simte că i se face rău fizic. Nu-i vine să creadă că poartă această conversație, în propria lui sufragerie. Acum câteva zile stătea exact în locul ăsta când a venit poliția să-i spună că a avut loc un accident. Ținând cont de împrejurările în care se produsese aceasta, nu crezuse că șoferul ar fi putut fi soția lui. Dar fusese. Și acum, asta. Ce să mai creadă acum?

— Cine era? întreabă Karen. Bărbatul care a fost ucis?

E foarte palidă, se gândește Tom, dar are vocea fermă. E remarcabil de calmă. Tom parcă s-ar uita la altcineva, la o actriță, care joacă rolul soției lui.

— Nu știm, recunoaște detectivul.

Apoi bagă mâna într-un plic și adaugă:

— Vreți să vedeți o fotografie?

Nu e tocmai o întrebare.

Tom tot mai are senzația că faza se desfășoară cu încetinitorul. Detectivul pune o fotografie pe măsuța de cafea și o răsucește, ca Tom și Karen să fie iute la ea în poziția corectă. E chipul deformat al unui bărbat cu găuri de gloanțe în frunte și pe

obraz. Ochii bărbatului mort sunt deschiși, exprimând ceva care pare surpriză. Tom se dă înapoi instinctiv. Detectivul pune o a doua fotografie lângă prima. Aceasta arată corpul umflat al bărbatului, cu sânge împroșcat pe tot pieptul. Fotografiile sunt revoltătoare, răscolitoare. Tom nu se poate abține, îi aruncă o privire soției lui – e așa de nemișcată, de parcă ar fi încetat să mai respire – și după aceea întoarce rapid privirea. Nu poate suporta să se uite la propria lui soție.

— Vă trezește ceva amintiri? o întreabă detectivul puțin obraznic. Îl recunoașteți?

Karen se uită fix la fotografii, parcă studiindu-le, și clatină încet din cap.

— Nu. Categoric, nu.

Detectivul pare să n-o creadă.

— Cum explicați că mașina dumneavoastră se afla lângă locul crimei? întreabă el.

— Nu știu.

În cele din urmă, în vocea lui Karen se strecoară o notă de disperare.

— Poate că mi-a deturnat cineva mașina și m-a obligat să aștept acolo, ca șofer cu care să fugă, spune ea. Și… poate că am reușit să scap și de aceea conduceam așa de repede.

Detectivul Rasbach dă din cap, ca și cum ar aprecia eforturile ei de creație.

Tom se gândește cu disperare *E posibil. Nu?*

— Ce alte dovezi mai aveți? întreabă Karen cu îndrăzneală.

— Ahh, răspunde detectivul Rasbach, asta nu sunt dispus să vă spun.

Strânge fotografiile, îi aruncă o privire partenerului său, și se ridică de pe fotoliu. Karen și Tom se scoală și ei de pe canapea. Rasbach scoate o carte de vizită din buzunarul hainei și i-o întinde lui Karen. Aceasta o ia, o privește, apoi o pune pe blatul de sticlă al măsuței de cafea.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat, spune detectivul, iar cei doi bărbați pleacă și Karen

închide ușa după ei.

Tom, copleșit de groază, rămâne năucit lângă canapea. Karen se întoarce în sufragerie, iar privirile li se întâlnesc.

Capitolul paisprezece

Pe locul pasagerului, Rasbach se gândește la interogatoriu în timp ce Jennings conduce spre secție. Karen Krupp ascunde ceva. A dat dovadă de o stăpânire de sine admirabilă la suprafață, dar dedesubt se ascundea panica.

Rasbach crede că se afla acolo, foarte aproape de locul crimei, probabil în jurul orei la care s-a petrecut aceasta – deși asta e o prezumție destul de îndrăzneață în clipa asta, pentru că momentul estimat al decesului acoperă inevitabil un interval mare de timp. Ce căuta acolo?

Soțul e un mincinos de doi bani, se gândește Rasbach, aducându-și aminte de purtarea lui din timpul interogatoriului. E sigur că soților Krupp le lipsește o pereche de mănuși de cauciuc roz.

Cineva trebuie s-o fi văzut pe Karen Krupp plecând de acasă în seara aceea. Trebuie să afle dacă era singură. Rasbach se hotărăște să se întoarcă în Henry Park mai târziu, ca să discute cu vecinii. Și o să aibă nevoie și de lista convorbirilor telefonice ale familiei Krupp. Poate că a primit un apel. O s-o verifice foarte meticulos pe Karen Krupp.

Se lasă pe spate pe scaunul pasagerului, destul de mulțumit. Cazul a luat o întorsătură interesantă. Îi place când se întâmplă așa.

*

Îngrozit, Tom se holbează acuzator la soția lui. Tocmai a mințit poliția pentru ea. Femeia pe care o iubește. *Ce a făcut?* I se strânge inima.

— Tom, spune ea, și apoi tace, de parcă nu-i trece prin cap ce să spună mai departe.

De parcă n-ar avea cum să explice.

Tom se întreabă dacă într-adevăr nu poate să explice sau dacă se preface în întregime. La început, a avut încredere în ea, a crezut că nu-și

amintește. Dar acum nu mai știe. Cu siguranță pare să aibă ceva de ascuns.

— Ce dracu' se întâmplă, Karen? întreabă el.

Glasul îi sună rece, dar pe dinăuntru se simte disperat.

— Nu știu, spune ea cu convingere, iar ochii i se umplu de lacrimi.

E foarte convingătoare. Tom vrea să fie convins, dar nu poate s-o creadă întru totul.

— Cred că știi mai mult decât lași să se înțeleagă, spune el.

Karen rămâne nemișcată în fața lui, cu spatele drept, parcă provocându-l să spună ce crede el de fapt. Dar Tom nu poate. N-o poate acuza de… de crimă.

Dumnezeule, ce a făcut?

— I-ai mințit pe detectivi, zice el. Despre mănuși.

— Și tu, răspunde ea tăios.

Asta îl șochează; e ca o palmă trasă peste față. Nici nu prea știe cum să răspundă. După aceea zice înfuriat:

— Am făcut-o ca să te apăr pe tine! N-am știut ce altceva să faci Nu știu ce dracu' se întâmplă!

— Exact! se repede ea.

Karen se apropie cu câțiva pași, fără să-și ia privirea de la el. Sunt la distanță de un braț unul de celălalt.

— Asta e și ideea mea, spune ea, mai puțin agresivă acum. Nici eu nu știu ce se întâmplă. Am mințit în legătură cu mănușile pentru că n-am știut ce altceva să fac… exact ca tine.

Tom se holbează la ea prostit. În cele din urmă, spune:

— Indiferent dacă-ți aduci sau nu aminte, probabil că sunt mănușile tale, și știm asta amândoi. *La locul unei crime.* De ce te aflai la locul unei crime, Karen?

Pentru că ea nu-i răspunde, Tom continuă, îngrozit de ceea ce se întâmplă.

— Au dovezi! Că erai la locul unei crime îngrozitoare!

Nu-i vine să creadă că spune așa ceva, că-i spune așa ceva lui Karen, femeia pe care o iubește. Își trece înnebunit o mână prin păr.

— În mod evident, detectivul ăla crede că tu ai făcut-o, crede că l-ai omorât pe bărbatul ăla. Tu l-ai omorât? Tu l-ai împușcat?

— Nu știu! țipă ea, cu disperare în glas. Asta-i tot ce pot să fac acum, Tom. Îmi pare rău. Știu că nu e destul. Nu știu ce s-a întâmplat. Trebuie să mă crezi.

Tom se uită urât la ea, neștiind ce să creadă. Simte că viața, așa cum o știe el, se evaporă pe nesimțite.

Karen se uită la el, fixându-l cu privirea.

— Chiar crezi că sunt în stare să ucid pe cineva? Chiar crezi că sunt capabilă de *crimă?*

Nu. Nu și-o poate imagina ucigând pe cineva. Ideea e… caraghioasă. Monstruoasă. Și totuși…

— E pe urmele tale, Karen, spune Tom copleșit. Ai văzut cum e detectivul ăla. O să sape și o să tot sape și n-o să se lase până nu lămurește totul. Nici n-o să mai conteze că nu poți să-ți aduci aminte. N-o să fie nevoie… poliția o să afle ce s-a întâmplat și *or să ne spună ei nouă!*

Acum aproape că țipă. Încearcă s-o rănească, pentru că-i e teamă și e furios și nu mai poate să aibă încredere în ea.

Karen e și mai palidă decât atunci când fuseseră detectivii acolo.

— Dacă nu mă crezi, Tom…

Se întrerupe, lăsând fraza în suspensie și așteptându-l să protesteze, să spună că o crede. Tăcerea se prelungește, dar Tom n-o spune.

— De ce nu mă crezi? întreabă ea până la urmă.

— Ce întrebare, răspunde el cu asprime.

— E o întrebare legitimă, insistă Karen.

Acum e supărată și ea.

— Ce am făcut eu vreodată ca să crezi că aș putea ucide cu sânge rece pe cineva?

Se apropie și mai mult. Tom o privește, dar nu spune nimic.

— Mă cunoști! Cum poți să crezi că măcar sunt *în stare* de așa ceva? Nu știu ce s-a întâmplat în seara aia, nu mai mult decât știi tu.

Acum are fața aproape, chiar lângă a lui; îi simte parfumul vag al pielii.

Karen insistă:

— Ce s-a întâmplat cu nevinovăția până la proba contrarie?

Respiră grăbit, cu fața aproape de el.

— Nu știi ce s-a întâmplat, așa că de ce nu poți să crezi că sunt nevinovată în toată povestea asta? Spune-mi, varianta asta e mai trasă de păr, mai *nebunească* decât că am împușcat un bărbat și l-am lăsat să moară?

Acum *ea* este cea care aproape că țipă.

Tom se uită la ea, cu inima strânsă. De când o știe și o iubește, n-a avut niciodată nici măcar cel mai vag motiv să se îndoiască de ea, în nicio privință. Totul se reduce la seara aceea. Ce s-a întâmplat de fapt? Nu-i datorează ceva pentru această încredere totală?

Clatină din cap. Pe ton mai scăzut, spune:

— Vine poliția aici, te acuză… tu minți în fața lor… nu știu, Karen.

Se oprește.

— Te iubesc. Dar mi-e frică.

— Știu, răspunde ea. Și mie mi-e frică.

Pentru o clipă, niciunul dintre ei nu spune nimic.

— Poate că e momentul să mergem iar la Jack Calvin, zice ea apoi.

*

În seara aceea, Karen stă în tăcere în sufragerie, ținând în poală o revistă pe care n-o bagă în seamă. Mâine seară se împlinește exact o săptămână de la accident. O săptămână, și ea tot nu-și poate aminti nimic.

După-amiaza a fost înspăimântătoare. Poliția – detectivul ăla nemilos – a acuzat-o practic de crimă. Și Tom… Tom pare să creadă că e posibil s-o fi comis ea.

Îi e teamă de poliție, îi e teamă de ce ar putea descoperi, îi e teamă de ce le-ar putea spune doctorul Fulton.

Își dă seama că-și încleștează dinții și încearcă să se destindă. O dor fălcile.

Fotografiile… Karen nu-și poate scoate din minte imaginile alea oribile. Se gândește la Tom, care e sus, în biroul lui, închis cu ceva hârtii pe care și le-a adus de la serviciu. Sau poate că doar se preface, ca și ea? Stă la birou holbându-se în gol, și el incapabil să-și scoată din minte imaginile cu bărbatul mort? Probabil. Părea tulburat când a văzut pozele. Și, după aceea, nici măcar nu se mai uitase la ea.

Karen aruncă o privire pe fereastra din față și tresare. Vede doi bărbați în costum la ușa unei case de peste drum. Îi recunoaște chiar și pe întuneric pe cei doi detectivi. Cuprinsă de groază, Karen se duce la fereastră, furișându-se pe lângă perete. Când ajunge la geam, rămâne în spatele perdelei, trăgând cu ochiul afară.

Îi interoghează pe vecini. Bineînțeles.

Capitolul cincisprezece

Brigid se uită pe stradă. Se lasă întunericul. Stă mult aici, tricotând și privind ce se întâmplă dincolo de fereastră.

Brigid e pricepută și creativă la lucru manual; câteva dintre modelele ei chiar au devenit cunoscute. Are un blog de tricotat de care e foarte mândră, unde își expune o parte din ce lucrează, și o urmăresc o grămadă de persoane. Pe bannerul de deasupra blogului scrie *Tricotatul nu-i doar pentru doamnele în vârstă!* Și mai e și o fotografie a lui Brigid. E mulțumită de poză, pe care i-a făcut-o un fotograf profesionist. În poza aia e foarte atrăgătoare; e fotogenică.

Încercase odată s-o învețe și pe Karen să tricoteze, dar își dăduse seama că de fapt n-o interesa să învețe. Și nici n-avea răbdare pentru așa ceva. S-au distrat puțin și au fost de acord că poate nu-i chiar pasiunea lui Karen. Părea totuși să-și dorească și să-i facă plăcere compania lui Brigid, în pofida intereselor lor diferite. E păcat că nu s-a apucat de tricotat; să tricotezi împreună cu cineva e o modalitate minunată să-l faci să vorbească, iar Karen nu e genul care să se deschidă cu ușurință.

Mai devreme, Brigid fusese la magazinul ei favorit, Knit One Purl Too. I se termina lâna Shibui purpurie pe care o cumpărase data trecută. În clipa în care a intrat pe ușă și a văzut toate sculurile colorate de lână adunate de-a lungul pereților, aproape până la tavan, a simțit cum se bine dispune. Așa de multă culoare, atât de multe texturi… posibilități nelimitate! S-a plimbat fericită prin magazin, admirând, pipăind și adunând tot felul de lâneturi de diverse grosimi și culori, până și-a umplut brațele. Adoră să se răsfețe cu lâneturi.

Brigid mângâia o lână merinos portocalie de-a dreptul adorabilă când de ea s-a apropiat o femeie

pe care a recunoscut-o vag.

— Brigid? a spus ea. Mă bucur așa de tare să dau de tine! Voiam să-ți spun ce tare mi-a plăcut ultima ta postare de pe blog despre cum să repari greșelile de tricotat.

Brigid aproape că a roșit de plăcere.

— Am pierdut un ochi crescut și șmecheria cu croșeta a mers de minune.

— Mă bucur foarte tare că ți-a fost de ajutor, spusese Brigid zâmbind.

Era plăcut să-și împărtășească experiența și să fie apreciată. Așa, merita toată munca grea cu scrisul blogului.

Și Sandra, casiera, se bucurase s-o vadă.

— Brigid! Nu te prea mai vedem. Trebuie să te întorci la cercul nostru de tricotat.

Brigid își aruncase instinctiv privirea spre scaunele așezate în cerc în partea din față a magazinului. Nu era încă gata să se întoarcă. Nu putea face față. Prea multe femei tricotând fericite lucrușoare pentru bebeluși – cel puțin trei dintre cele care veneau cu regularitate erau însărcinate. Și vorbeau întruna despre asta. Nu putea fi sigură că n-o să lase asta s-o afecteze și că n-o să-și reverse cumva dezamăgirea; nu avea încredere în ea însăși că n-o să spună ceva neplăcut.

N-ar fi înțeles-o niciuna dintre ele. Mai bine să se țină departe.

— Curând, a mințit Brigid. Chiar am mult de lucru în perioada asta.

N-a spus nimănui de-aici că a renunțat la serviciu din cauza tratamentelor de fertilizare. Nu voia să le spună despre problemele ei de fertilitate. N-avea nevoie de mila lor.

A luat sacoșa umflată și scumpă de lână și a plecat repede din magazin, într-o dispoziție sumbră.

Acum, se uită la doi bărbați în costume care vin în lungul străzii, bătând la uși. Se opresc la ușa vecinilor. Urmează ea.

Când aude soneria, își pune tricotajul deoparte și răspunde. E singură acasă; Bob e plecat la un eveniment, așa cum e de multe ori. Cei doi bărbați se află în pragul ușii. Cel mai înalt, drăguț, cu ochi albaștri pătrunzători, scoate o legitimație și i-o arată.

— Sunt detectivul Rasbach, spune el. Acesta e detectivul Jennings.

Brigid se crispează.

— Da? răspunde ea.

— Efectuăm o anchetă de poliție. Ați văzut-o, întâmplător, pe vecina dumneavoastră, Karen Krupp, plecând de-acasă în seara de treisprezece august? E seara când a avut accidentul de mașină.

— Poftim? întreabă ea, deși l-a auzit foarte bine.

— Ați văzut-o pe Karen Krupp plecând de-acasă în seara de treisprezece august? A avut un accident de mașină în seara aceea.

— Da, știu despre accident, spune Brigid. E prietenă cu mine.

— Ați văzut-o plecând de-acasă în seara aceea? insistă detectivul.

Brigid clatină din cap.

— Nu.

— Sunteți sigură? Stați chiar peste drum. N-ați văzut-o când a ieșit?

— Nu, n-am văzut-o. Am fost și eu în oraș până mai târziu în seara aceea. De ce?

Se uită de la unul la altul.

— E o întrebare destul de ciudată.

— Ne întrebăm dacă era singură.

— Îmi pare rău, habar n-am, spune Bridget politicos.

— Poate că soțul dumneavoastră era acasă în seara aceea? E aici? o întreabă detectivul.

— Nu, nu e acasă. E plecat în majoritatea serilor. Cred că era plecat și în seara aceea.

Detectivul îi întinde o carte de vizită și spune:

— Dacă soțul dumneavoastră era întâmplător acasă și a văzut ceva, vreți, vă rog, să ne sunați?

Îi privește pe cei doi detectivi plecând cu pași mari pe aleea ei și ducându-se la casa de alături.

*

Nici Karen, nici Tom nu pot dormi, deși fiecare se preface în fața celuilalt. Tom stă pe-o parte, cu fața la perete și cu stomacul întors pe dos. Retrăiește scena cu detectivii în sufrageria lor în după-amiaza aceea, iar și iar. Își aduce aminte ușurința cu care soția lui i-a mințit în legătură cu mănușile. Dimpotrivă, el mințise prost și o știau cu toții.

O simte pe Karen foindu-se fără încetare de cealaltă parte a patului; până la urmă, se ridică în liniște și se strecoară afară din cameră. Acum s-a obișnuit cu asta, cu sculatul ei în toiul nopții. În noaptea asta, e o ușurare. Aude ușa dormitorului închizându-se încet în urma ei și se răsucește, rămânând întins pe spate, cu ochii larg deschiși.

De la fereastra biroului de sus, Tom i-a văzut mai devreme pe detectivi plimbându-se în susul și-n josul străzii. Trebuie să-i fi observat și Karen. Și totuși niciunul dintre ei nu i-a pomenit de asta celuilalt.

I se face rău când se gândește că o anchetează poliția și se detestă pentru îndoielile care i se furișează în minte în legătură cu ea. Acum o privește tot timpul punându-și întrebări despre ea, despre ce a făcut.

Și nu poate să nu se îngrijoreze: *Ce o să afle oare poliția?*

Capitolul șaisprezece

A doua zi de dimineață, Karen îl roagă pe Tom s-o ducă la biroul lui Jack Calvin în drum spre serviciu. Din fericire, Calvin și-a făcut timp s-o primească. Tom avea o întâlnire importantă de la care nu putea lipsi și n-a putut să rămână. Sau cel puțin așa spusese. Karen se întreabă dacă nu cumva nu mai poate face față, sau nu mai vrea. Sau poate crede că ea o să fie mai deschisă cu avocatul dacă nu e și el prezent. Dar n-o să-i spună avocatului mai mult decât i-a spus soțului ei. Vrea doar să știe ce ar trebui să facă.

Tom se apleacă și o sărută pe obraz când coboară din mașină, dar n-o privește în ochi. Karen îi spune c-o să ia un taxi ca să se întoarcă acasă. Rămâne o clipă în parcare, uitându-se cum soțul ei se îndepărtează. După aceea, se întoarce și pornește spre clădire. Odată intrată, ezită o clipă în fața lifturilor, dar apoi apasă pe buton. Când ajunge la biroul avocatului, își înăbușă teama, deschide ușa și intră.

De data asta, are de așteptat mai mult și o lasă nervii. Când e condusă în cele din urmă la Jack Calvin, simte încordarea în umeri și în gât.

— Te-ai întors! spune avocatul vesel. Așa de repede. Asta înseamnă că ți-ai amintit ceva?

Calvin îi zâmbește, dar ea nu-i răspunde. Se așază.

— Cu ce pot să te ajut? întreabă Calvin, profesionist.

— Tot nu-mi aduc aminte nimic din seara aceea, îi spune Karen.

Își imaginează ce trebuie să creadă el. Probabil crede că a venit să-i spună ceva ce nu putea spune în fața soțului ei – despre vreo problemă personală în partea rău-famată a orașului. O să-l dezamăgească.

— Tom are în dimineața asta o întâlnire de la care nu poate lipsi, zice ea.

Calvin dă din cap politicos.

— Tot ce-ți spun e protejat de confidențialitatea avocat-client, așa este? întreabă Karen, privindu-l direct în ochi.

— Da.

Karen înghite și-i spune:

— Am primit o vizită din partea poliției ieri.

— Bun.

— Am crezut că era vorba despre accident.

— Și nu era?

— Nu.

Karen face o pauză.

— Anchetează o crimă.

Sprâncenele avocatului se înalță, iar privirea i se ascute. Scoate din dulăpior un carnețel nou cu hârtie galbenă liniată, ia de pe sugativă un stilou care pare scump și spune calm:

— Mai bine îmi spuneți totul.

— A fost îngrozitor.

Se sufocă la ultimul cuvânt. Simte cum i se face greață, aducându-și aminte pozele cu cadavrul. Își simte mâinile tremurându-i în poală și le strânge laolaltă.

— Ne-au arătat fotografii ale cadavrului.

Îi povestește rapid despre vizita detectivilor.

— Nu l-am recunoscut pe bărbatul mort, spune.

Se uită atent la avocat, sperând c-o va salva cumva.

— Mergeați cu viteză, ați trecut pe roșu, nu departe de locul unde s-a comis o crimă – posibil în jurul orei când a fost comisă crima, spune Calvin. Înțeleg de ce ar vrea să discute cu dumneavoastră.

Se apleacă, iar scaunul scârțâie când se el mișcă.

— Dar mai este și altceva care să vă lege de crima aceea? Pentru că, dacă nu mai e și altceva, n-aveți de ce să vă faceți griji. E o zonă

periculoasă. N-are nicio legătură cu dumneavoastră, nu?

Karen înghite din nou în sec. Se uită la el, se calmează și-i spune restul.

— Au găsit niște mănuși.

Avocatul o fixează cu ochii lui pătrunzători, așteptând.

— Spune, o îndeamnă el.

Karen trage adânc aer în piept și zice:

— Au găsit niște mănuși de cauciuc, într-o parcare de lângă locul crimei.

Ezită, apoi adaugă:

— Sunt destul de sigură că sunt ale mele.

Avocatul o țintuiește cu privirea.

— Ne-au dispărut mănușile de cauciuc.

Se oprește.

— Nu știu ce s-a întâmplat cu ele. Sunt destul de deosebite, roz, cu un model cu flori lângă margine.

— Le-ați *spus* că vă lipsesc niște mănuși? întreabă Calvin.

Karen își dă seama din tonul lui ce tâmpenie incredibilă credea că ar fi fost asta.

— Nu sunt așa de tâmpită, răspunde ea caustic.

— Bun. Asta-i bine, spune el, în mod vădit ușurat.

— Tom a mințit pentru mine, rostește ea.

Simte cum i se destramă toată stăpânirea de sine.

— Le-a spus că nu ne lipsesc niciun fel de mănuși de cauciuc. Dar și-au dat seama că minte.

— Regulă de bun-simț, răspunde avocatul. Nu mințiți poliția. Nu spuneți nimic. Și mai bine, mă sunați pe mine.

— Au spus că n-au nevoie să demonstreze că mănușile sunt ale mele, urmează Karen. Pentru că se pare că mașina mea a trecut peste ele în parcare – au probe din urmele cauciucurilor – așa că mă pot plasa pe mine, sau mașina mea, cel puțin, în apropierea locului crimei. Au dovezi.

Calvin îi întoarce privirea, cu o expresie gravă.

— Oricum, cine e detectivul care se ocupă, cel care și-a dat seama?

— E detectivul Rasbach, răspunde Karen.

— Rasbach, repetă Calvin, părând gânditor.

— Nu știu ce să fac, spune Karen încet. Aseară detectivii s-au dus peste tot pe stradă, au vorbit cu vecinii.

Avocatul se lasă în față concentrat se uită fix privirea în ochii ei.

— Nu faci nimic. Nu vorbești cu ei. Dacă vor să discute cu tine, mă suni pe mine.

Scoate încă o carte de vizită, o întoarce și scrie un număr pe dosul ei.

— Folosește numărul ăsta dacă nu mă găsești la celelalte. La ăsta mă poți găsi oricând.

Karen ia recunoscătoare cartea de vizită.

— Crezi că au suficiente probe ca să mă pună sub acuzare? întreabă ea neliniștită.

— Nu din ce mi-ai spus. Erai într-o parcare, în apropierea unei clădiri unde a fost comisă o crimă, posibil în jurul orei la care a fost comisă aceasta. Mergeai cu viteză și ai avut un accident. S-ar putea să fi văzut ceva. Asta-i tot. Întrebarea este ce or să mai găsească.

— Nu știu, spune ea agitat. Tot nu-mi pot aduce aminte nimic din seara aceea.

Calvin stă un minut și mâzgălește niște notițe. În cele din urmă, ridică privirea spre ea și spune:

— Detest să pomenesc de asta, dar o să am nevoie de un avans mai mare, pentru orice eventualitate.

Pentru orice eventualitate. Pentru eventualitatea în care o să fie pusă sub acuzare pentru crimă, se gândește Karen. Scotocește în geantă după carnetul de cecuri.

— Trebuie să întreb, spune Calvin încet. De ce ai fi putut avea o pereche de mănuși de cauciuc cu tine?

Karen îi evită cu bună știință privirea, căutând în continuare carnetul de cecuri în geantă.

— Habar n-am, îi răspunde.

Capitolul șaptesprezece

Rasbach efectuează o verificare amănunțită a lui Karen Krupp. Cu excepția recentului accident cu viteză excesivă, e un cetățean-model. Nicio contravenție rutieră. Nici măcar o amendă de parcare. O carieră destul de solidă – angajată temporar și apoi doi ani la Casa Funerară Cruikshank, pe un post de contabil cu jumătate de normă. Impozitele sunt în regulă. Niciun cazier penal. O gospodină drăguță și liniștită din zona de suburbii din nordul statului New York.

Însă după aceea sapă un pic mai adânc. Știe că numele ei de fată e Karen Fairfield, știe data și locul nașterii – Milwaukee, Wisconsin. Începe cu niște căutări de bază.

Dar nu găsește mare lucru despre Karen Fairfield din Wisconsin – nicio dovadă că ar fi absolvit, sau măcar că ar fi urmat acolo nici școala elementară, nici liceul. Are un certificat de naștere și un cod numeric personal. Un permis de conducere de New York. Dar, în afară de asta, până acum câțiva ani, nu există nimic despre vreo Karen Fairfield cu data nașterii pe care a obținut-o. De parcă s-ar fi ivit, deplin formată, la vârsta de 30 de ani, când s-a mutat în statul New York.

Rasbach se reazemă de spătarul scaunului. A mai văzut așa ceva. Nu e atât de neobișnuit pe cât ar crede oamenii de rând. Mereu „dispar” persoane și își reîncep viața în altă parte, cu identități noi. Karen Fairfield e în mod evident o invenție. E o tranziție spre o nouă viață. Soția lui Tom Krupp nu e cine zice că e.

Și atunci, cine e?

O să afle; e doar o chestiune de timp. Trece pe la biroul lui Jennings să-i spună ce a aflat. Jennings fluieră ușor.

— Am și eu ceva, zice el. A primit un apel.

Îi întinde lui Rasbach o foaie scoasă la imprimantă cu lista convorbirilor telefonice ale soților Krupp.

Rasbach ia foaia de la celălalt detectiv și se uită atent la informații.

— A primit un apel la ora douăzeci și șaptesprezece, pe treisprezece august, în seara accidentului, observă Rasbach, ridicând privirea spre Jennings.

— De pe un telefon nedetectabil, spune Jennings. Un telefon de unică folosință.

Adaugă, vizibil iritat:

— Nu știm cine a sunat-o sau de unde.

— Nu folosești un telefon preplătit pe care-l arunci după aia dacă n-ai un motiv serios, spune Rasbach, strângând din buze. Ce dracu' punea la cale gospodina asta a noastră? mormăie el.

Nu e surprins să afle că a primit un apel chiar înainte să plece val-vârtej de acasă în seara aceea. La asta se aștepta. Pentru că în seara de dinainte găsiseră doi martori care o văzuseră plecând. Unul dintre ei, o mamă cu trei copii care stă pe diagonală față de casa soților Krupp, o văzuse pe Karen coborând în fugă treptele din față și urcându-se în mașină, în mod vizibil grăbită. Spusese că era singură. O altă vecină, care stă mai încolo pe stradă, și-a adus aminte de ea, pentru că i s-a părut că merge prea repede când erau copiii la joacă. Și ea era convinsă că era singură în mașină.

— Primește un apel la opt și șaptesprezece minute, pleacă în grabă în timp ce pregătește cina, nu încuie ușa și nu-și ia geanta sau mobilul… spune Rasbach, simțind un entuziasm familiar.

— Apelul a fost pe telefonul fix, nu pe mobil, adaugă Jennings. Soțul ei a întârziat foarte mult de la serviciu în seara aceea. Apelul ar fi putut fi destinat oricăruia dintre ei. Poate că sunt implicați amândoi.

Rasbach dă din cap gânditor.

— Am face bine să-l cercetăm mai atent și pe Tom Krupp.

*

Karen Krupp iese din clădirea unde se află biroul avocatului și ajunge în bătaia soarelui fierbinte. Acum, că este din nou singură și nu mai trebuie să se prefacă nici față de soțul ei, nici față de avocat, simte doar o panică oarbă. Tocmai i-a dat avocatului un avans foarte mare, *în eventualitatea că e pusă sub acuzare pentru crimă.*

E îngrozită. Ce-ar trebui să facă? Instinctul îi spune să fugă.

Știe cum să dispară.

Dar de data asta e altfel. Nu vrea să-l părăsească pe Tom. Îl iubește. Chiar dacă nu mai e sigură de sentimentele lui față de ea.

*

Tom a ajuns în sfârșit în birou, după o întâlnire insuportabil de lungă în cursul dimineții. Închide ușa și se așază pe scaunul de la birou. I se pare imposibil să se concentreze să lucreze; rămâne în urmă cu toate. E recunoscător că are un birou cu o ușă care se poate închide, unul care n-are pereți de sticlă – altfel ar vedea toată lumea ce puțin muncește, cât de mult timp petrece plimbându-se de colo-colo și holbându-se pe fereastră.

Aproape imediat, îi vibrează telefonul. Îl înșfacă și se uită la ecran. Brigid. Rahat. De ce dracu' să-l sune Brigid?

— Brigid. Ce s-a întâmplat?

— E un moment potrivit? întreabă Brigid.

Deci nu-i o urgență, se gândește Tom. Începe să se destindă puțin.

— Ca oricare altul. Ce-i?

— Trebuie să-ți spun ceva, zice Brigid.

Ceva din vocea ei îl avertizează că n-o să-i placă. Imediat, simte cum se crispează.

— Ce anume?

— Voiam să-ți spun mai demult, spune ea, dar accidentul lui Karen m-a cam făcut să uit despre

orice altceva.

Tom ar vrea să treacă odată la subiect.

— A fost poliția aici aseară și a pus întrebări.

Tom simte cum transpiră brusc. Închide ochii. Nu vrea să audă ce are să-i spună Brigid, indiferent ce-o fi zis. Vrea să închidă.

— Nu le-am spus detectivilor, dar cred că tu ar trebui să știi, spune ea. În ziua când a făcut accidentul, a fost un bărbat care s-a tot uitat în jurul casei voastre.

— Cum adică s-a tot uitat? întreabă Tom tăios.

— Tipul ăsta… se uita pe ferestre și s-a furișat prin spate. Pliveam buruienile pe peluza din față și l-am urmărit cu atenție. A fost cât pe ce să sun la poliție, însă după aia a venit la mine și am stat de vorbă și mi-a spus că e un prieten vechi.

— De-al meu?

Tom nu-și poate imagina cine ar putea fi.

— Nu, de-al lui Karen.

Tom simte cum îl cuprinde o groază tot mai puternică. Inima îi bubuie în urechi.

— A zis cum îl cheamă?

— Nu. A zis doar că o știe *din altă viață,* spune Brigid, apăsând cuvintele.

Tom nu spune nimic, surprins.

— Nu vreau să te sperii, Tom, și știi ce apropiate suntem Karen și cu mine, urmează Brigid cu glas îngrijorat, dar ăsta e un comentariu cam ciudat, nu crezi?

Din altă viață.

— Cum arăta? reușește să întrebe Tom.

— Înălțime și conformație medii, cred. Păr închis la culoare, destul de drăguț. Bine îmbrăcat.

Păr închis la culoare. Urmează o pauză lungă, în timp ce Tom se gândește, cu mintea gonind.

— Știi, totdeauna mi s-a părut ciudat că nu spune multe despre trecutul ei… cel puțin, nu mie, adaugă Brigid în cele din urmă. Detest să insinuez – știu prin ce treceți cu accidentul și celelalte –, dar…

— Dar ce? întreabă Tom tăios.

— Dacă ne ascunde ceva din trecutul ei?

Tom vrea să închidă, dar nu se poate clinti.

— Ce dracu' vrei să spui?

— Poate că sună aiurea, dar am văzut de curând o emisiune la televizor despre oameni care fug de trecutul lor. Dispar și-și iau o identitate nouă. Poate… poate că așa a făcut și ea.

— E ridicol, protestează Tom.

— Chiar așa? ripostează Brigid. Se pare că lumea face așa de multe ori. Găsești online oameni care pot să ajute pe oricine, contra unei sume de bani.

Tom își încleștează mâna pe telefon și ascultă tot mai alarmat.

— Fac rost de acte noi și apoi se dau la fund, se mută în altă parte, o iau de la capăt. Își schimbă înfățișarea. Devin cetățeni-model. Nu vor să fie trași pe dreapta, nu vor să fie băgați în seamă.

Tom își aduce aminte, cu un soi de groază, cât de atentă e – sau era – Karen să respecte legea, până în seara accidentului. Și dacă Brigid are dreptate, iar soția lui folosește o identitate falsă? De ce să facă așa ceva?

— Tom? Îmi pare rău, poate n-ar fi trebuit să spun nimic. E din cauza emisiunii ăleia nenorocite! Pur și simplu mi-a trecut prin minte, când a întrebat de ea bărbatul ăla…

Tom credea că nimic nu l-ar mai putea da peste cap după întâmplările de săptămâna trecută, dar asta… sugestia că soția lui ar putea fi altcineva? E mai mult decât poate duce.

— Brigid, trebuie să închid, spune el brusc.

Se ridică de pe scaun și începe să se plimbe, încercând să înțeleagă această nouă posibilitate îngrozitoare. La ei acasă fusese în dimineața aceea un bărbat cu părul închis la culoare, un bărbat care spunea că o cunoaște pe Karen *din altă viață.* Dacă Brigid are dreptate, iar Karen nu e cine spune că e? Poliția o să afle. Poza aia înfiorătoare – bărbatul

mort avea părul închis la culoare. Tom simte cum i se face greață când își aduce aminte.

Poate că e doar paranoic.

Sau poate că începe să vadă lucrurile așa cum sunt în realitate.

Capitolul optsprezece

Când ajunge seara acasă, Tom are în el un amestec în clocot de sentimente negative – supărare, neîncredere, teamă, durere copleșitoare. Știe că ea își poate da seama că s-a schimbat ceva. Dar n-are de gând să-i povestească despre telefonul lui Brigid.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Karen în cele din urmă, după o cină aproape mută.

— E o întrebare cam prostească, ținând cont de situație, răspunde Tom rece. Poate că nu-mi place să trăiesc cu spaima c-o să vină poliția la ușă s-o aresteze pe nevastă-mea.

Nu voia s-o spună. I-a scăpat. Vede cum Karen se albește la față. Vrea s-o acuze, să-i spună că totul e din vina ei. În schimb, își ia privirea de la ea.

— N-ai întrebat despre întâlnirea cu avocatul de azi-dimineață, spune ea, la fel de rece.

Tom nu uitase de ea, numai că prefera să nu știe.

— Cum a mers? întreabă el, îngrozindu-se de ce-ar putea spune ea.

— A trebuit să-i plătesc un avans mai mare.

Tom râde cu amărăciune.

— De ce nu mă mir?

— Ai fi preferat să nu-l plătesc? întreabă Karen tăios.

Cât de tare s-a deteriorat căsnicia lor în doar o săptămână, se gândește Tom. Înainte, n-ar fi crezut în niciun caz. În clipa asta, ar vrea s-o lipească de perete și să țipe la ea să înceteze să-l mai mintă și să-i spună adevărul. Dar n-o face. În schimb, se îndepărtează de ea și pleacă din cameră.

Nu poate scăpa de bănuiala că ea își aduce de fapt aminte ce s-a întâmplat în seara aceea. Nu-i vine să creadă cât de rănit este, cât de manipulat se simte.

Și totuși, încă o iubește. Totul ar fi mult mai ușor dacă n-ar fi iubit-o.

*

Brigid stă singură pe întuneric, cu tricotajul în brațe. Nu s-a deranjat să aprindă luminile. Bob are iar un priveghi în seara asta. Asta înseamnă afacerea cu pompe funebre, o puzderie de eufemisme. Știe femei ai căror soți au afaceri sau profesii liberale și care-și însoțesc uneori bărbații la evenimente – își iau o rochie nouă, pantofi noi –, dar acelea sunt dineuri și petreceri și așa mai departe. Nu priveghiuri pentru familii îndurerate, cu un sicriu deschis în capătul încăperii, cu mireasma și priveliștea copleșitoare a florilor pretutindeni. Nu, mulțumesc.

A început să deteste florile, mai ales *aranjamentele* florale. În special aranjamentele *funerare.* Înainte, îi plăcea să primească flori de la soțul ei la aniversările căsătoriei, dar după câțiva ani i-a spus lui Bob să nu-și mai bată capul. Și asta pentru că începuse să-l suspecteze că reciclează flori de la casa funerară. Nu l-a acuzat direct și nu era sigură. Dar i se părea genul de lucru pe care l-ar face Bob. E un pic zgârie-brânză când e vorba de lucrurile mici. Totuși, n-a obiectat în fața costului tratamentelor de fertilitate.

I-ar fi plăcut ei s-o ia de-acolo vreo câteva zile – la Veneția sau Paris, într-un loc plin de viață – departe de pompele funebre sau ce anume l-o ține așa de ocupat. Dar Bob a insistat întotdeauna că nu poate să stea plecat așa de mult. Așa că acum Brigid primește în fiecare an câte o pereche de cercei fără niciun haz, pe care n-are nicio ocazie să-i poarte.

Nu se pune problema că nu și-ar permite să călătorească. Casa Funerară Cruikshank s-a extins și acum are trei filiale în nordul statului, iar Bob e mai ocupat ca oricând.

Dar ea nu e. Ar putea să lucreze ceva pentru Bob, dar, când i-a propus, a zis că mai degrabă i-ar

înfige ace în ochi. Bob fusese jignit.

Tratamentele de fertilitate chinuitoare pentru care renunțase la postul ei de conducere nu funcționaseră – și acum, în afara blogului de tricotat, zilele îi sunt mai degrabă pustii. Și-a îndreptat speranțele spre adopție. E îngrijorată că ocupația lui Bob o să le afecteze solicitarea, dar nu e ca și cum *locuiesc* într-o casă de pompe funebre. Sunt un cuplu normal, cu o casă normală. Afacerea e cu totul separată. Nici măcar nu vorbesc despre ea prea mult. Bob știe că ei îi displace să audă despre asta. Ce o sâcâie de fapt e că atunci când s-au căsătorit el vindea asigurări, ceea ce e cu totul respectabil. Dar avea spirit întreprinzător și a apărut o ocazie. E profitabil, nu poate să nege. Și-ar dori numai ca Bob să fi avut succes în alt domeniu.

Se uită cu atenție peste drum, la numărul 24, la casa lui Karen și a lui Tom. Se întreabă oare ce crede Tom, după telefonul ei de mai devreme. Cumva crede, ca și ea, că soția lui ascunde ceva legat de trecutul ei? Totdeauna a nedumerit-o că e așa de reținută față de ea, ținând cont că nu o dată Karen i-a spus că e cea mai bună prietenă a ei. Eforturile lui Brigid de a o atrage pe Karen într-o intimitate mai profundă au dat totdeauna greș.

Iar Tom… Brigid vede în fiecare seară lumină în biroul lui de la etaj. Muncește prea mult, ca Bob, dar măcar, când lucrează seara, lucrează de-acasă. Karen nu stă singură în casă, ca ea, în fiecare seară.

Poate că ar trebui să le ducă un platou cu negresă, întâmplător, a făcut o negresă după-masă. Nu vrea s-o mănânce singură pe toată. Și nici nu-i chiar așa de târziu. Odată ce s-a hotărât, dă fuga la etaj să se schimbe.

Își perie părul castaniu care-i ajunge până la umeri, cu cărare pe mijloc, își dă cu niște ruj roșu și se uită în oglindă, să vadă cum arată. Exersează

cel mai fermecător zâmbet – cel care-i face ochii să se lumineze – și apoi ia prăjiturile din bucătărie.

Capitolul nouăsprezece

Karen e în bucătărie când aude soneria. Încremenește. Nici când sună din nou nu se clintește. Îl aude pe Tom foindu-se la etaj. Probabil că se întreabă de ce nu răspunde ea.

Când sună a treia oară, iese fără tragere de inimă din bucătărie ca să răspundă. Privirea ei o întâlnește pe a lui Tom, în timp ce acesta coboară treptele. Se oprește la jumătatea scării. Karen simte neliniștea venind dinspre el. Își simte și propria agitație când deschide ușa.

Sunt detectivul Rasbach și partenerul lui, celălalt detectiv al cărui nume nu și-l poate aminti. Lui Karen i s-a uscat gura. Își spune să fie calmă. Își amintește că are un avocat, își aduce aminte de cartea lui de vizită din portofelul ei. Poate să dea de el la nevoie.

Karen vrea să-i trântească detectivului ușa în nas.

— Putem intra, doamnă Krupp? întreabă Rasbach politicos.

Karen îl vede aruncând o privire spre soțul ei, care încă mai stă încremenit pe scări.

Se gândește. N-are la dispoziție decât o secundă sau două în care să ia decizia corectă. Calvin i-a spus să nu discute cu poliția. Dar îi e teamă că dacă-i alungă or să revină cu un mandat de arestare. Îl aude pe Tom coborând restul treptelor și venind în spatele ei.

— Ce doriți? îl întreabă el pe detectiv, puțin agresiv.

— Aș prefera să nu purtăm discuția asta în prag, răspunde Rasbach agreabil.

Karen deschide ușa larg și-i lasă pe cei doi detectivi să intre în casă, evitând privirea lui Tom.

Ajung în sufragerie, ca și mai înainte.

— Vă rog, luați loc, spune Karen.

Îi aruncă o privire pe furiș lui Tom și e îngrijorată de ce-i citește pe față. Nu știe cum să-și ascundă sentimentele. Și în momentul de față arată de parcă se așteaptă ca lumea lui să se sfârșească.

Se lasă o tăcere plină de înțelesuri până să scoată cineva vreun cuvânt. Rasbach nu se grăbește. Karen nu-și permite să se lase iritată. Îl așteaptă.

În cele din urmă, Rasbach începe.

— V-ați adus aminte ceva despre seara în care ați avut accidentul? o întreabă el pe Karen.

— Nu, răspunde ea politicos.

După o pauză, adaugă:

— Se pare că nu e ceva neobișnuit în cazuri de felul acesta.

Și apoi se gândește că probabil n-ar fi trebuit s-o spună. Sună de parcă ar fi citit dintr-o carte.

— Am înțeles, spune detectivul cu căldură. Pot să vă întreb – doar de curiozitate – ce eforturi faceți ca să vă recuperați memoria?

— Poftim? reacționează Karen la întrebarea neașteptată.

Se foiește pe locul ei.

— Mi se pare că dacă nu puteți să vă aduceți aminte ce s-a întâmplat în seara aceea, ați încerca în vreun fel să faceți ceva, spune Rasbach.

— Cum ar fi? întreabă ea.

Își încrucișează brațele.

— Nu pot să iau pur și simplu o pastilă și să-mi recuperez memoria.

— Mergeți la vreun specialist?

— Nu.

— De ce nu?

— Pentru că nu cred că ar ajuta. Memoria o să-mi revină la vremea ei.

— Așa credeți dumneavoastră.

— Așa mi-a spus doctorul meu.

Știe că pare defensivă. Inspiră adânc și calm.

Adevărul e că n-a îndrăznit să se ducă la un specialist, cum ar fi un expert în hipnoză, pentru că

nu poate risca să mai audă și altcineva ce s-ar fi putut întâmpla în seara aceea. Trebuie să descopere singură.

Detectivul schimbă tactica.

— Știm că ați plecat singură de-acasă în seara accidentului. Avem martori care v-au văzut plecând de-acasă.

— Bine, spune ea.

Simte că Tom îi aruncă o privire tăioasă.

— Știm și că ați primit un apel telefonic în seara aceea, spune Rasbach. La ora opt și șaptesprezece.

— Așa a fost? întreabă ea.

— Da, așa a fost. Pe telefonul fix. Am verificat lista apelurilor, spune Rasbach.

— Aveți voie să faceți așa ceva? întreabă Tom.

— Da, avem, răspunde Rasbach. Altfel, n-am fi făcut-o. Am obținut un mandat.

Își îndreaptă din nou atenția asupra lui Karen.

— Cine credeți că v-ar fi putut suna la ora aceea?

— N-am idee.

— N-aveți idee, repetă Rasbach.

Tom izbucnește, nemaifiind parcă în stare să suporte tensiunea.

— E evident că știți cine a sunat-o, așa că de ce nu încetați să ne mai prostiți și nu ne spuneți?

Rasbach îi aruncă o privire lui Tom.

— De fapt, nu știm cine a sunat, spune el. Apelul a fost făcut de pe un telefon cu cartelă. Nu putem urmări genul ăsta de apeluri.

După aceea, se apleacă în fotoliu către Karen, puțin amenințător, i se pare ei.

— Dar îmi închipui că știți asta.

Karen simte ațintiți asupra ei ochii celor doi detectivi și ai soțului ei la auzul acestei informații. Inima îi bate de două ori mai repede.

— Asta e puțin neobișnuit, urmează Rasbach, nu credeți?

Karen se gândește la cartea de vizită din portofel. A făcut o greșeală când i-a lăsat să intre.

— Interesant că apelul a fost făcut pe telefonul fix și nu pe mobilul dumneavoastră, spune detectivul.

Se uită fix la el, dar nu zice nimic. Ce-ar putea să spună?

— Poate că apelul nici nu era pentru dumneavoastră, adaugă Rasbach.

Sugestia o surprinde.

Rasbach se întoarce spre soțul ei, care pare la fel de contrariat ca și ea.

— Ce vreți să spuneți? întreabă Tom.

— Vreau să spun că poate că apelul era pentru dumneavoastră, dar a răspuns dânsa, spune Rasbach.

— Poftim? spune Tom, evident luat prin surprindere.

— Apelul a fost făcut la douăzeci și șaptesprezece – nu sunteți de obicei acasă la ora aceea? întreabă detectivul.

Karen îl privește pe Rasbach, ușurată că punctul lor de interes s-a mutat, fie și numai o clipă, de la ea și persoana care a i-a dat telefonul acela anonim. Lasă-i să-și piardă timpul cu Tom, se gândește; n-or să găsească nimic în direcția asta. Simte cum începe să se destindă, doar un pic. E evident că nu *știu* nimic. Încearcă să afle ceva. Or să plece în scurt timp, cu nimic în plus față de ce aveau când au venit.

— Da, de obicei sunt acasă pe la opt sau mai devreme. Dar am fost foarte ocupat la serviciu în ultima vreme, spune Tom, defensiv.

Detectivul așteaptă.

— Și ce, credeți că m-a sunat cineva *pe mine* de pe un telefon care nu poate fi urmărit?

— Este posibil, spune Rasbach.

— E caraghios, protestează Tom.

Pentru că Rasbach tace în continuare, nefăcând altceva decât să se uite la el cu ochii lui albaștri pătrunzători, Tom spune:

— Credeți că m-a sunat cineva *pe mine* de pe un telefon care nu poate fi urmărit, iar soția mea a răspuns și a fugit de-acasă? De ce să facă așa ceva?

Karen se uită la Tom și Rasbach, surprinsă de direcția în care se îndreaptă discuția.

— Da, de ce? întreabă Rasbach și așteaptă în liniște.

Tom își pierde răbdarea.

— Domnilor detectivi, mă tem că vă pierdeți vremea. Ca să nu mai vorbim de a noastră. Poate că ar trebui să plecați.

— Aveți ceva de ascuns, domnule Krupp? întreabă Rasbach, ca și cum ar ști deja răspunsul.

Karen își rotește privirea surprinsă spre chipul soțului ei.

*

Brigid șovăie în prag, cu prăjiturile în mână, când vede mașina pe stradă în fața casei soților Krupp. Cunoaște mașina aceea. Au venit iar cei doi detectivi.

Brigid moare de curiozitate să afle ce se întâmplă.

Se hotărăște să se strecoare prin spatele casei și să lase negresa înăuntru, chiar lângă ușa din spate. Nu vrea să deranjeze pe nimeni. E o noapte caniculară și, așa cum spera, ușile glisante de sticlă sunt deschise, ca să pătrundă o adiere de vânt. Nu e închisă decât ușa de plasă. Dacă stă de-a dreptul nemișcată, pe întuneric, poate că ar reuși să audă ce se vorbește în sufragerie, mai ales dacă deschide în liniște ușa ca să pună prăjiturile jos, poate pe masa de bucătărie…

Capitolul douăzeci

Tom simte o roșeață urâtă urcându-i pe gât și năvălindu-i pe față. E furios pe detectiv, care dă buzna în casa lor cu o mulțime de acuzații viclene. Nu e obligat să suporte.

— Nu, domnule detectiv, spune Tom. N-am nimic de ascuns.

— Dacă spuneți dumneavoastră, răspunde Rasbach după o clipă.

— De ce sugerați măcar așa ceva? întreabă Tom și-și dorește pe loc să nu fi întrebat.

Rasbach îl privește cu atenție.

— Pentru că am verificat cronologia evenimentelor din seara accidentului. Soția dumneavoastră a avut accidentul, nu departe de locul crimei, aproximativ la ora douăzeci și patruzeci și cinci. În seara aceea, i-ați spus operatorului de la 911 că ați venit de la serviciu cu mașina și ați ajuns acasă pe la 21:20 și ați descoperit că soția dumneavoastră a dispărut. Ușile erau descuiate și luminile aprinse.

— Da, spune Tom.

Rasbach tace o clipă și apoi spune:

— Am discutat cu paza de la biroul dumneavoastră și au spus că ați plecat la ora 20:20. De la birou până aici e un drum de circa cincisprezece minute cu mașina. Așadar, unde ați fost în ora aceea? E un moment oarecum critic în această anchetă, de la 8:20 la 9:20 sau cam pe-acolo.

Tom se simte dintr-odată amețit. Karen se uită la el, în mod clar șocată, iar el își mută privirea. Simte cum transpiră, simte umezeala pătându-i cămașa pe sub mâneci.

— Din acest motiv, adaugă Rasbach, nu avem decât cuvântul dumneavoastră că ați fost acasă la 9:20. N-ați început să-i sunați pe prietenii soției dumneavoastră până la – se uită la notițe – 21:20,

cred. Și destul de repede după aceea ați sunat la 911.

Așteaptă, dar Tom nu spune nimic.

— Așadar, unde ați fost?

— M-am… plimbat cu mașina, răspunde Tom, bâlbâindu-se.

— V-ați plimbat cu mașina… timp patruzeci și cinci de minute în plus, spune Rasbach, cu ochii ca oțelul. De ce?

Lui Tom îi vine să-l strângă de gât. În loc de asta, trage adânc aer în piept și încearcă să se calmeze.

— Aveam nevoie să mă gândesc, să-mi limpezesc gândurile. Fusese o zi lungă.

— Nu voiați să ajungeți acasă, la soția dumneavoastră?

Tom se uită la detectiv, se întreabă ce știe și în momentul acela îl urăște de moarte – îi detestă seninătatea, stăpânirea de sine, insinuările viclene.

— Ba da, sigur că voiam, se răstește Tom. Dar… condusul mă ajută să-mi limpezesc gândurile. Mă ajută să mă relaxez. Am o muncă foarte stresantă.

Sună neconvingător, chiar și în ochii săi. Tom vede cum i se ridică sprâncenele lui Rasbach. Detectivul o face pentru efect, iar Tom îl detestă din cauza asta.

— V-ați oprit pe undeva? V-a văzut cineva?

Tom dă să clatine din cap, dar după aceea ezită și spune:

— M-am oprit câteva minute și m-am așezat la una dintre mesele de picnic de pe malul râului. Ca să iau o gură de aer. Nu cred că m-a văzut nimeni.

— Vă aduceți aminte exact unde?

Tom încearcă să se gândească.

— Chiar lângă Branscombe, cred, în parcările de-acolo.

Nu reușește să se convingă s-o privească pe Karen.

Rasbach notează, îi aruncă o ultimă privire pătrunzătoare și se ridică, închizând carnețelul.

În sfârșit, pleacă, își zice Tom. Au făcut destul rău pentru o singură seară.

Karen îi conduce pe detectivi, în timp ce Tom rămâne așezat în sufragerie, holbându-se la podea și pregătindu-se pentru confruntarea cu soția sa.

*

Karen știe că lui Tom nu-i place să conducă. Nu-l relaxează – din contră, îl stresează. Simte cum i se clatină pământul sub picioare. Trebuie să-l întrebe.

— Așadar, de ce te-ai plimbat cu mașina o oră în seara aia?

— Tu de ce ai intrat cu mașina într-un stâlp? izbucnește el.

Karen cască gura surprinsă.

— Mă duc afară, spune Tom pe neașteptate.

Îl privește plecând. Tresare când Tom trântește ușa în urma lui.

Ce făcea Tom în seara aia? Detectivul nu e prost. E posibil s-o mintă Tom? Să ascundă ceva *de ea?*

Tulburată, se duce la bucătărie să-și ia niște apă rece și zărește imediat o farfurie cu negresă pe masă. Rămâne încremenită. Recunoaște farfuria. E a lui Brigid. Brigid a fost aici și și-a lăsat negresa atât de caracteristică. Negresa nu era aici înainte să ajungă polițiștii. Probabil că a lăsat-o pe masa din bucătărie în timp ce vorbeau cu Tom și cu ea în sufragerie. Karen simte un fior. Oare o fi auzit ceva?

Detestă felul în care îi scapă toate de sub control, închide ochii, trage adânc aer în piept și se silește să se relaxeze.

O s-o sune pe Brigid mâine și o să-i mulțumească pentru prăjituri. Poate să aibă încredere în Brigid. O să stea de vorbă cu ea și o să afle cât de mult a auzit.

Karen își umple paharul cu apă din frigider, ia farfuria cu negresă cu ea în sufragerie și așteaptă să se întoarcă Tom. *Ce ascunde?* Tom a fost întotdeauna ca o carte deschisă. Nu poate să creadă că-i ascunde ceva. Unde ar fi putut să fie în ora aia și de ce nu vrea să-i spună?

*

Tom se urcă în mașină și se duce până la un bar de cartier, genul de loc unde ies la bere echipele locale după un meci amical de baseball. Trebuie să se adune. Se strecoară într-un separeu gol, comandă o bere și se cocoșează deasupra paharului; nu vrea să stea de vorbă cu nimeni.

A intrat într-o oarecare belea. De fapt, cu cât se gândește mai mult, cu atât mai încurcate par lucrurile. N-a dorit să le spună detectivilor ce făcea în seara aia, în niciun caz de față cu Karen. Pentru că știe cum or să pară lucrurile. Acum o să se afle tot.

În seara aceea, la opt și jumătate, ar fi trebuit să se vadă cu Brigid, în locul lor de lângă râu, în colțul acela liniștit dintre centru și suburbii, unde cărarea de pe malul apei e mai puțin aglomerată, iar copacii oferă un pic de intimitate. Se întâlneau acolo uneori, înainte, când avuseseră aventura lor scurtă, nechibzuită și încâlcită.

Îl sunase la birou în ziua aceea, în ziua accidentului, și-i ceruse o întâlnire – nu-i spusese de ce. Însă îi trăsese țeapă. O așteptase mai mult de jumătate de oră în beznă, dar ea nu apăruse.

Tot nu știe de ce voise Brigid să se vadă. Când vorbiseră prima dată, o convorbire succintă în timp ce el o căuta pe Karen, a întrebat-o ce voia și de ce n-a venit, dar ea nu l-a luat în seamă, spunând că sora ei avusese un fel de criză și că oricum nu era nimic urgent. Oricum, era mai preocupat s-o găsească pe Karen.

Știe c-ar fi trebuit să-i spună lui Karen despre el și Brigid. Acum va trebui să le spună detectivilor și o să pară că se întâlnea cu Brigid în seara aceea

pentru că așa voia el și ținuse totul secret față de Karen.

Știe că trebuie să-i spună lui Karen, astă-seară – să-i spună totul –, dar nu are chef de făcut mărturisiri. Poate că s-ar simți mai dispus să-i spună adevărul dacă ar începe ea.

*

Când se întoarce acasă, soția lui îl privește cu reticență. Sunt precauți unul față de altul acum.

— Vrei și tu? îl întreabă Karen, arătând spre negresele de pe măsuța de cafea.

— De unde au apărut? întreabă Tom când se așază.

— Par să fie de la Brigid. Și la gust par așa.

— A fost pe-aici? întreabă Tom.

— Trebuie să fi fost.

Tom se uită întrebător la ea.

— Ce vrei să spui?

— Când ai plecat, m-am dus la bucătărie și le-am găsit pe masă.

— Ce? întreabă Tom. Când le-a pus acolo?

— Presupun că în timp ce discutam cu detectivii, răspunde Karen.

— Rahat, spune Tom stânjenit.

— O să vorbesc cu ea mâine. O să încerc să-i explic.

Tom își trece o mână peste față.

— Cum o să-i explici că aveam doi detectivi în sufragerie, care puneau întrebări despre o anchetă de omor?

Karen nici măcar nu se uită la el.

— O să-i spun adevărul. În seara aia a fost comisă o crimă lângă locul unde am avut eu accidentul. N-are nicio legătură cu mine. Dar polițiștii sunt disperați și n-au nicio pistă. Or să renunțe când or să-și dea seama că nu află nimic, spune ea.

Pare să fi uitat de mănuși, se gândește Tom, și de urmele de cauciucuri. Și de telefonul misterios.

Se preface că este convinsă și nu are cum să fie așa.

Urmează o tăcere lungă, încordată. În cele din urmă, Tom spune:

— Poate că ar trebui să te duci la un doctor.

— De ce?

Vocea lui Karen e ascuțită.

— Cum a spus detectivul… de fapt, nu faci nimic ca să încerci să-ți recuperezi memoria.

Karen se uită fix la el, dar el nu-și pleacă privirea.

— Poate că ar trebui.

— Și ce-o să facă un doctor? întreabă ea cu răceală.

— Nu știu, răspunde Tom. Ai putea încerca hipnoza.

O presează, o îmboldește. *Haide să aflăm ce s-a întâmplat în seara aia. Eu chiar vreau să știu. Tu nu?*

Karen râde forțat.

— Nu mă las hipnotizată. E caraghios.

— Chiar așa?

O provoacă și-și dă seama că ei nu-i place.

Karen se ridică și iese din cameră, ducând farfuria cu negrese înapoi în bucătărie. Tom rămâne singur pe canapeaua din sufragerie, zdrobit de o singurătate nimicitoare. Aude ușa glisantă de la bucătărie deschizându-se și apoi închizându-se; Karen a ieșit.

Capitolul douăzeci și unu

Karen închide ușa în urma ei și rămâne preț de câteva ore în curtea din spate. Trebuie să se împotrivească nevoii de a plânge. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic din toate astea. Îl pierde pe Tom. Se așază pe unul dintre scaunele de răchită, sperând c-o să vină și Tom. Dar el nu vine, iar ea se simte tristă și singură și supărată și speriată.

Și această bănuială îngrozitoare pe care o simte dintr-odată – unde a fost Tom în ora aia? Ce-i ascunde? Cât își dorește să-și poată aminti ce s-a întâmplat în seara aceea! Ce a făcut?

Vrea să scape de tensiunea din casă, cu ea și Tom înăuntru. Se ridică de pe scaun, ocolește spatele casei și coboară pe alee. Poate ar trebui să treacă pe la Brigid.

Dar nu-i în stare să stea de vorbă cu Brigid acum. Merge repede pe trotuar, îndepărtându-se de casă. Trebuie să se gândească.

*

Karen a ieșit, iar Tom e singur acasă. Brigid l-a văzut întorcându-se acum câteva minute. Categoric ceva se întâmplă ceva.

Brigid iese și traversează repede strada. Nu știe cât timp are până se întoarce Karen. Urcă treptele și bate la ușa din față.

Nu-i răspunde imediat. Bate din nou. Până la urmă, Tom deschide ușa, obosit și neatent. Pe chipul lui frumos sunt adâncituri care nu erau acolo; pare palid.

— Bună, spune ea.

— Bună, răspunde Tom.

Mâna stângă îi rămâne pe cantul ușii, de parcă e pe punctul s-o închidă la loc în orice moment.

— Karen nu-i acasă, tocmai a ieșit un pic.

— Știu, spune Brigid. Am văzut-o când a luat-o în jos pe stradă.

Ezită.

— De fapt, speram să te prind singur, doar o clipă.

Se strecoară pe lângă el în sufragerie; acum, fie îi cere să plece, fie închide ușa în urma ei. Brigid nu crede c-o să-i ceară să plece.

— Voiam să te întreb despre Karen, spune Brigid, întorcându-se cu fața spre el. Ce mai face? E bine?

Tom o privește cu răceală.

— Își revine.

— Părea de-a dreptul pierdută când am fost aici ieri, spune Brigid. Cu paharul. Nu-i stă deloc în fire.

Tom dă din cap.

— E doar… se întâmplă multe în momentul ăsta.

— Știu, răspunde Brigid. Am văzut că au venit iar detectivii ăia.

Se oprește. Pentru că Tom nu spune nimic, întreabă:

— Ce voiau?

Tom răspunde încordat:

— Voiau să vadă dacă își aduce aminte ceva despre accident. Dar nu-și amintește. Spune că nu știe ce s-a întâmplat în seara aceea.

— Și tu o crezi, spune Brigid.

— Bineînțeles că o cred, răspunde Tom înțepat.

— Dar poliția nu?

— Nu știu ce crede poliția. Nimic din ce spun ei n-are logică.

Brigid îl privește cu atenție. Convorbirea lor telefonică de mai devreme despre Karen a rămas suspendată între ei. Nu rezistă să n-o aducă în discuție.

— În ziua accidentului… motivul pentru care te-am sunat și te-am rugat să te întâlnești cu mine… era ca să-ți spun despre bărbatul care trăgea cu ochiul și a făcut aluzii la trecutul lui Karen, spune ea. Credeam că, dacă încerc să-ți

spun la telefon, o să-mi închizi. Dar după aceea m-a sunat soră-mea și…

— Nu vreau să discut despre asta, spune Tom brusc.

Se lasă o tăcere stânjenitoare. Apoi, Tom spune:

— Poate ar trebui s-o cauți pe Karen dimineață.

Brigid dă din cap.

— Sigur. Atunci o s-o sun.

Și adaugă:

— Pari extenuat, Tom.

El își trece mâna prin păr și spune:

— Pentru că *sunt* extenuat.

— Dacă pot să fiu cumva de ajutor, nu trebuie decât să zici, spune Brigid și-și pune ușor mâna pe brațul lui.

— Mersi, răspunde Tom bățos, dar o să fie în regulă.

Îi simte sub mână căldura brațului gol. Tom se îndepărtează de ea, punând capăt atingerii.

— Noapte bună, spune ea, apoi se întoarce, coboară treptele să se ducă acasă.

Se uită peste peluză și stradă către casa ei, goală și aproape în întregime întunecată, cu excepția luminii de deasupra ușii din față.

*

Tom închide ușurat ușa în urma lui Brigid, apoi își reazemă trupul de ea și se simte copleșit de oboseală. Totdeauna se simte stângaci și încordat în preajma lui Brigid. Îi displace prietenia strânsă care s-a legat între Brigid și soția lui. Știe că e egoist din partea lui. Se duce încet în sufragerie, întrebându-se anume ce crede Brigid. I-a recunoscut pe detectivi. Detectivii nu anchetează accidente de mașină. În mod evident, bănuiește că se întâmplă și altceva. Și Tom știe că-și pune întrebări despre trecutul lui Karen. Își dorește să nu-i fi împărtășit și lui bănuielile ei. Dacă e adevărat ce suspectează Brigid, atunci purtarea înșelătoare a lui Karen a început cu mult înainte de seara accidentului.

Dar acum… acum nu știe ce crede. Dacă *într-adevăr* nu-și poate aduce aminte, de ce nu face un efort să-și recapete memoria, cum a zis detectivul?

Tom se duce în bucătărie și ia o sticlă de whisky dintr-un dulăpior. Mai e o grămadă de tărie rămasă de la nunta lor, de acum aproape doi ani. Rareori bea mai mult de o bere sau un pahar de vin la cină. Acum își toarnă unul zdravăn în timp ce-și așteaptă soția.

Capitolul douăzeci și doi

Karen merge repede, vioaie ca o pisică. Respiră întretăiat, din cauza unui amestec de efort și emoție. Simte că e pe punctul de a ceda.

A trăit cu spaima-n suflet prea mult timp.

Se gândește cum a fost prima dată când a venit acasă de la serviciu și a avut senzația că lucrurile nu erau exact cum le lăsase. A observat că romanul din care citise cu o seară înainte era așezat în *stânga* veiozei de pe noptieră; era sigură că-l pusese în dreapta lămpii, pe partea dinspre pat, chiar înainte să adoarmă. Nu l-ar fi pus de partea cealaltă a lămpii. Stătuse acolo, holbându-se fără să-i vină să creadă. Agitată, cercetase restul încăperii. La prima vedere, totul arăta așa cum ar fi trebuit. Dar când și-a deschis sertarul cu lenjerie, totul era răscolit, de parcă-i umblase cineva printre chiloți și sutiene. Știa că așa s-a întâmplat. Rămăsese perfect nemișcată, cu privirea coborâtă spre sertar, ținându-și răsuflarea. Își spusese că e imposibil să fi fost cineva în casă și să-i fi umblat prin sertar. Probabil că dimineață se grăbise și fusese neglijentă. Dar știa că nu-i așa. Fusese doar o zi obișnuită.

Nu-i spusese lui Tom.

Apoi mai era și ziua în care, nu după multă vreme, se întorsese acasă și se dusese în dormitor să se schimbe. Dimineață strânsese patul, așa cum făcea mereu. Totdeauna făcea patul așa cum învățase în tinerețe, când era cameristă într-un hotel de cinci stele – colțurile drepte și perfect întins. Își scotea cerceii, când văzuse patul în oglindă și încremenise. Apoi se întorsese și se uitase mai atent. Zărea – vag – urma unui corp pe cuvertură. De parcă cineva se întinsese pe pat și apoi îl aranjase neglijent. Se speriase. Știa că nu e doar o închipuire. Tom pleca la serviciu în fiecare zi înainte să facă ea ordine și să strângă patul.

Fusese așa de năucită, că-l sunase pe Tom la birou și-l întrebase dacă nu cumva trecuse pe-acasă în cursul zilei. Nu trecuse, îi spusese că a găsit o fereastră deschisă, pe care crezuse că a închis-o înainte să plece la serviciu, dar probabil că uitase s-o închidă. Tom nu păruse să se mai gândească la asta.

După aceea, începuse să facă dimineața poze cu mobilul în fiecare cameră din casă înainte să plece la serviciu și să le compare, când ajungea acasă, cu locul unde-și găsea lucrurile. Totdeauna pleca la serviciu după Tom și ajungea înaintea lui. N-aveau femeie de serviciu și nici animale de companie. Așa că, dacă lucrurile nu erau exact cum le lăsase…

Ultima dată se întâmplase cu doar câteva zile înainte de accident. Își dădea seama că fusese cineva în casă; putea cumva să simtă asta. A trecut prin toată casa cu mobilul în mână, comparând fotografiile de pe telefon cu ce vedea în camerele din fața ei. Totul era așa cum trebuia să fie. Totuși, era convinsă că fusese cineva înăuntru. Începuse să se relaxeze, până când a ajuns în biroul de la etaj. Țintuise cu privirea biroul lui Tom. Trecuse printre fotografiile de pe telefon până ajunsese la cea făcută dimineață în birou. Agenda deschisă a lui Tom nu era în același loc pe sugativă; era cu vreo cincisprezece centimetri mai sus decât dimineață. Se holbase la poză și apoi la birou. Nu încăpea nicio îndoială. Fusese cineva acolo, în casa lor.

În casă fusese cineva și răscolise prin lucrurile lor. Se întinsese pe patul lor.

Nu-i spusese niciodată lui Tom.

Și acum știe cine fusese. Fusese el, de fiecare dată. Fusese în casa lor, venind și plecând în voie. Privind și așteptând. I se face rău când se gândește.

Dar acum e mort. Fotografiile dezgustătoare ale cadavrului îi invadează mintea, iar ea încearcă să le alunge din nou.

Atunci, când cu paharul de pe blat – trebuie să se fi înșelat – nervii ei întinși o făcuseră să intre în panică. Paharul fusese probabil acolo și înainte, iar ea uitase pur și simplu, probabil că din cauza comoției.

Temerile ei sunt îndreptate toate asupra blestematului de detectiv.

Inima îi bubuie în piept și merge și mai repede, spre casă.

*

Intră în casă, nerăbdătoare să ajungă înăuntru. Închide hotărât ușa în urma ei și o încuie. Se întoarce și-l vede pe Tom privind-o preocupat din sufragerie. Stă în picioare lângă șemineu, ținând un pahar cu whisky în mâna dreaptă.

— Poți să-mi pui și mie unul? întreabă ea.

A terminat analgezicele și are nevoie de o băutură.

— Sigur.

Se duce după el în bucătărie. Când ia sticla din dulăpior, îl privește. Și-ar dori să poată depăși neîncrederea asta, încordarea asta. Se întreabă dacă o să mai fie posibil vreodată.

Tom se întoarce și-i întinde un pahar cu o măsură de whisky, sec.

— Mersi, spune ea.

Ia o gură și simte imediat alcoolul arzând-o pe gât și calmând-o puțin.

— Unde ai fost? întreabă Tom.

Încearcă din răsputeri să evite orice semn de provocare din voce, încât nu mai sună deloc natural. S-a dus omul fără griji, fericit în mod natural, cu care se măritase. Omul care râdea din orice, îmbrățișările și sărutările spontane. Ea l-a schimbat.

— M-am dus să mă plimb, spune ea, cu glas impersonal.

Tom dă din cap. De parcă ar fi perfect normal să iasă la plimbare pe întuneric singură, fără el.

Parcă am fi complet străini, se gândește Karen, sorbind din nou din whisky.

— A trecut Brigid pe-aici, spune Tom.

Se sprijină de blatul de bucătărie, cu fața spre ea.

Lui Karen i se strânge inima.

— Da? Ce-a zis? A auzit ceva? întreabă ea.

— Trebuie să fi auzit, răspunde Tom țâfnos.

— Dar n-ai întrebat-o?

— Poți s-o întrebi tu mâine, spune Tom. Oricum, mai bine s-o întrebi tu.

Karen aprobă. Se uită la soțul ei și-i tresare inima când lui îi alunecă privirea de la ea. Amândoi trebuie să știe ce a reprimat mintea ei.

— Tom, spune ea șovăitor. Vrei să mă duci acolo, unde au găsit cadavrul?

— Ce, acum? întreabă Tom, luat pe nepregătite.

— De ce nu?

Karen își aduce aminte cum a îmboldit-o, cum a acuzat-o că nu face nimic ca să-și recapete memoria. Acum, propune să facă ceva. Dac-ar ști el cât de disperată e să deslușească ce s-a întâmplat în seara aceea.

— Poate c-o să mă ajute să-mi aduc aminte.

Știe adresa; a scos-o din ziar.

— Bine, răspunde Tom, punând jos băutura.

Își ia cheile în drum spre ușă, iar ea vine după el.

Capitolul douăzeci și trei

Când lasă în urmă cartierul familiar și se îndreaptă spre sud, Karen se simte din ce în ce mai prost. I se pare că o caută cu lumânarea, mergând cu un Lexus pe străzile acestea părăginite. *Uite, încerc,* ar vrea să-i spună, dar n-o face. Se uită pe geam la priveliștea deprimantă, încercând să-și aducă aminte, dar nu-și amintește nimic.

— Cred că asta e, spune Tom, trăgând în parcarea goală a unui centru comercial și uitându-se peste drum, la restaurantul dărăpănat despre care au auzit atâtea.

Stau în beznă, uitându-se la clădirea urâtă cu ferestrele bătute în scânduri. Karen nu vrea să coboare din mașină în cartierul ăsta. Acum nu mai vrea decât să se ducă acasă. Nu i se pare nimic familiar. N-a mai văzut niciodată locul ăsta. N-a mai fost niciodată aici. Începe să dârdâie.

— Hai să aruncăm o privire, vrei? întreabă Tom, puțin insensibil.

Ea n-avusese de gând să coboare din mașină. Își propusese doar să vadă locul de la distanță. Se face mică pe locul ei.

— Nu vreau.

Tom se dă totuși jos din mașină. N-are de ales și trebuie să se ducă după el. Nu vrea să rămână singură acolo. Coboară și închide cu furie ușa. Merge repede ca să-l ajungă din urmă când traversează strada și pornește spre restaurantul de pe partea cealaltă. Se uită în jur agitată, dar nu se vede nimeni. Stau împreună în fața clădirii, fără să spună nimic. După felul cum își ține umerii, după expresia rece de pe chip, simte c-o învinuiește. Tom știe că ea a fost aici și nu i-o poate ierta. Fără să vorbească, Tom ocolește clădirea și se îndreaptă spre partea din spate. Karen vine după el, poticnindu-se puțin în beznă, pentru că se simte nesigură pe picioare. Respiră grăbit și din cauza

asta e puțin amețită. Simte o spaimă îngrozitoare. Dar nu recunoaște nimic. Nu-și aduce aminte nimic.

În spatele clădirii, banda galbenă a poliției e în mare parte încă întinsă, dar se lasă puțin pe ici, pe colo, fluturând în adierea vântului.

— E de vreun ajutor? întreabă Tom, întorcându-se către ea.

Karen clatină din cap. Știe că pare înspăimântată.

— Hai să ne întoarcem, Tom, spune.

El n-o bagă în seamă.

— Hai să intrăm.

Îl urăște c-o forțează așa, că nu-i pasă de cât de înspăimântată e. Se gândește să se-ntoarcă și să se ducă singură la mașină. Dacă ar avea cheile la ea, ar pleca de-acolo cu mașina și l-ar lăsa aici.

În schimb, furia îi dă curajul să se ducă după el trecând pe sub banda poliției și ajungând până la ușa din spate. Tom o împinge cu cotul și, surprinzător, se deschide. Karen bănuiește că poliția a terminat treaba aici și a lăsat lucrurile așa cum le găsise.

Tom intră înaintea ei. Printr-o crăpătură din fereastra bătută în scânduri intră pieziș lumină de la unul dintre felinarele de pe stradă, destulă ca să vadă destul de bine interiorul. Pe podea se zărește o pată întunecată, probabil unde fusese cadavrul, și se simte un miros stăruitor, respingător – mirosul unui animal în stare de descompunere. Se oprește, țeapănă, holbându-se la pată. Mâna i se ridică involuntar la gură, de parcă i-ar veni să verse. Tom se uită la ea.

— Ceva? întreabă el.

— Mi-a ajuns, răspunde ea și se întoarce, poticnindu-se afară din restaurant.

Odată ajunsă afară, se apleacă și trage în piept aer curat. Când își ridică privirea, vede o parcare nu prea departe. Tom vine lângă ea și se uită în aceeași direcție.

— Cred că acolo au găsit urmele de cauciucuri. Și mănușile, spune Tom și o ia spre parcare.

Karen se uită la el. După câțiva pași, Tom se întoarce și o întreabă:

— Vii?

— Nu. Mă întorc la mașină.

Pornește fără să se uite la el. N-a făcut decât s-o înfricoșeze. N-a ajutat-o să-și aducă aminte, iar eforturile pe care le-a făcut nu i-au câștigat nici bunăvoința, nici simpatia soțului ei.

*

Tom o privește cum se îndreaptă spre centrul comercial. E supărată pe el, dar lui nu-i pasă. Ba chiar îi dă un fel de satisfacție meschină. La urma urmei, e numai vina ei. O vede traversând strada și așteptând lângă mașină. Cheile sunt la el, iar ea nu poate să se urce în vehicul.

Se uită ostentativ prin parcare, întrebându-se unde anume a fost oprită mașina ei. Unde le-a găsit poliția mănușile. Nu se grăbește. Dar ține un ochi pe ea, să se asigure că e bine, singură lângă o mașină scumpă.

În cele din urmă, se întoarce la ea, descuie mașina și conduce în tăcere spre casă. Se gândește că toată această mică excursie n-a făcut decât să scoată la lumină faliile din relația lor deja fisurată.

Când ajung acasă, e târziu. Tom azvârle cheile pe masa de lângă ușă și spune:

— Sunt obosit, cred că mă duc la culcare.

Se întoarce cu spatele la ea și se îndreaptă spre etaj. Și, cu fiecare pas, disperarea lui se adâncește.

*

Bob intră în liniște în casă. Aruncă o privire în sufragerie, unde știe c-o s-o găsească pe Brigid, stând pe întuneric. Știe că n-a rămas trează ca să-l aștepte *pe el.* Înainte, așa făcea, dar el n-o mai interesează, n-o mai interesează decât blestemații ăia de vecini.

Și pe el îl doare. Încă ar mai putea s-o iubească, numai dacă ar putea să treacă și ea peste jalea că

nu pot avea copii. I-a zdruncinat pe amândoi, iar ei îi afectează sănătatea emoțională. Totdeauna a fost cea sentimentală; el a fost întotdeauna cel stabil, stâlpul ei. Dar acum nu știe ce să mai facă. Știe cum să stea de vorbă cu familiile îndurerate, o face toată ziua, se descurcă destul de bine, dar acasă a eșuat lamentabil. Nu-și poate ajuta soția să facă față senzației de pierdere și nici el nu le face față cum trebuie.

— Brigid? spune el blând, văzându-i proiecția capului întunecat pe spătarul unui scaun.

Pentru o clipă, rămâne așa de nemișcată, încât Bob crede că e adormită. Mai înaintează câțiva pași în sufragerie. Când vorbește, Brigid îl ia prin surprindere.

— Bună, spune ea.

— N-ar trebui să te duci la culcare? întreabă Bob, apropiindu-se și coborând îngrijorat privirea către ea.

Brigid nici măcar nu se uită la el; are ochii ațintiți la casa de peste drum.

— Detectivii ăia s-au întors astă-seară, au vorbit cu Karen și Tom, zice ea.

Bob nu știe ce dracu' se întâmplă cu Karen și Tom Krupp. Karen pare să fi intrat într-un fel de belea. Nu-i cunoaște prea bine, dar știe că Brigid și Karen sunt apropiate.

— Ce crezi că se întâmplă?

Brigid clatină din cap.

— Nu știu.

— Karen și-a adus aminte ceva?

— Nu.

În cele din urmă, Brigid se întoarce spre el.

— Am făcut negrese. Vrei?

*

Karen se uită la spatele lui Tom, iar inima i se strânge cu fiecare pas pe care-l face el ca să se îndepărteze de ea.

Încă tremurând, se duce în bucătărie și-și mai toarnă un pahar de whisky. După aceea, îl duce în

sufragerie și se prăbușește pe canapea, ținându-l strâns în mâinile nesigure. Soarbe lacom din băutură și privește pierdută în gol, habar n-are cât timp. E liniște desăvârșită. Dintr-odată, aude telefonul sunând în bucătărie. I se crispează tot corpul. Telefonul se oprește la al doilea țârâit – probabil că a răspuns Tom din dormitor – dar, deodată, își aduce de aminte celălalt apel telefonic…

Închide ochii. Se află din nou în bucătărie, făcând o salată, tăind o roșie pe tocător… îl aștepta pe Tom să vină curând acasă. Abia aștepta să-l vadă. Când sunase telefonul, crezuse c-ar putea fi el, să-i spună c-o să întârzie și mai mult decât se aștepta. Dar nu era Tom. Își aduce aminte acum și se concentrează. Vrea să știe.

Era o voce pe care n-o mai auzise de aproape trei ani, o voce pe care crezuse că n-o s-o mai audă niciodată. Ar fi recunoscut vocea aceea oricând.

— Bună, Georgina.

Începuse să-i bubuie inima; gura i se uscase. Se gândise să încheie convorbirea fără să scoată nicio vorbă, dar ar fi fost ca un copilaș care se ghemuiește și strânge din ochi, crezând că n-o să-l vadă nimeni. Nu putea închide telefonul; nu putea să închidă pur și simplu ochii. A găsit-o. Știa deja că o găsise; fusese în casa ei. Așteptase, la vedere, prefăcându-se că n-o să se întâmple. Și acum se întâmpla.

Fugise de viața aceea. O luase de la capăt sub o altă identitate. Își găsise o fericire neașteptată cu Tom. Și, cu un singur apel telefonic, își simțea noua existență fărâmițându-se într-un milion de bucăți.

Îi dăduse adresa unui restaurant abandonat dintr-un cartier unde n-ar fi pus niciodată piciorul și apoi Karen închisese. Nu se putea gândi decât cum să se apere și să nu lase pe nimeni să distrugă ce avea acum alături de Tom. Văzuse mănușile roz pe blat și le luase. Își scosese pistolul din

ascunzătoarea aflată în camera boilerului – pistolul despre care Tom nu știa nimic – și-l pusese împreună cu mănușile într-o pungă de pânză. Apoi înșfăcase cheile de pe masă și coborâse în fugă treptele, fără să se gândească măcar să încuie ușa sau să-i lase un bilețel lui Tom.

Condusese cu mâinile încleștate pe volan, la limita vitezei legale, cu mintea golită.

Pentru o clipă, totul se oprește-n loc. Karen nu-și poate aduce aminte ce s-a întâmplat mai departe. Mai soarbe o gură de whisky și încearcă să se destindă. Și apoi își amintește brusc cum a oprit mașina în parcarea aia. Își aduce aminte că a scos mănușile din punga de pânză și le-a tras pe mâini. Arătau ridicol. A scos pistolul din sacoșă. Tremura. A privit în jur, să vadă dacă se uita cineva – zona era pustie – și după aceea a coborât din mașină și s-a îndreptat agitată pe întuneric spre partea din spate a clădirii, unde i se spusese să se ducă. Când a ajuns acolo, ușa era deja ușor întredeschisă și a împins-o cu degetele înmănușate – dar aici memoria o trădează. Așteaptă, încearcă s-o forțeze, dar nu se întâmplă nimic. Își înăbușă lacrimile de neputință. Tot nu știe ce s-a întâmplat în restaurantul ăla. Nu știe cum a fost ucis. Trebuie să afle ce s-a întâmplat! Cum se poate hotărî ce se facă dacă nu știe adevărul? Dar nu mai poate vedea nimic.

Ce a văzut în seara asta cu Tom… îi e îngrozitor de familiar acum. Nu suportă să se mai gândească la toate astea. Își termină băutura cu o înghițitură mare, lasă jos paharul pe măsuța de cafea și-și îngroapă fața în mâini.

Capitolul douăzeci și patru

În dimineața următoare, Tom e la serviciu, iar Karen e singură acasă. Simte cum o sufocă pereții. Stă în bucătărie, fără să ia aminte la ceașca de cafea din fața ei, cu tot trupul încordat.

E îngrozită c-o să se întoarcă Rasbach; între timp, și-l imaginează agitându-se primprejur, săpând, aflând diverse lucruri. Aflând lucruri despre ea. *Aflând cine e bărbatul mort.* După aceea nu mai e decât o chestiune de timp.

Karen nu i-a spus lui Tom că acum își aduce aminte. Nu poate. Trebuie să se gândească, să găsească o cale s-o scoată la capăt. Dar mintea ei de obicei pătrunzătoare, așa de iscusită la făcut planuri, nu funcționează prea bine în momentul ăsta. Poate din cauza comoției.

A mai scăpat și înainte – a fugit de el, de Las Vegas, a luat-o de la capăt.

Îi spusese că se duce într-o excursie în ziua aceea, să vadă barajul Hoover, chiar lângă Vegas. În noaptea de dinainte, ridicase mașina la mâna a doua pe care o cumpărase cu bani gheață cu câteva săptămâni înainte. Aranjase s-o lase la dealer până când va avea nevoie de ea. Își folosise noile acte de identitate – obținute prin cineva angajat online – ca să înregistreze mașina. După aceea plecase cu ea spre baraj și o lăsase în parcarea de sub pod. Chemase un taxi folosind un telefon cu cartelă pe care-l cumpărase cu bani gheață de la o drogherie și-i ceruse șoferului s-o ducă înapoi în centru și s-o lase la Bellagio. Și pe taximetrist îl plătise cu bani gheață. Luase un alt taxi până acasă și ajunsese înaintea lui. Știa c-o să vină târziu. Abia reușise să doarmă în noaptea aia – era prea agitată, îngrijorată de ce ar putea merge prost.

A doua zi dimineață, foarte devreme, se dusese din nou cu mașina acolo, luând-o pe U.S. 93 South dinspre Las Vegas, încordată la volan, și parcase în

același loc, sub pod. Când își văzuse mașina pregătită pentru evadare așteptând-o în celălalt capăt al parcării, i s-a părut brusc, pentru prima dată, că lucrurile devin reale. Își lăsase portofelul cu toate actele în torpedo. Apoi se dusese la pod. Erau câțiva oameni în jur, destui ca să fie sigură că a fost văzută. Se dusese la balustradă și privise în jos. Râul Colorado era la aproape 300 de metri mai jos. Se simțea amețită de priveliște. Să sari sau să cazi ar fi însemnat o moarte sigură. Își scosese telefonul mobil și făcuse o poză. Apoi îi trimisese poza, împreună cu un mesaj. *Nu-mi mai poți face rău. Asta-i tot. Și e vina ta.* După ce trimisese poza, aruncase telefonul de pe pod.

După aceea, trebuia să se miște repede. Plecase de pe pod, coborâse în parcare și intrase într-una dintre toaletele mobile când nu se uita nimeni. Înăuntru, se dezbrăcase rapid, păstrând pe ea doar sutienul și chiloții. Avea în rucsac o rochie de vară cu bretele, pe care și-o trăsese peste cap, apoi își pusese sandalele cu toc pe care le cumpărase, își strânsese șortul, tricoul, adidașii și șapca de baseball în rucsac, își lăsase părul pe spate și își pusese o pereche de ochelari mari de soare. Scosese o oglinjoară și se rujase. Cu excepția rucsacului pe care-l ducea, arăta cu totul altfel.

Ceva mai încolo în parcare, o aștepta mașina ei la mâna a doua, cu noile acte de identitate scumpe, pe numele Karen Fairfield, în torpedo. Avea cu ea toți banii gheață pe care reușise să-i pună deoparte. Se îndreptase prin parcare spre mașină, cu rochia învârtejindu-i-se în jurul picioarelor goale și simțind aproape c-ar putea să zboare.

Se urcase în mașină, coborâse geamurile și pornise. Și cu fiecare kilometru începuse să răsufle din ce în ce mai ușurată.

*

— Te-am văzut venind pe alee, spune Brigid, deschizându-i ușa. Intră.

Brigid e în mod clar bucuroasă s-o vadă și, pentru o clipă, totul pare să fie așa cum fusese înainte. Karen își dorește să-i poată povesti lui Brigid despre încurcătura în care se află. I-ar fi mult mai ușor dacă și-ar putea împărți povara cu altcineva, dar trebuie să-și păstreze secretul, chiar și față de cea mai apropiată prietenă a ei. Și față de soțul ei. Pentru că nu știe ce-a putut face în seara accidentului.

Din obișnuință, amândouă se îndreaptă de la sine spre bucătăria din fundul casei.

— Tocmai puneam de cafea. Vrei și tu? E fără cofeină.

— Sigur.

Karen se așază pe locul unde stă de obicei la masa din bucătăria lui Brigid și se uită la ea cum face cafeaua.

— Cum te simți? întreabă Brigid, aruncându-i o privire peste umăr.

— Mai bine, răspunde Karen.

— Arăți bine, ținând cont de împrejurări, spune Brigid.

Karen zâmbește trist. Îi face bine să se prefacă, chiar dacă pentru scurt timp, că viața e așa cum era înainte. Își duce cu prudență mâna la față. Umflăturile s-au retras, iar vânătăile s-au șters și îngălbenit.

— Nu vreau deloc să mă bag – Brigid se uită iar peste umăr la Karen –, dar, dacă vrei să vorbești despre toate astea, sunt aici. Sau, dacă nu vrei, nu trebuie. O să înțeleg.

Karen își dă seama că Brigid moare de curiozitate să discute.

— Atâta doar că – e cât se poate de ciudat – nu-mi aduc aminte nimic despre seara aia, minte Karen, din momentul în care pregăteam cina până m-am trezit la spital, așa că n-am prea multe de spus.

— Trebuie să fie foarte bizar, spune Brigid compătimitor, întorcându-se la masă cu două cești

de cafea.

Scoate laptele și zahărul și se așază față în față cu Karen.

— I-am văzut pe detectivi venind și plecând de la voi. Au fost și aici, să pună întrebări.

— Au venit aici? întreabă Karen, prefăcându-se surprinsă. De ce-au venit aici? Ce te-au întrebat?

— Voiau să știe dacă te-am văzut când ai plecat în seara aia, înainte de accident, dacă mai era cineva cu tine, chestii de-astea.

— Ah.

Karen dă din cap. Lucrurile se leagă. Știu că a plecat de-acasă singură și în grabă, după ce a primit apelul de la ora 20:17. Karen și-ar dori să afle exact ce mai știu sau bănuiesc detectivii.

— Le-am spus că n-am văzut nimic. Nu eram acasă.

Karen soarbe din cafea.

— Apropo, mulțumesc pentru negresă, spune ea. A fost delicioasă, ca de obicei.

— A, cu plăcere. Oricum nu puteam s-o mănânc singură pe toată.

— Probabil că ai lăsat-o când erau polițiștii la noi, adaugă Karen.

Brigid dă din cap.

— Nu voiam să vă deranjez, spune ea, așa că m-am gândit că mai bine o las acolo.

Lui Karen îi trece pentru prima dată prin cap să se întrebe de ce n-a lăsat-o Brigid pe verandă, cum e obiceiul pe-aici. Așa fac vecinii, dacă e cineva bolnav, sau are un copil mic, sau dacă a avut un deces în familie. Lasă o farfurie cu ceva de mâncare la ușa din față. Niciodată în spate.

— De ce nu le-ai lăsat pe verandă?

Brigid ezită.

— Nu voiam să vă întrerup. M-am gândit că dacă vin în față s-ar putea să mă auziți și să veniți la ușă.

— Probabil că ai auzit câte ceva când erai în bucătărie, insinuează Karen.

— Nu, n-am auzit nimic, răspunde Brigid. Doar le-am lăsat și am plecat.

Se apleacă spre Karen, cu îngrijorarea întipărită pe chip.

— Dar știu că nu detectivii anchetează de obicei accidente de mașină. Karen, ce se întâmplă de fapt?

Karen îi întoarce privirea și face o socoteală rapidă. Trebuie să-i spună lui Brigid *ceva.*

— Anchetează o crimă.

— O crimă!

Brigid pare consternată.

— Ce-are asta de-a face cu tine?

— Nu știu.

Karen clatină din cap.

— A fost împușcat un bărbat. Tot ce știu ei e că mașina mea era în zonă și, pentru că mergeam așa de repede și am avut accidentul, cred că s-ar putea să știu ceva despre ce s-a întâmplat. Probabil ca martor sau așa ceva. Așa că tot vin și mă îmboldesc să vadă dacă pot să mă facă să-mi aduc aminte ceva. Vor să-i ajut să-l prindă pe cel care l-a ucis pe bărbatul ăla. Însă, din nefericire, nu le-am prea fost de ajutor.

Ce curgător vin minciunile, se gândește ea.

— Doctorii au vreo idee cât o să dureze până îți aduci aminte?

Karen clatină iar din cap.

— S-ar putea să nu-mi aduc aminte niciodată, pentru că trauma… cred că s-ar putea să fi văzut petrecându-se ceva îngrozitor.

— Păi, mai ai și altele pe cap decât să le faci treaba polițailor. Lasă-i să se descurce singuri, spune Brigid.

Se ridică și ia din dulap o cutie cu fursecuri, pe care o aduce la masă.

— Vrei?

Karen ia un fursec din pachet. Ia și Brigid unul, soarbe din cafea și spune:

— Deci tot n-ai idee de ce ai plecat așa în grabă de-acasă?

Karen ezită și apoi răspunde:

— Se pare că am primit un telefon, dar nu-mi aduc aminte de la cine.

— Și poliția nu poate să-și dea seama? întreabă Brigid pe deasupra ceștii de cafea, cu ochii măriți.

Lui Karen îi pare rău acum că i-a spus ceva. Nu vrea să-i povestească despre telefonul anonim. Cum să-i explice de ce nu pot polițiștii să afle cine a sunat-o?

— Nu, nu poate, spune ea destul de abrupt, voind să termine cu discuția asta.

Înghite ultima bucățică de fursec și se ridică să plece.

— Chiar trebuie să plec, tocmai ieșeam la plimbare.

Se ridică amândouă de la masă. Când trec prin sufragerie, Brigid o întreabă:

— Crezi că ești în pericol?

Karen se întoarce brusc și se uită la ea.

— De ce spui așa ceva?

Poate că Brigid îi poate citi spaima din ochi.

— Știi, dacă poliția crede că ești martor și că știi ceva… poate că tot așa s-ar gândi și altcineva.

Karen se holbează la ea, fără să spună nimic.

— Îmi pare rău. Nu voiam să te panichez, spune Brigid. N-ar fi trebuit să spun nimic.

— Nu. E în regulă. M-am gândit și eu, minte Karen. Brigid dă din cap. Stau amândouă pe veranda din față.

— Dar Tom n-o să lase să ți se întâmple nimic.

Capitolul douăzeci și cinci

Tom a stabilit să se vadă la prânz cu fratele lui, Dan, la cârciuma lor preferată. Și Dan lucrează în centru; au birourile nu departe unul de celălalt. Când sunase dimineață, Dan părea îngrijorat. Tom îl cam lăsase în ceață. Dintr-odată, se simte vinovat că nu ține legătura mai strâns.

Simte și nevoia să stea de vorbă cu cineva în care are încredere. Iar în momentul ăsta simte că fratele lui mai mic e singura persoană care corespunde descrierii.

Când ajunge la restaurant, găsește o masă în colțul din spate și-l așteaptă pe fratele lui. Când ajunge și Dan, Tom îi face semn.

— Hei, spune Dan. N-arăți prea grozav.

În ochi i se citește îngrijorarea.

— Mda, păi… spune Tom, ridicând privirea spre fratele lui. Stai jos.

— Ce se întâmplă? întreabă Dan, așezându-se. N-ai mai dat niciun semn în ultimele zile. Cum se simte Karen?

— E bine, răspunde Tom.

Dar suferința îi răzbate limpede din glas. Dan a știut întotdeauna să-l citească destul de bine.

— Ce nu-mi spui, Tom? întreabă Dan, aplecându-se către el. Ce mama naibii se întâmplă?

Tom trage adânc aer în piept și se înclină și el, făcând o pauză când vine chelnerul să le lase două meniuri pe masă și apoi se îndepărtează. După aceea îi spune lui Dan totul – despre bărbatul mort, despre mănuși, despre apelul de pe telefonul nedepistabil.

Dan îl privește neîncrezător.

— N-are nicio noimă. Ce-ar fi putut să caute Karen acolo? Și cine dracu' ar suna-o *pe Karen* de pe un număr necunoscut?

— Nu știm, răspunde Tom. Dar polițiștii au devenit bănuitori.

— Nu mai spune, zice Dan. Deci… *tu* ce crezi că făcea Karen în seara aia?

Dan pare îngrijorat.

— Nu știu, răspunde Tom și-și mută privirea în altă parte. Tot mai spune că nu poate să-și aducă aminte.

Tom se întreabă dacă Dan îi simte propriile îndoieli. Urmează o tăcere prelungită, iar după aceea Tom spune:

— Poate că ar trebui să comandăm.

— Sigur.

În timp ce se uită pe meniuri, Tom încearcă să se hotărască dacă să-i spună lui Dan și restul – că începe să-și pună întrebări despre trecutul lui Karen, că poate îi ascunde ceva. Și dacă n-are dreptate? Dar, în primul rând, mai e și altceva despre care trebuie să discute cu el. Chelnerul le ia comanda, iar Tom pune meniul deoparte.

— Polițiștii pun întrebări și despre mine.

— Despre tine? Ce dracu' vrei să zici? întreabă Dan.

Acum pare sincer înspăimântat, de parcă i-ar fi teamă de ce urmează să audă în continuare.

Tom se apropie de fratele lui și coboară și mai mult glasul.

— Întreabă unde eram când a avut Karen accidentul… în momentul comiterii crimei.

Urmează o pauză lungă, plină de înțelesuri, timp în care Dan se holbează la el.

— De ce dracu' să te întrebe pe tine așa ceva?

Tom înghite în sec.

— Nu ți-am spus niciodată, dar… o știi pe vecina aia a noastră, Brigid, care stă peste drum de noi? Cred că ai cunoscut-o.

— Mda, sigur. Ce-i cu ea?

Tom coboară privirea spre masă, rușinat de ceea ce urmează să recunoască.

— Am fost încurcat cu ea, înainte s-o cunosc pe Karen.

Dan răspunde, destul de tăios:

— Nu-i măritată?

— Ba da, dar…

Se uită fugar în ochii lui Dan, apoi își mută privirea.

— M-a păcălit… a spus că mariajul lor era deja destrămat, că se separă. Dar mințea.

Brigid îl atrăsese într-o aventură. Își dăduse seama doar când Bob trecuse să bea împreună o bere într-o seară, în mod evident fără să fie conștient de ceea ce se petrecea între Tom și nevasta lui, și a devenit limpede că habar n-avea că mariajul lui avea probleme. Că Brigid mințise.

Tom fusese destul de ușor de manipulat. Simțea o atracție copleșitoare pentru ea. Brigid avea ceva extrem de incitant, ceva legat de disprețul ei față de limite. Brigid era aventura lui riscantă.

Dar imediat după ce și-a dat seama că l-a mințit în legătură cu situația căsniciei ei, a pus capăt relației. După cum se aștepta, Brigid nu reacționase bine. A încercat să-l convingă, a plâns, a țipat. Lui Tom îi era teamă să nu facă vreun gest nechibzuit. Să-i spună lui Bob despre ei. Să-i taie cauciucurile. Dar apoi Brigid s-a liniștit și a fost de acord să nu-i spună soțului ei. La scurt timp după aceea, Tom a cunoscut-o pe Karen. Când lucrurile au devenit serioase, a pus-o pe Brigid să-i promită că n-o să-i spună lui Karen despre ce se petrecuse între ei. Îi era rușine că s-a culcat cu soția altui bărbat, chiar dacă se întâmplase numai fiindcă fusese amăgit. Pe atunci, nu știa că Brigid și Karen vor deveni prietene apropiate. Fusese profund descurajat văzând cum asta se întâmplă sub ochii lui. Avusese câteva momente stânjenitoare – n-avea încredere totală că Brigid n-o să spună ceva –, dar își respectase partea ei de înțelegere. Multă vreme, singura lui relație cu Brigid fusese ca prietenă a lui Karen. Până când îl sunase în ziua aceea.

— Deci, ce încerci să-mi spui, Tom? întreabă Dan, vorbind rar. Te culci din nou cu ea? Erai cu

ea în seara aia?

Le sosește mâncarea și întrerup brusc discuția până rămân din nou singuri.

Tom se simte foarte stânjenit de această conversație. Se uită cu sinceritate la fratele lui și spune hotărât:

— Nu. Nu mă culc cu ea. Cum ți-am spus, terminasem relația înainte s-o cunosc măcar pe Karen. Iar Karen nu știe. Crede că suntem doar vecini. Am stabilit să ne ținem gura.

— A fost înțelept? întreabă Dan.

— Privind acum în urmă, nu.

— Și atunci, de ce nu poți să le spui polițiștilor unde ai fost, Tom? Hristoase, te rog nu-mi spune că ești amestecat în ceva…

Dan pare agitat.

Tom îl întrerupe:

— N-am făcut nimic rău. Nu sunt implicat în chestia asta în care e băgată Karen, care dracu' o fi ea. Pe cuvânt.

Ezită.

— Dar… Brigid m-a sunat în ziua aia, în ziua accidentului, și mi-a zis să mă văd cu ea seara. Voia să discute ceva cu mine. Spunea că e important.

Își trece mâinile prin păr.

— Dar n-a apărut. Am așteptat mai mult de jumătate de oră. Și acum poliția vrea să știe unde am fost. Le-am spus că m-am plimbat o vreme cu mașina, că am încercat să mă relaxez, pentru că e așa de stresant la serviciu. Am mințit în fața lui Karen.

— Ce încurcătură, spune Dan.

Tom aprobă.

— Da, pe bune, nu-i așa?

— Trebuie să le spui polițiștilor adevărul. Și Karen o să afle.

Tom se încruntă nefericit.

— Știu.

— Și despre ce voia Brigid să vorbiți?

Tom ridică stingherit privirea spre fratele lui și-i spune despre bărbatul brunet care dădea târcoale casei în ziua aceea și despre bănuielile lui Brigid în legătură cu trecutul lui Karen.

— A zis că a văzut o emisiune la televizor și ce i-a spus bărbatul a făcut-o să se gândească la faptul că poate Karen a dispărut din altă viață și că folosește un nume fals, spune Tom.

— Serios?

Tom dă din cap.

— Știu… sună caraghios, nu? Dar mi-a spus că voia să ne întâlnim în seara aia și să-mi spună personal, pentru că s-a gândit că dacă încearcă să-mi spună la telefon o să-i închid.

— De ce să faci așa ceva?

Tom își mută privirea.

— La un moment dat, mă suna… iar eu îi închideam. Dar asta a fost demult.

— Și atunci, de ce n-a apărut?

Tom se uită iar în ochii lui Dan.

— Zice că a avut soră-sa nevoie de ea… sora ei face tot timpul câte o criză. În orice caz, acum i-a intrat în cap ideea că știm foarte puține despre trecutul lui Karen, cum că n-are rude și așa mai departe.

— Aici are dreptate, spune Dan, rostind cuvintele rar.

— Și am început să mă gândesc… Dumnezeule, Dan, *și dacă Brigid are dreptate?*

Capitolul douăzeci și șase

Tom se întoarce la birou după prânz, dar imediat ce ajunge și secretara de jos îl sună și-i spune că au venit „doi domni” la el. Cei doi domni nu pot fi decât blestemații de detectivi. Tocmai i-a văzut aseară. De ce vor să stea de vorbă iar cu el? Tom simte cum i se adună transpirația pe șira spinării, pe sub cămașă. Stă o clipă să-și vină în fire, îndreptându-și puțin cravata, și apoi spune:

— Trimite-i înăuntru.

Când detectivii Rasbach și Jennings intră în încăpere, Tom iese din spatele biroului.

— Bună ziua, spune el, închizând ușa în urma lor.

Își aduce aminte că Dan i-a cerut să coopereze cu poliția. Trebuie să le spună despre Brigid.

— Bună ziua, răspunde Rasbach afabil.

Lui Tom îi displace afabilitatea lui Rasbach. Știe din experiență că aceasta ascunde întotdeauna ceva tulburător. Tom se întoarce la birou și se întreabă agitat dacă mai au vreo surpriză pentru el. Întâi, au fost mănușile la locul crimei. Apoi apelul de pe telefonul nedetectabil. De data asta, ce-o să mai fie?

— Mai avem câteva întrebări, începe Rasbach după ce se așază cu toții.

— Sunt convins, răspunde Tom.

Detectivul îl privește impasibil.

— Unde ați cunoscut-o pe soția dumneavoastră? întreabă el.

— Ce importanță are? spune Tom, surprins.

— Faceți-mi pe plac, spune Rasbach cu blândețe, și răspundeți la întrebare.

— Avea un contract pe termen determinat aici, la firmă. A lucrat aici câteva săptămâni. E contabil, dar abia venise în oraș, așa că lucra pentru scurt timp cu contract pe perioadă determinată. Voia să fie plasată la o firmă de contabilitate. A lucrat pe

etajul ăsta două săptămâni. Când i s-a încheiat contractul, am invitat-o în oraș.

Rasbach aprobă și înclină capul într-o parte.

— Știți multe despre soția dumneavoastră?

— M-am însurat cu ea… ce credeți? răspunde Tom țâfnos.

Mintea i-o ia razna. Ce anume au aflat? Inima începe să-i bată nebunește. De-asta sunt aici. Să-i spună cine e în realitate soția lui.

Rasbach așteaptă o clipă, apoi se apleacă puțin în față și-și ia o expresie mai înțelegătoare.

— Nu întrebam dacă știți care e pasta ei de dinți favorită. Ce vreau să zic e știți de unde a venit? Trecutul ei?

— Bineînțeles.

— Și care e acesta? întreabă Rasbach.

Chiar dacă bănuiește că pică direct într-o capcană, lui Tom nu-i trece prin cap ce altceva să spună, așa că le povestește ce i-a zis Karen.

— S-a născut și a crescut în Wisconsin. Părinții au murit. N-are frați sau surori.

— Altceva?

— Da, o mulțime de lucruri.

Acum Tom se uită urât la detectiv și, pentru că nu mai poate suporta tensiunea, spune:

— De ce nu treceți la subiect?

— Foarte bine, răspunde Rasbach. Soția dumneavoastră nu este cine spune că este.

Tom se uită la el, în mod deliberat impasibil.

— Nu păreți surprins, spune Rasbach.

— Nu mă mai surprinde nimic din ce spuneți, ripostează Tom.

— Serios? răspunde Rasbach. Nu vă surprinde să aflați că v-ați căsătorit cu o femeie care a dispărut și și-a luat o nouă identitate?

Detectivul se apleacă și-și ațintește privirea în ochii lui Tom, iar acesta se trezește că nu poate privi în altă parte.

— Soția dumneavoastră nu e născută Karen Fairfield.

Tom stă perfect nemișcat. Nu știe ce să facă. Ar trebui să recunoască și să le spună despre suspiciunile lui legate de Karen? Sau să se prefacă și să spună că habar n-are?

În tăcerea care s-a lăsat, Rasbach insistă.

— Soția dumneavoastră v-a mințit în legătură cu cine este.

— Nu, n-a mințit, spune Tom încăpățânat.

— Ba mă tem că așa e, răspunde Rasbach. A inventat-o pe Karen Fairfield și un trecut al ei. A făcut o treabă bună, ținând cont de împrejurări, dar nu destul de bună ca să reziste unei verificări amănunțite. Ar fi fost în regulă dacă n-ar fi călcat strâmb. Dacă n-ar fi avut probleme, probabil că n-ar fi băgat nimeni de seamă vreodată. Dar să-ți faci apariția la locul unei crime nu e o mișcare inteligentă.

— Nu cred, protestează Tom.

Încearcă să pară indignat, dar știe că probabil pare un om disperat care nu acceptă un adevăr neplăcut.

— Ei, haideți, spune Rasbach. N-aveți încredere în soția dumneavoastră mai mult ca mine.

— Cum? se răstește Tom. Ce vreți să spuneți? Sigur că am încredere în soția mea.

Tom simte cum roșește până în albul ochilor.

— Dacă sunteți așa de inteligent, spune Tom, înainte să se poată abține, cine înseamnă că e?

Regretă imediat că a întrebat, îngrozit de răspuns.

— Încă nu știm. Dar o să aflăm.

— Păi, când aflați, sunt sigur c-o să-mi dați de veste, spune Tom înverșunat.

— Bineînțeles, îl asigură Rasbach.

Se ridică să plece și adaugă:

— Apropo, ați avut ocazia să vă mai gândiți la locul unde vă aflați în seara aceea?

Ticălosul. Tom se pregătește psihic; știe c-o să fie dureros.

— Nu v-am spus totul aseară, spune el.

Rasbach, în picioare, se uită la el, așteptând.

— Nu voiam să vă spun pentru că o să întoarceți lucrurile pe toate părțile și o să devină ceva ce nu sunt în realitate.

Rasbach se așază la loc.

— Noi ne concentrăm asupra faptelor, domnule Krupp. De ce nu ne oferiți o șansă?

Tom se uită urât la el.

— Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu cineva. Cu Brigid Cruikshank, o vecină care stă peste drum de noi.

Rasbach îl privește, așteptând să continue.

— M-a sunat și voia să ne întâlnim la opt și jumătate. Lângă râu. M-am dus acolo, dar ea n-a apărut.

Rasbach își scoate carnețelul din buzunarul sacoului.

— De ce nu?

— Zice că a avut soră-sa nevoie de ea.

— De ce voia să vă întâlniți?

— Nu știu, minte Tom.

Nu vrea să-i spună detectivului despre bărbatul brunet pe care-l văzuse Brigid dând târcoale casei lor în dimineața aceea. Brigid zisese că nu le-a povestit detectivilor despre el.

— N-ați întrebat-o?

Tom știe că trebuie să le spună.

— Dacă chiar trebuie să știți, înainte s-o cunosc pe soția mea, Brigid și cu mine am avut o… mă rog, am avut o relație.

Rasbach îl privește calm.

— Continuați, spune el.

— A fost foarte scurt… m-am despărțit de ea chiar înainte s-o cunosc pe Karen.

— Și soția dumneavoastră știe?

— Nu, nu i-am spus niciodată.

— De ce?

— De ce dracu' credeți?

— Și nu știți de ce această… Brigid… voia să vă întâlniți în seara aceea?

Tom clatină din cap.

— Nu. Accidentul lui Karen mi-a scos cumva din minte povestea asta.

— Nu vă culcați cu ea acum?

— Nu. Categoric, nu.

— Înțeleg.

Tom își dorește, mai mult ca orice, să-l pocnească pe detectiv. Dar n-o face. Când pleacă, se ridică în picioare și se uită după ei. Trebuie să se abțină să trântească furios ușa în urma lor.

Capitolul douăzeci și șapte

— Crezi că știe cine e, de fapt, nevastă-sa? întreabă Jennings când se urcă în mașină și-și pun centurile.

Rasbach clatină din cap.

— Mă îndoiesc. Părea îngrozit c-o să-i spunem despre ea ceva ce nu vrea să audă.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Probabil că trece prin chinurile iadului.

Jennings îl aprobă.

— Poți să-ți imaginezi cum ar fi să te duci la culcare în fiecare seară cu o femeie care ar putea fi o ucigașă? Probabil că e chinuitor.

Rasbach este frustrat că n-au fost în stare să găsească nicio persoană dispărută care să corespundă profilului lui Karen.

— Cine dracu' e? se întreabă el cu voce tare. Aș vrea s-o aduc la secție pentru interogatoriu, dar nu vreau s-o înspăimânt.

Reflectează o clipă.

— Dacă avem suficiente probe ca s-o arestăm, putem să-i luăm amprentele și să vedem dacă reușim să obținem o identificare. Știm că e implicată cumva. Dar n-avem destule dovezi împotriva ei.

— Să încerci să afli cine e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân, spune Jennings. Știi câți oameni dispar în fiecare an în țara asta?

Rasbach ridică din sprâncene.

— Era o întrebare retorică, bineînțeles, adaugă Jennings.

— Cred că aici cheia e victima, spune Rasbach. O femeie neidentificată s-ar putea să fi ucis un bărbat neidentificat. Cine sunt oamenii ăștia?

— Crimă organizată? Protecția martorilor?

— S-ar putea. Nu știu. Dar dacă putem să-l identificăm pe unul dintre ei, cred că o să fim în stare să-l identificăm și pe celălalt.

Rămâne tăcut o clipă.

— Ea știe, spune Rasbach gânditor.

Când parchează la secție, adaugă:

— Hai s-o chemăm. Fără să agităm prea tare apele.

*

Karen intră la duș, permițându-și să plângă în timp ce curge apa pe ea. Nu vrea să fugă – nu vrea să-l părăsească pe Tom –, dar s-ar putea să fie singura opțiune dacă lucrurile se duc de râpă foarte rapid.

După o vreme, se adună, pentru că n-are încotro. Nu poate să se piardă cu firea. Chiar dacă în momentul ăsta lucrurile arată rău, nu înseamnă neapărat că poliția o să poată să strângă suficiente dovezi pentru dosar. Trebuie să stea din nou de vorbă cu Jack Calvin, în absența soțului ei. Trebuie să știe ce opțiuni are.

Pentru că imediat ce vor identifica victima – imediat ce or să-și dea seama că mortul este Robert Traynor – or să-i cerceteze mai aprofundat viața.

Or să vadă că soția lui a murit într-un mod tragic acum aproape trei ani.

Există fotografii ale Georginei Traynor. Știe că detectivul o s-o recunoască. O să pună lucrurile cap la cap și o să-și dea seama că și-a înscenat sinuciderea ca să fugă de soțul ei, că el a găsit-o și că a sunat-o în seara aceea de pe telefonul nedetectabil. Și o să creadă că ea l-a omorât.

E moartă de frică. E doar o chestiune de timp.

Și Tom… ce o să creadă Tom când o să afle că e o impostoare, că atunci când s-au căsătorit ea era deja măritată legal cu altcineva? Ce o să creadă când detectivii or să încerce să-i spună că e o criminală?

Se îmbracă repede și scoate din portofel cartea de vizită a lui Jack Calvin. Se uită la numărul de urgență de pe spate. I-a spus că-l poate suna la numărul ăsta oricând. Se așază pe canapeaua din

sufragerie și întinde mâna după telefon, dar, înainte să apuce să ridice receptorul, se aude țârâitul. Surprinsă, răspunde.

— Da?

— Sunt detectivul Rasbach.

Au aflat.

— Da, domnule detectiv? reușește ea să spună, cu o gheară în piept.

— Am vrea să veniți la secție și să răspundeți la câteva întrebări. Cu totul de bunăvoie, bineînțeles. Nu sunteți obligată s-o faceți.

Pentru o clipă, încremenește. Ce-ar trebui să facă?

— De ce? întreabă ea.

— Mai avem câteva întrebări, repetă detectivul.

— L-ați identificat pe bărbatul care a murit? întreabă Karen.

— Nu încă, răspunde detectivul.

I se accelerează pulsul. Nu-l crede.

— Bine. Când ați vrea să vin?

Încearcă să-și păstreze vocea relaxată, ca să nu-și dea seama și detectivul cât de speriată e.

— Oricând în cursul după-amiezii e bine. Știți unde e secția de poliție?

Îi spune unde-l poate găsi, dar Karen nu ascultă.

După ce închide, se duce în grabă în dormitor și începe să umple la repezeală o geantă.

Capitolul douăzeci și opt

Tom își ia telefonul mobil de pe birou și se pregătește de plecare, deși e încă devreme. Îi aruncă secretarei un „Nu mă mai întorc azi” scurt, fără să se uite la ea, și iese din clădire ca să ajungă în parcare.

Conduce de-a lungul râului și, o vreme, nu face decât să se uite fix la curgerea apei. Nu reușește să-l liniștească.

Nu știe cine e soția lui. Unde au început minciunile și când or să se termine? Simte lacrimile arzându-i ochii și le șterge.

Dintr-odată, simte nevoia s-o ia la întrebări. Nu mai suportă încordarea dintre ei, stresul de a fi cercetat de poliție, împunsăturile detectivului ăluia îngrozitor. Tom se urcă înapoi în mașină și o ia spre casă alimentându-și furia, astfel încât să aibă curaj s-o confrunte. Când trage pe alee, simte o împunsătură de spaimă în suflet. Ce-o să-l mai aștepte de data asta?

Karen n-o să se aștepte să vină acum – e după-amiaza devreme. Intră în casă în tăcere. Vrea s-o ia prin surprindere, să vadă ce face ea când nu știe că e și el acasă.

Se plimbă cu pas ușor la parter; nu-i acolo. După aceea urcă pe treptele mochetate și o ia pe coridorul către dormitor. Se oprește în ușă și i se frânge inima când o vede.

Karen e întoarsă cu spatele spre el și-și face bagajul absorbită. Are mișcări repezite. *Fuge. Avea de gând măcar să-i spună?*

Deschide gura să-i rostească numele, dar nu scoate niciun cuvânt. Rămâne acolo, înmărmurit, uitându-se cum femeia pe care o iubește se pregătește să-l părăsească fără să-și ia măcar rămas-bun.

Karen se întoarce brusc și-l vede. Tresare ușor de surprindere și teamă. Și apoi se uită unul la altul

o clipă prelungită, fără să scoată niciun cuvânt.

— Tom, spune ea și apoi tace.

Îi vede lacrimile umplându-i ochii și revărsându-i-se pe față. Nu se mișcă să vină spre el; nici el nu face niciun gest în direcția ei.

— Unde te duci? întreabă el abrupt, deși își dă seama că n-are importanță.

Pleacă, și nu contează unde se duce. Îl părăsește ca să evite o acuzație de crimă. În acest moment, nici măcar nu știe sigur dacă vrea s-o oprească.

— A sunat acum câteva minute detectivul Rasbach, spune ea, cu vocea tremurată. Vrea să mă duc la secție pentru interogatoriu.

Tom o țintuiește cu privirea, așteptând mai mult. *Spune-mi,* se gândește el. *Spune-mi adevărul ăla nenorocit.*

— Nu vreau să mă duc, continuă ea și coboară privirea, nemaiuitându-se la el. Nu vreau să te părăsesc.

Lacrimile îi curg acum pe față.

— L-ai omorât pe bărbatul ăla? întreabă Tom, cu glas scăzut și disperat. Spune-mi.

Karen se uită la el îngrozită.

— Nu e așa cum pare, spune ea.

— *Atunci spune-mi cum e,* răspunde Tom aspru, aruncând o privire fugară la geanta de pe pat, cu lucrurile pe jumătate revărsate, și apoi țintuindu-și privirea în ochii ei. Vreau să știu ce s-a întâmplat. Vreau să aud de la tine *și vreau să fie adevărul.*

Vrea s-o vadă dezvinovățindu-se în ochii lui. Asta-i tot ce vrea; și după aceea o poate lua în brațe și pot vedea împreună ce-i de făcut. Vrea să-i stea alături dacă poate. O iubește, iar asta nu s-a schimbat. E surprins că încă o poate iubi, deși n-are încredere în ea. Vrea să aibă din nou încredere în ea. Vrea să fie cinstită cu el.

— E prea târziu, spune Karen, prăbușindu-se pe pat și acoperindu-și fața cu mâinile. Au aflat. Trebuie să știe!

— Să știe ce? Și ce știu deja? Spune-mi! strigă Tom.

— Era soțul meu, spune ea, ridicând spre el o privire tulbure.

— Cine? întreabă Tom, fără să înțeleagă din prima.

— Bărbatul mort. Era soțul meu.

Nu, își zice Tom. *Nu. Nu se poate să se întâmple așa ceva.*

Karen se uită la el, cu ochii înlăcrimați.

— Am fugit de el. Îmi era frică de el, spune ea. Era abuziv. Zicea că dacă-l părăsesc, dacă *încerc* vreodată să-l părăsesc, mă omoară.

În timp ce ascultă, pe Tom îl amorțește groaza. Spaima lui e uriașă. Dar inima i se umple și de o dorință aprigă s-o aline și s-o apere.

— Îl chema Robert Traynor, îi spune ea cu glas egal. Ne-am căsătorit acum șase ani și stăteam în Las Vegas.

Las Vegas? Nu și-o poate imagina pe Karen în Las Vegas.

— Imediat după ce ne-am căsătorit, s-a schimbat. Parcă devenise alt om.

Coboară privirea către podea, cu umerii lăsați. Tom rămâne în picioare, uitându-se în jos la ea. După o vreme, Karen continuă.

— Mi-am dat seama că n-o să pot să scap niciodată de el… nu-l puteam părăsi și nu puteam divorța. Știam că un ordin de restricție n-ar fi fost de niciun ajutor. Știam că dacă fug o să mă urmărească până la capătul pământului.

O spune cu amărăciune, cu glasul răgușit.

Ridică privirea spre el, cu ochii plini de remușcări.

— Îmi pare așa de rău, șoptește ea. N-am voit niciodată să-ți fac rău. Te iubesc, Tom. Nu voiam să ajungă la tine nimic din toate astea.

Pe față îi curg lacrimi și are părul răvășit.

— După ce am scăpat de el, nu voiam decât să mă prefac că partea aceea din viața mea nu s-a

întâmplat niciodată.

Se întoarce deznădăjduită.

— Voiam să șterg trecutul.

Apoi pare să se blocheze.

Tom se uită la ea, cu inima sfâșiată, dar și el e precaut. Știe că mai urmează ceva.

Karen își regăsește hotărârea și continuă.

— Mi-am înscenat moartea. Era singura cale să mă asigur că nu vine după mine.

Tom rămâne complet nemișcat și o ascultă cu o disperare tot mai mare. Karen îi spune totul – cum a obținut o nouă identitate și a simulat că se aruncă de pe podul de la digul Hoover. Tom e sigur acum că-i spune adevărul, dar este mai îngrozit ca oricând de ceea ce urmează.

— După aceea, acum câteva săptămâni, am început să observ diverse lucruri, care m-au speriat.

— Ce fel de lucruri?

Karen ridică privirea și se uită la el.

— A fost cineva în casă. Ții minte când te-am sunat la serviciu în ziua aia și te-am întrebat dacă ai trecut pe-acasă în cursul zilei? Ți-am spus că probabil am lăsat o fereastră deschisă. Dar nu era așa. Cineva îmi umblase prin lucruri, cineva îmi răscolise prin sertare. Îmi dădeam seama. Știi ce ordonată sunt eu. Știam că au fost mutate lucrurile. Eram îngrozită. M-am gândit că el era.

Se uită la Tom cu o expresie de suferință cumplită.

— Cred că intra în casa noastră de săptămâni întregi, strecurându-se când nu eram aici.

Se înfioară.

— O dată mi-am dat seama că în patul nostru stătuse întins cineva. Am început să fac poze cu telefonul, dimineața, înainte să plec la serviciu… uneori, îmi dădeam seama că au fost mutate lucruri. N-am știut ce să fac. Ție nu puteam să-ți spun.

Se uită la el rugător.

— De ce nu puteai să-mi spui, Karen? întreabă Tom cu disperare. Aș fi înțeles. Te-aș fi ajutat. Ne-am fi dat seama împreună ce să facem.

Așa de puțină încredere avea în el? I-ar fi stat alături, dacă ar fi fost sinceră cu el.

— Am fi putut să ne ducem la poliție. Nu l-aș fi lăsat să-ți facă vreun rău.

Și atunci n-ai fi devenit o ucigașă, iar viețile noastre n-ar fi fost distruse, se gândește el.

— Am început să-mi aduc aminte, mărturisește ea. Aseară… nu când am fost acolo, unde s-a întâmplat, ci mai târziu, când a sunat telefonul… au început să-mi revină amintirile.

Își șterge ochii cu dosul mâinii.

— El m-a sunat în seara aia.

Fața îi devine și mai palidă când îi spune restul poveștii.

— A zis „Bună, Georgina", și avea vocea exact la fel… mă lingușea și mă amenința în același timp. Parcă eram chiar acolo, cu el.

Tom observă că ochii i-au devenit sticloși și glasul și-a pierdut inflexiunile.

— Voiam să închid, dar trebuia să aflu ce pune la cale. Știam că m-a găsit, că a fost la noi acasă. Îmi era foarte frică.

Începe să tremure.

Tom se așază pe pat lângă ea și-i trece brațul pe după umeri. O simte tremurând. Și inima lui bate nebunește. Trebuie să audă și restul poveștii, totul. Trebuie să știe cum stau înainte să se gândească la ce-i de făcut.

— A zis că m-am crezut deșteaptă, că pot să duc de nas pe toată lumea. Dar nu l-am dus de nas și pe el, a zis. M-a tot căutat. Nu știu cum m-a găsit. A zis că dacă nu poate să mă aibă el, atunci n-o să poată nimeni. A zis să ne întâlnim la restaurantul ăla.

Se uită la Tom cu o spaimă îngrozitoare în priviri.

— A zis că dacă nu mă duc te omoară pe tine, Tom! Știa totul despre tine! Știa unde stăm!

Tom o crede acum, crede fiecare cuvânt. O strânge în brațe și o lasă să plângă. Suspinele ei i se lovesc de piept. O sărută pe creștet și se gândește înnebunit la ce au de făcut. Până la urmă, Karen se dezlipește de el și-i spune restul, cu privirea pironită în podea.

— Mi-am luat pistolul – am păstrat un pistol, ascuns, în caz că mă găsea vreodată – și m-am dus cu mașina să mă întâlnesc cu el. Am oprit în parcarea aia și m-am dus la ușa din spate a restaurantului.

Ridică privirea spre el stăruitor.

— Jur, Tom, n-am avut de gând să-l omor. Am luat pistolul ca să mă apăr. Voiam să-i spun că mă duc la poliție și le spun totul, că nu-mi mai e frică de el… nu gândeam limpede, ar fi trebuit să mă duc întâi la poliție, acum îmi dau seama. Când am ajuns acolo, ușa din spate era deschisă. Îmi aduc aminte că am pus mâna pe ea… dar asta e tot ce-mi amintesc. După aceea, totul e doar un gol.

Ridică privirea spre el.

— Nu știu ce s-a întâmplat după aia, Tom, jur.

Tom coboară privirea spre fața ei lovită. Chiar nu-și aduce aminte?

Karen se prăbușește ostenită în brațele lui. O ține la pieptul lui, iar ea plânge.

Iată, acum știe. A avut motive serioase pentru ce a făcut. N-o poate condamna. Probabil că într-adevăr nu-și aduce aminte. Probabil că-i e prea greu să facă față. A luat pistolul. O înțelege. Dar a luat și mănușile. Pare că avea de gând să-l ucidă. Ce dracu' e de făcut acum?

Karen se îndreaptă din nou. Are fața înroșită de plâns și ochii umflați.

— Probabil că am intrat în panică. Și am condus prea repede, și am trecut pe roșu, și am intrat în stâlpul ăla.

— Ce s-a întâmplat cu pistolul? întreabă Tom, gândind rapid.

— Nu știu. Probabil că l-am lăsat acolo. E clar că nu era în mașină. Presupun că l-a găsit cineva și l-a luat.

Lui Tom îi galopează inima de teamă gândindu-se la ce a făcut Karen, la nesiguranța îngrozitoare a situației lor. Și dacă predă cineva pistolul? Ce se întâmplă atunci?

— Iisuse, spune Tom.

— Îmi pare rău, spune ea, chinuită. Nu voiam să-ți spun. Nu voiam să te pierd. Și nici nu vreau să te bag în belea. Asta e problema mea. Trebuie s-o rezolv. Nu pot s-o las să te afecteze și pe tine.

— M-a afectat *deja,* Karen.

O prinde de brațe, se uită adânc în ochii ei înlăcrimați și spune apăsat:

— E treaba avocatului tău s-o rezolve. O să fie în regulă. Te-ai temut pentru viața ta. Ai avut un motiv bun pentru ce ai făcut.

— Ce vrei să spui? întreabă ea, trăgându-se înapoi. Tot nu cred că l-am omorât, Tom. Nu cred că aș fi putut să fac așa ceva.

Tom o privește neîncrezător.

— Și atunci, cine a făcut-o?

— Nu știu.

Se uită la el parcă îndurerată că se îndoiește de ea.

— Nu eram singura care-l ura.

Tom o strânge în brațe, o trage lângă el, ca să nu fie nevoit s-o privească în ochi, și șoptește:

— Nu fugi. Rămâi și înfruntă toate astea. Nu mă părăsi.

Capitolul douăzeci și nouă

O oră mai târziu, Karen și Tom se prezintă din nou în biroul lui Jack Calvin. Karen s-a spălat pe față și și-a refăcut machiajul. Acum se simte calmă și detașată – aproape stoică în fața dezastrului. Găsește alinare în sprijinul lui Tom. Dar e îngrozită de ceea ce se va întâmpla mai departe.

— Intrați, spune Calvin, vioi și profesional.

Și-a refăcut agenda pentru această întâlnire. Azi nu mai stau la palavre.

— Luați loc.

În timp ce se așază, Karen se gândește cum, de fiecare dată când vine în biroul ăsta, lucrurile sunt din ce în ce mai grave.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Calvin, cercetându-i pe amândoi concentrat.

Karen ridică privirea spre ochii lui și spune:

— Detectivul Rasbach m-a chemat la secție în după-amiaza asta ca să răspund la niște întrebări. Aș vrea să vii cu mine.

Calvin se uită atent de la ea la Tom și înapoi.

— De ce să te duci? Nu ești obligată. Nu ești în stare de arest, spune el.

— Poate c-o să fiu în curând, răspunde Karen.

Jack Calvin nu pare așa de surprins pe cât ar putea fi, se gândește ea.

Ia un carnet de notițe galben și același stilou scump pe care Karen îl ține minte de la ultima vizită și așteaptă.

— Poate c-ar fi mai bine să încep cu începutul, spune ea, trage adânc aer în piept și apoi expiră. Mi-am înscenat sinuciderea și am fugit ca să scap de un soț abuziv. Am trăit cu o identitate nouă.

— Bine, spune Calvin rar.

— E o infracțiune?

— Depinde. Nu e o infracțiune *per se* să-ți înscenezi moartea, dar s-ar putea să fi comis alte infracțiuni ca să ajungi la asta. Și adoptarea unei

identități false înseamnă înșelăciune. Dar o să revenim la asta mai încolo. Cum te chema înainte?

— Georgina Traynor. Am fost căsătorită cu Robert Traynor. El e bărbatul pe care încearcă să-l identifice poliția, cel care a fost ucis în seara aceea.

Îi aruncă o privire lui Tom, căutându-i sprijinul, dar el se uită la avocat, nu la ea.

Acum, Calvin pare îngrijorat. Karen știe cât de urât arată lucrurile.

Tom vorbește, vizibil agitat:

— Imediat ce-l identifică pe el, or să-și dea seama. Or să vadă că soția lui a murit. Despre Karen știu deja că și-a luat o identitate nouă, că nu e în realitate Karen Fairfield. Au venit deja la mine la serviciu să-mi spună.

Karen îl privește în stare de șoc. Tom știa deja. Detectivii știu.

— Nu mi-ai spus, zice ea.

Dar Tom se întoarce și se uită la Calvin.

— Contează ce pot să dovedească, spune Calvin cu glas egal.

Se apleacă peste birou.

— Deci, spune-mi ce s-a întâmplat în seara aceea, spune el. Și te rog să ții minte că am obligația să nu mint în fața Curții, așa că nu-mi spui nimic care să mă pună într-o poziție dificilă.

Karen ezită.

— Nu-mi aduc încă aminte totul, dar pot să-ți spun ce-mi amintesc, spune ea.

Îi povestește lui Calvin ce i-a zis și lui Tom mai devreme – numai că nu pomenește de pistol. Însă îi spune tot restul, până în momentul în care a deschis ușa restaurantului.

Calvin o țintuiește cu privirea de parcă încearcă să se hotărască dacă s-o creadă sau nu. În birou se lasă o tăcere de rău-augur.

— Ipotetic vorbind, ai fi putut avea un pistol cu tine?

— Ipotetic vorbind, este posibil să fi existat un pistol, răspunde ea cu grijă.

— Există vreo cale ca acest pistol ipotetic, în cazul în care va fi găsit, să poată conduce la tine?

O privește atent și îngrijorat.

Pistolul fusese cumpărat ilegal și nu era înregistrat pe numele ei. Dacă e găsit, nu pot face legătura cu ea. Și pe el nu sunt amprente, de asta e sigură. Nu a umblat niciodată cu el fără mănuși.

— Nu, spune ea ferm.

Calvin se lasă pe spate, făcând scaunul să scârțâie puțin, și rămâne tăcut, în mod clar gândindu-se. Apoi se apleacă din nou în față și-și pune ambele mâini pe birou.

— Uite cum facem, spune el. O să vedem dacă vin cu suficient de multe probe ca să te pună sub acuzare. Sunt sigur că or s-o facă, odată ce-l identifică. Dovezile circumstanțiale sunt solide – o să fie suficient. Dar altceva e să dovedească la proces.

— Dar… se scapă Karen.

Calvin o privește întrebător.

— Dar ce?

— N-aveam cum să-l omor, spune ea ferm. N-aveam cum, repetă. Nu cred că sunt în stare.

Avocatul și soțul ei o privesc. Tom își mută repede privirea, aproape ca și cum ar fi jenat. Însă avocatul o fixează în continuare.

— Cine crezi că l-ar fi putut omorî? întreabă Calvin.

— Nu știu.

— Poți să ghicești?

Karen îi aruncă o privire lui Tom și revine apoi la avocat.

— S-ar putea să fi avut rivali.

— Ce fel de rivali?

— De afaceri.

— Cu ce fel de afaceri se ocupa? întreabă avocatul.

— Era dealer de antichități. Nu sunt sigură că toate afacerile lui erau respectabile și legitime, dar aveam destulă minte să nu întreb, adaugă ea. Cunoștea niște persoane dubioase.

În încăpere se lasă o tăcere care pare să se prelungească la nesfârșit. Karen stă complet nemișcată pe scaun. Ideea de a ajunge la un proces pentru crimă o îngrozește. Stând în biroul avocatului, își dă seama că e prea târziu. *Ar fi trebuit să fug,* se gândește.

În cele din urmă, spune:

— Detectivul Rasbach mă așteaptă la secție.

— Nu te duci, răspunde Calvin. Să vină să te aresteze când o să considere că au destule probe. Acum… mai povestește-mi cum ai scăpat de Robert Traynor.

Îi spune totul – despre lunile în care a plănuit totul, cum a dosit bani, în timp ce se ducea pe furiș la un adăpost pentru femei ca să găsească sprijin și, la sfârșit, ce a făcut în ziua aceea la podul de peste digul Hoover. Adaugă cu glas înăbușit:

— Într-un fel, a fost ușor, pentru că n-aveam familie pe care s-o las în urmă. Părinții mei au murit și n-am frați. N-aveam poliță de asigurare pe viață pentru mine, așa că știam că asigurările n-or să verifice. Am crezut c-o să mă descurc și eram disperată. Nu consideram că am ceva de pierdut.

Când termină, se lasă o tăcere prelungită. Apoi, Calvin întreabă:

— Ce ai făcut cu rucsacul?

— A, da, și asta.

Karen se oprește, aducându-și aminte.

— A trebuit să scap de el, dar nu puteam să-l arunc pur și simplu pe geam. Tot ce era în el putea să ducă la mine. Așa că am băgat în el niște pietroaie și l-am aruncat de pe un pod, într-un lac, în toiul nopții.

Tom se uită la ea în timp ce vorbește și apoi își ferește privirea, parcă nefiind în stare să și-o imagineze făcând așa ceva.

— Știu că mă face să par lipsită de sentimente, spune Karen, uitându-se pe rând la ei, aproape sfidătoare. Dar ce ați fi făcut în locul meu?

Cum niciunul dintre bărbați nu răspunde, spune:

— Sigur, n-ați *fi fost* în locul meu. Ce minunat pentru voi… ce ușor trebuie să fie să fii bărbat.

Tom îi aruncă o privire împăciuitoare, ca și cum el, personal, vrea să se revanșeze pentru toți bărbații nenorociți de pe planetă.

— Am tot zis c-o să-ți povestesc la un moment dat, îi spune Karen.

Acum îl întreabă, fără să-l bage în seamă pe avocat, de parcă nici n-ar fi în încăpere:

— Când ar fi trebuit să-ți spun? Chiar la început? De ce-ai fi voit să ai de-a face cu o femeie care fugise de viața ei și avea o identitate falsă? Mai târziu? Te-ai fi simțit rănit, mințit… așa cum ești acum. Adevărul este că n-a existat niciodată un moment potrivit să-ți spun.

E aproape lipsită de orice emoție. Nu se scuză propriu-zis. A făcut ce trebuia să facă. Și acesta este rezultatul.

Tom o strânge de mână. Dar nu se uită la ea. Privește în jos, la mâna ei, prinsă în mâna lui.

Capitolul treizeci

Când pleacă din biroul lui Calvin, acesta le spune:

— Probabil că nu mai durează mult până identifică victima, iar atunci situația o să se tensioneze. Trebuie să fiți pregătiți pentru asta.

Îi privește în ochi pe amândoi. Se uită mai lung la Tom, parcă simțind că, dintre ei doi, Tom e cel mai puțin pregătit pentru ce urmează.

Tom bănuiește că are dreptate. Soția lui e mult mai puternică decât și-a închipuit vreodată. Nu-și poate imagina cum ar putea el să-și simuleze cu sânge rece propria moarte ca să scape de un maniac și s-o ia de la capăt devenind altcineva. Karen trebuie să aibă nervi de oțel, își zice el. Nu e sigur că-i place să se gândească așa la ea.

Când se îndreaptă spre mașina rămasă în parcare, Tom e complet îngrozit. Viețile lor or să intre într-un stadiu și mai îngrozitor. Probabil că o să fie pusă sub acuzare pentru crimă. Va trebui să se prezinte la proces. S-ar putea chiar să fie condamnată. Tom nu știe dacă are destulă putere pentru așa ceva, dacă dragostea pentru celălalt poate supraviețui lucrurilor ce vor urma.

Tom conduce, concentrându-se asupra drumului din fața lui, în principal pentru că nu vrea să se uite la soția sa. Dar îi simte privirea îndreptată asupra lui.

— Îmi pare foarte rău, Tom, spune ea. Nu voiam să-ți fac așa ceva.

Nu se încrede suficient în vocea lui ca să-i răspundă, înghite în sec și-și ține ochii drept în față.

— N-ar fi trebuit să fiu de acord să mă mărit cu tine fără să-ți fi spus totul, șoptește ea, tulburată.

Și atunci își dă seama – de fapt, nu sunt căsătoriți. În ziua nunții, ea era deja măritată legal cu altcineva. Gândul îl amețește. Stătea lângă el

când și-au rostit jurămintele – și știa că e deja căsătorită cu altcineva. Jurămintele ei n-au nicio valoare. Trebuie să-și înăbușe dorința de a opri mașina și de a-i spună să se dea jos.

Cumva, reușește să conducă mai departe.

— E în regulă, spune el. O să fie bine.

O spune automat; nu crede asta.

Poate că dacă ar putea s-o țină pur și simplu în brațe, fără să se uite în ochii ei, ar fi toate în regulă. Are nevoie de o clipă ca să se adune și să poată merge mai departe, dar în momentul ăsta conduce mașina.

Merg în tăcere. Când ajung acasă, îi spune:

— Trebuie să mă duc puțin la serviciu, nu durează mult. Mă întorc repede, la cină.

Ea dă din cap.

— Bine.

Tom oprește pe alee și, înainte să coboare din mașină, se apleacă și o îmbrățișează strâns. În momentul acela, încearcă să uite tot ce s-a întâmplat și să se concentreze pe ceea ce simte când o ține în brațe. Apoi se trage de lângă ea și spune:

— Nu fugi. Promite-mi.

— Promit.

Îi susține privirea; nici chiar acum nu știe dacă o crede. Oare așa o să fie toată viața lor de-acum încolo?

Tom îi dă drumul, bagă în marșarier și se îndreaptă spre centru. N-are de gând să se întoarcă la serviciu. Se îndreaptă spre locul lui de lângă râu, dorindu-și să se curețe de toată povestea asta dezgustătoare, dar știind că nu poate – nici acum, nici altcândva.

*

Brigid lucrase la un pulovăraș galben deschis pentru o prietenă însărcinată, dar se trezise că nu mai suportă, așa că trecuse la un pulover de toamnă colorat, cu dungi, pentru ea. Însă acum tricotajul pe jumătate terminat îi alunecă din poală,

în vreme ce ea se uită la casa de peste drum. Se crispează toată și se apleacă puțin în față.

Îi vede pe Tom și Karen trăgând mașina pe alee și oprind, dar, în loc să coboare, rămân înăuntru o clipă. Brigid rămâne în expectativă. Acum coboară Karen, dar nu și Tom. Brigid se întreabă unde au fost. Se gândește mult la Tom și Karen, unde sunt și ce fac, la viața lor împreună. Parcă ar fi prinsă de o emisiune de televiziune deosebit de bună și abia așteaptă să vadă ce urmează.

Bob îi spune că are o obsesie. Se plânge că nu-i normal, îi spune că a devenit obsedată de viețile soților Krupp pentru că e singură și plictisită și n-are nimic de făcut toată ziua. Îi spune că e prea deșteaptă ca să nu facă nimic.

Dar Bob nu înțelege. Nu știe.

Îl privește pe Tom dând cu spatele și îndepărtându-se pe stradă – vede prin geamul deschis al mașinii că are chipul încordat și întunecat. Se întreabă dacă s-au certat, își îndreaptă atenția spre Karen, care descuie acum ușa din față. Îi citește descurajarea din felul cum își ține umerii. Poate *chiar* s-au certat.

Brigid își pune tricotajul deoparte, își ia cheile și încuie ușa în urma ei. Traversează la Karen și sună la ușă.

Când îi deschide și o vede, lui Brigid i se pare că e puțin reținută, chiar neprimitoare. De ce nu se bucură Karen s-o vadă?

— Bună, Brigid, spune Karen, fără să deschidă ușa larg. Abia am ajuns acasă. Mă doare capul. De fapt, voiam să mă întind puțin înainte de cină.

— Ah, răspunde Brigid. După cum arătai, mi s-a părut că ți-ar prinde bine un prieten.

Îi zâmbește lui Karen cât poate ea de cald.

— Sunt toate în regulă?

— Da, e totul bine, spune Karen.

Brigid nu dă înapoi, până Karen deschide mai mult ușa, și atunci pășește peste prag.

Se așază în sufragerie. Karen pare extenuată. Are ochii umflați, ca și cum ar fi plâns, și părul ei și-a pierdut luciul. Ce mult s-a schimbat în doar câteva zile, se gândește Brigid.

— Ce-ar fi să-mi spui ce se întâmplă? întreabă ea. S-ar putea să te ajute.

— Nu se întâmplă nimic, răspunde Karen, trecându-și mâna prin părul lins.

Dar Brigid știe că minte. A văzut de peste drum cum s-au petrecut toate. Și Karen arată mult prea abătută. Nu-i o proastă; și-ar dori să n-o ia nici Karen de proastă.

— E totul în regulă între tine și Tom? o întreabă Brigid răspicat.

— Poftim? Ce vrei să spui? ripostează Karen, în mod clar luată prin surprindere.

— Păi, tocmai l-am văzut plecând, și părea furios. Și tu pari supărată. Trebuie să fie greu pentru el, cu toate astea, spune Brigid subtil, cu accidentul, cu poliția.

Karen se holbează la ea, iar Brigid se corectează:

— Pentru amândoi.

Karen își îndreaptă privirea spre fereastră. După un moment de tăcere, Brigid întreabă:

— Ți-ai amintit ceva care să fie de ajutor poliției?

— Nu, spune Karen, destul de tăios. Ție cum îți mai merge? întreabă ea, încercând să schimbe subiectul.

— Karen, sunt Brigid, cu mine stai de vorbă. Poți să-mi spui orice.

Chiar vorbește serios. O sâcâie când o vede pe Karen că nu scoate o vorbă; nu dezvăluie prea multe detalii intime din viața ei. Brigid i-a spus lui Karen că nu reușește să rămână însărcinată, despre tratamentele ei nereușite de fertilitate. Dar Karen nu povestește niciodată nimic. Chiar și acum, când lucrurile sunt departe de a fi perfecte și ai zice că are nevoie de o prietenă. Ce șocant trebuie să fie

pentru Karen, se gândește ea dintr-odată, că lucrurile nu sunt absolut perfecte.

Lucrurile ar trebui să fie mai echilibrate între prieteni, crede Brigid și, în ceea ce o privește, Karen nu a făcut mari eforturi pentru prietenia lor. Brigid s-a străduit foarte tare în această relație. Karen habar n-are ce greu a fost, ce multe a trebuit să înghită. Karen nu știe despre ea și Tom și cât de greu i-a fost, tot timpul, să-i vadă pe Karen și Tom împreună. Să fie nevoită să pretindă că n-o deranjează. De așa de multe ori a fost tentată să se scape, dar și-a mușcat de fiecare dată limba.

Brigid se gândește acum că pe Karen n-a interesat-o niciodată prea tare viața ei. Nu la fel de tare cum a interesat-o pe Brigid viața lui Karen. De exemplu, Karen n-a fost niciodată prea curioasă în legătură cu blogul ei de tricotat, o chestie care a sâcâit-o tot timpul. Brigid Cruikshank e o zeiță printre pasionatele de tricotat de pe Internet. Dar Karen nu tricotează și nu-i pasă.

Karen se uită acum la ea și spune:

— Apreciez îngrijorarea ta, Brigid, chiar o apreciez. Ești o prietenă bună.

Îi zâmbește lui Brigid, care-i răspunde mecanic.

— Știi, mă doare capul tot mai rău. Probabil că ar trebui să mă întind, spune Karen.

Se ridică de pe canapea și o conduce pe Brigid la ușă.

— Sper să-ți treacă, răspunde Brigid și o îmbrățișează scurt pe Karen.

Apoi trece strada către casa ei goală și-și ocupă poziția la fereastră, cu tricotajul în brațe, așteptând să se întoarcă Tom.

*

S-a făcut după-amiază târziu și pare clar că doamna Krupp n-o să apară de bunăvoie. Rasbach cugetă la următorii pași când Jennings intră în biroul lui și spune:

— S-ar putea să avem o pistă.

Rasbach ridică privirea.

— Tocmai am primit un telefon de la un proprietarul unui magazin de amanet cu care am stat de vorbă după ce am găsit cadavrul. Zice că tocmai a venit un băiat și a amanetat un ceas și un inel.

— Îl știe pe băiat?

— Da.

— Hai, spune Rasbach, luându-și hamul pentru pistol și haina.

Când ajung la Gus's Pawn Shop, înăuntru nu mai e nimeni în afară de proprietar, care stă în spatele unei tejghele jegoase. Bărbatul dă din cap spre Jennings, recunoscându-l, și-și mușcă falca.

— El e Gus, spune Jennings, prezentându-i-l lui Rasbach.

Bărbatul dă din cap.

— Ne arăți ce-ai primit? întreabă Jennings.

Bărbatul se apleacă sub tejghea, scoate un ceas bărbătesc și-l așază pe tejgheaua de sticlă. Lângă el, pune un inel de aur masiv.

Detectivii se uită la ele.

— Par scumpe, spune Rasbach.

— Da. Rolex original.

Rasbach scoate o pereche de mănuși de cauciuc și cercetează întâi ceasul și apoi inelul, căutând vreun semn sau inscripție distinctivă, dar nu găsește nimic. Le pune înapoi pe tejghea, dezamăgit.

— Cum a zis băiatul că a dat peste ele? întreabă el.

— A zis că le-a găsit.

— Cum îl cheamă? întreabă Rasbach.

— Uite care-i chestia, răspunde Gus. Îl știu pe pușți. N-are decât paisprezece ani. Nu vreau să intre în vreun bucluc.

— Înțeleg, spune Rasbach. Dar trebuie să știm dacă a mai găsit și altceva, vreun act de identitate, împreună cu bijuteriile. Ceva care să ne ajute în anchetă. Nu credem că băiatul are vreo legătură cu crima.

— Vreau doar să-l speriați, spune Gus. Adică, să-l speriați zdravăn, știți ce zic? Prea mulți copii devin infractori pe-aici. Nu vreau să-l văd luând-o pe calea asta.

— Sigur. Am înțeles, spune Rasbach, dând din cap. Cum îl cheamă?

— Duncan Mackie. Stă pe Fenton. Numărul 153. Îi știu familia. Purtați-vă frumos cu el. Dar nu prea frumos.

Detectivii iau mașina până la adresa pe care le-a dat-o Gus. Rasbach speră că asta e pista pe care o așteptau. Bate la ușa din față a casei sărăcăcioase. E ușurat când răspunde o femeie, pentru că nu poate discuta cu băiatul dacă nu e prezent și un adult în grija căruia se află acesta.

— Sunteți mama lui Duncan Mackie? întreabă Rasbach. Femeia pare imediat alarmată. Când îi vede legitimația, se schimbă și mai rău la față.

— Ce-a făcut? întreabă femeia îngrozită.

— Vrem doar să vorbim cu el, răspunde Rasbach. E acasă? Femeia se trage de lângă ușă și-i lasă pe detectivi să intre.

— Duncan! strigă ea spre etaj.

Rasbach și Jennings iau loc în bucătărioară și așteaptă. Băiatul coboară, îi vede pe detectivi așezați în bucătăria lui și încremenește. Se uită agitat la maică-sa.

— Stai jos, Duncan, spune femeia sever.

Băiatul se așază și se holbează la masă. Are fața roșie și o expresie ursuză.

— Duncan, suntem detectivi de poliție, spune Rasbach. Nu ești obligat să vorbești cu noi. Poți să ne ceri să plecăm, dacă vrei. Nu ești reținut.

Băiatul nu spune nimic, dar ridică prudent privirea spre el.

— Ne interesează ceasul și inelul pe care le-ai lăsat la Gus, adaugă Rasbach.

Băiatul se foiește și nu spune nimic, în timp ce maică-sa se uită urât la el.

— Vrem să știm dacă ai găsit și un portofel. Ceva cu acte de identitate în el.

— Naiba să-l ia pe Gus, mormăie băiatul.

— Duncan! spune maică-sa aspru.

— Dacă ai portofelul, poate că putem să trecem totul cu vederea, spune Rasbach.

Se pare că maică-sa tocmai își dă seama de ce se află detectivii acolo.

— Nu-i vorba de bărbatul mort care a fost găsit aici, aproape, nu?

I se vede pe față că e copleșită.

Băiatul se uită nervos la maică-sa și apoi la detectivi.

— Era deja mort când am ajuns noi acolo. Pot să aduc portofelul.

Maică-sa își duce mâna la gură.

— Cred că ar fi o idee bună, spune Rasbach. Pentru că asta o supără foarte tare pe mama ta, Duncan. Și cred că ar fi mai bine să spui adevărul și s-o iei de la capăt înainte să fie prea târziu. Nu vrei să fii arestat, nu?

Băiatul clatină din cap.

— Îl aduc.

Se uită la maică-sa.

— Tu rămâi aici.

Apoi o zbughește sus, unde are în mod evident o ascunzătoare despre care nu vrea să știe maică-sa.

După un moment încordat, îl aud bocănind pe trepte și reapare în bucătărie. Îi întinde lui Rasbach un portofel de piele. Încă are câteva bancnote în el.

Rasbach ia portofelul și-l deschide. Scoate un permis de conducere.

— Mulțumesc, Duncan.

Se ridică. Jennings se întoarce spre băiat în drum spre ușă și-i aruncă o privire prietenoasă.

— Să te ții de școală, îi spune.

În timp ce merg spre mașină, Rasbach spune cu satisfacție:

— L-am găsit. Robert Traynor, din Las Vegas, Nevada.

Simte valul familiar de adrenalină care apare atunci când începe să facă progrese într-un caz. Se urcă în mașină și se îndreaptă spre secție.

În scurt timp, Rasbach citește niște materiale foarte interesante. Decedatul, Robert J. Traynor, avea treizeci și nouă de ani și era un dealer de antichități de succes. Fără copii. Soția lui, Georgina Traynor, murise cu trei ani în urmă. Rasbach se uită la o fotografie a Georginei. Se apleacă, o cercetează mai atent. Și-o imaginează cu părul mai scurt și mai închis la culoare. Se mai uită o dată la date.

Bingo. Georgina Traynor nu e moartă. E în viață și sănătoasă și stă pe Dogwood Drive, la numărul 24.

Capitolul treizeci și unu

Karen urcă la etaj și se întinde în pat, ușurată că e singură. Brigid a făcut-o să se simtă neplăcut. Poate că un pui de somn înainte să ajungă Tom acasă o s-o ajute să scape de durerea care-i bubuie în cap.

Stă neclintită peste pături, uitându-se fix în tavan. O să fie pusă sub acuzare pentru crimă.

Totul ar fi încă perfect, se gândește ea cu amărăciune, cu lacrimile curgându-i pe obraji, dacă Robert n-ar fi găsit-o. Se întreabă cum a reușit, după trei ani. Cum a reușit s-o găsească?

În cele din urmă, se strecoară sub pături și cade într-un somn scurt, de extenuare.

*

Rasbach stă la birou și se freacă la ochii obosiți. Ridică iar poza Georginei Traynor și se gândește la Karen Krupp, în casa ei confortabilă din suburbii. Probabil că e speriată de moarte, își zice el.

Următorul lui gând – a mai fost înspăimântată și înainte și a găsit o soluție. E o supraviețuitoare.

Ia în considerare faptele, așa cum a fost instruit s-o facă: o femeie căsătorită își înscenează moartea, apare în altă parte, cu o nouă identitate. După trei ani, soțul pe care l-a părăsit iese la iveală mort și se pare că ea a fost prin preajmă. Știe cum par a fi lucrurile, dar nu trebuie să tragă concluzii pripite.

Dacă era o soție care a suferit violențe fizice și încerca să scape dintr-o situație insuportabilă, atunci adevărul înclină în favoarea ei. Înclină în favoarea oricărei femei care a ajuns vreodată să ia astfel de măsuri extreme ca să se apere. Lucrurile astea n-ar trebui să se întâmple. Dar știe că se întâmplă, în fiecare zi. Sistemul nu prea face treabă bună când vine vorba să le protejeze pe femeile astea, iar el o știe. E o lume nedreaptă, dată peste cap.

Gândește foarte pesimist în seara asta; nu-i genul lui. Vrea să rezolve cazul; totdeauna își dorește să rezolve cazul. Crede că știe ce s-a întâmplat aici și crede că știe și de ce. Dar apoi o să treacă din mâinile lui în mâinile avocaților și nu poate prezice ce o să se întâmple. Toată povestea asta îl deprimă.

Se gândește la Tom Krupp. Încearcă să-și imagineze prin ce trebuie să treacă acesta, dar nu prea poate. Rasbach n-a fost însurat niciodată. Până acum, femeia potrivită l-a ocolit. Probabil că e din cauza meseriei. Poate c-o s-o cunoască totuși, într-o bună zi. Și, când o s-o cunoască, își spune el, uitându-se încă o dată la fotografia Georginei Traynor, o s-o verifice el însuși amănunțit.

*

Tom s-a întors din nou acasă și au luat o cină liniștită împreună, doar zăngănitul tacâmurilor pe farfurii spărgând când și când tăcerea. Acum Karen se uită lung în beznă pe fereastra sufrageriei, nedorind să se ducă la culcare. N-o să facă decât să se uite iar fix în tavan. Își spune că nu e nimeni afară. Robert e mort. Nu mai are de cine să-i fie frică acum.

Cu excepția detectivului ăluia. Și e îngrozită de el.

Tom e în biroul de la etaj, încă lucrează. Nu știe cum poate să lucreze într-un moment ca ăsta. Probabil e felul lui de a evita să-și facă gânduri. Preferă să se uite mai degrabă lung la niște cifre decât la propriul viitor înfricoșător. Nu-l învinuiește; propriile gânduri o înnebunesc.

Rasbach o să se întoarcă. E sigură. E încordată, gata s-o ia la fugă. Dar i-a făcut o promisiune lui Tom. Trebuie să aibă încredere în Jack Calvin.

Se hotărăște să se ducă sus și să facă o baie lungă și fierbinte. Poate c-o s-o ajute să se relaxeze. Bagă capul pe ușa biroului de sus și-i spune lui Tom. El ridică scurt privirea, dă din cap și revine la monitorul computerului. Karen se

întoarce, intră în baie și începe să umple cada, încercând să se hotărască între spumă de baie și sare amară. Dar ce importanță mai are? Rasbach tot o s-o aresteze.

Când trece cu privirea peste dulăpior, încremenește. Ceva nu e cum trebuie. Pulsul i-o ia razna. Inima îi bubuie chinuitor în piept și se simte ușor amețită. Cercetează rapid dulăpiorul, încercând să remarce detaliile. E vorba de parfumul ei. Cineva i-a scos dopul.

Știe că nu ea.

Karen se uită fix la sticluța de parfum, paralizată de spaimă, de parcă ar fi găsit un șarpe încolăcit în dulăpior. N-a folosit parfumul azi, e sigură. Și n-ar lăsa niciodată dopul scos.

— Tom!

Îi strigă numele înnebunită. Dar el nu pare să audă din cauza apei care curge de la robinet. O ia la fugă pe coridor spre birou, strigându-i numele.

Se lovește de el în ușa biroului.

— Ce e? o întreabă Tom, cu o privire înnebunită.

Înainte să reușească să-i spună, el trece în fugă pe lângă ea și intră în baie. Karen vine în urma lui.

— Ce? Ce e? întreabă el.

Nu reușește să vadă ce o sperie așa de tare, dar e contaminat de panica ei.

Karen arată spre sticluța de parfum, cu dopul stând pe dulăpior în spatele ei.

— Parfumul meu. I-a scos cineva dopul. Nu eu.

Tom se uită la sticluța de parfum, apoi din nou la ea, ușurat, dar iritat.

— Asta-i tot? Ești sigură? Poate că l-ai lăsat tu scos și ai uitat.

— Nu, Tom, n-am uitat, spune ea tăios.

Își dă seama că n-o crede.

— Karen, spune el, ești foarte încordată. Poate că pur și simplu mai și uiți câte ceva. Știi ce a zis doctorul. Și mie mi-e greu să fac lucrurile cu claritate în ultima vreme. Ieri mi-am lăsat cheile de

la mașină la birou și a trebuit să mă întorc până sus după ele.

— Așa ești tu, răspunde Karen, nu eu.

Se uită la el și simte cum privirea i se înăsprește.

— Nu-mi permit să nu observ detalii ca astea, spune ea, cu o notă de furie ascunsă în glas. Pentru că ani de zile, dacă nu făceam ceva *cum trebuie,* dacă lucrurile nu erau *exact așa,* primeam o bătaie de nu mai știam de mine. Așa că observ lucrurile minore. Și n-am lăsat dopul de la sticla aia de parfum. *A fost cineva în casă.*

— În regulă, liniștește-te, spune Tom.

— Nu-mi spune mie să mă liniștesc! țipă ea.

Stau unul în fața celuilalt în baia lor mică. Karen își dă seama că Tom e la fel de șocat ca ea de reacția pe care a avut-o. Emoția ei pură i-a tulburat și i-a îngrozit pe amândoi. Nu s-au mai purtat niciodată așa unul cu celălalt. După aceea bagă de seamă cada și se grăbește să închidă robinetele înainte ca apa să dea pe dinafară.

Se îndreaptă și se uită la el. E mai calmă acum, dar tot speriată.

— Îmi pare rău, Tom. Nu vreau să țip la tine. Dar trebuie să fi fost cineva aici.

— Karen, spune Tom.

Vorbește pe un ton liniștitor, de parcă s-ar adresa unui copil.

— Fostul tău soț e mort. Cine altcineva ar intra la noi în casă? Ai vreo idee?

Pentru că ea nu spune nimic, Tom o întreabă, destul de blând.

— Vrei să chem poliția?

Nu e sigură dacă e sarcastic – *Vrei să chem poliția pentru o sticlă de parfum deschisă?* Sau dacă e doar extenuat și copleșit de tot ce s-a întâmplat. Dar e ceva în vocea lui.

— Nu, nu chema poliția, spune ea.

Pentru că el rămâne acolo fără să zică nimic, îi spune:

— Du-te, o să fac o baie.

Tom pleacă, iar Karen încuie ușa în urma lui.

Capitolul treizeci și doi

Brigid stă și se uită pe fereastră; nu se satură niciodată. Din când în când, își adulmecă delicat încheietura mâinii. O să rămână trează până se duc la culcare Tom și Karen, până se bagă în siguranță în pat și se sting toate luminile.

Soțul ei, Bob, a trecut pe acasă pentru cină, dar a ieșit din nou în seara asta la alt eveniment. A fost plecat în fiecare seară săptămâna asta. Se întreabă dacă e vorba doar de muncă sau dacă se mai vede cu cineva. Își dă seama că de fapt nu-i pasă. Totuși, furia îi fierbe sub pielea ei deschisă, albă – pielea deschisă și albă pe care el n-a mai atins-o de săptămâni în șir, și doar ar trebui să încerce să facă un copil. Uneori, îl urăște pe Bob. Uneori, își urăște propria viață și pe toți cei care fac parte din ea. Atâta doar că în viața ei nu mai sunt chiar așa de mulți oameni. A renunțat la o mulțime de lucruri. Mai puțin la blogul ei de tricotat. Și la familia Krupp.

În cea mai mare parte a timpului, Brigid îi pândește pe Karen și Tom.

Ar vrea… ar vrea să fie altcineva, într-o altă viață. Asta și-ar dori *de fapt.* E ușor surprinsă să-și dea seama că, până la urmă, ceea ce-și dorește cel mai mult pe lume nu e să poarte în pântec copilul lui Bob. A visat asta așa de multă vreme, încât a devenit ceva automat să și-o dorească, să și-o închipuie. Ce reconfortant e să-și dea seama că, de fapt, sincer, vrea altceva de data asta; că în realitate ar vrea să fie altcineva, în cu totul altă viață.

Cineva cu un soț chipeș și afectuos, un soț care *să fie atent.* Care să vină acasă în fiecare seară. Cineva care s-o facă să se simtă specială, și s-o ducă în Europa și s-o sărute în cele mai ciudate momente, fără niciun motiv, și să se uite la ea așa cum se uită Tom la Karen. Își pune tricotajul jos.

N-a fost în stare să reziste atracției pe care o exercită căminul lor. Nu s-a putut abține și a intrat din când în când în casa de peste drum și, a rămas acolo, singură, imaginându-și că locuiește cu Tom. S-a întins în patul lor. S-a uitat prin lucrurile lui Karen, s-a uitat prin lucrurile lui Tom. Și-a dus la față hainele lui Tom și le-a mirosit – chiar a luat un tricou vechi al lui Tom din sertar și l-a ascuns acasă. A încercat hainele lui Karen în oglinda fața oglinzii ei. I-a folosit rujul și parfumul. S-a prefăcut că ea e soția lui Tom.

Îi este la îndemână să o facă – are o cheie. Tom îi dăduse una în timpul scurtei lor aventuri, iar ea făcuse în secret o copie înainte să i-o înapoieze. Poate s-o ia pe aleea care trece pe lângă casa soților Krupp și duce în parcul de dincolo de ea și, câtă vreme nu se uită nimeni, poate să se strecoare prin poarta neîncuiată și să intre pe ușa din spate, fără s-o vadă vreun trecător.

Ea lăsase paharul pe blatul din bucătărie în ziua aceea.

În realitate, nu încetase niciodată să și-l dorească pe Tom. Se pune doar problema ce e dispusă să facă să-l recâștige.

Concluzia o șochează destul de tare și-și ține răsuflarea o clipă.

În ultima vreme, n-a fost în stare să nu se mai gândească la cum erau împreună, pe vremea când erau amanți. Atracția era reciprocă și puternică. Și fusese o plăcere așa de mare să-l seducă pe Tom, era așa de nerăbdător să încerce lucruri noi. Așa de dornic s-o urmeze. Totul era perfect, până s-a despărțit de ea și, în schimb, a început să se vadă cu Karen.

Nu-i plăcuse faptul că era măritată, dar înghițise mica ei minciună ușuratică și se bucurase să se culce cu ea oricum. Situația se schimbase când aflase adevărul – îi dăduse papucii. *Dumnezeule, cum o duruse.* Îi făcuse viața grea o vreme – nu se putuse abține, nu se putea stăpâni. Bob habar n-

avea ce se întâmpla, dar putea să-și dea seama ce supărată și nefericită era. Insistase să se ducă la un doctor. Până la urmă, se adaptase. Acceptase chiar să fie de acord cu Tom – destul de politicos, considerase ea – și să nu spună nimănui despre legătura lor. O ținuseră secretă față de Karen până acum. O, de câte ori nu-i venise lui Brigid să-i spună, la cafea, despre ce făcuse împreună cu Tom!

Acum, Brigid își aduce aminte fiorul care o străbătuse aseară, când îl atinsese pe Tom pe braț. E sigură că a simțit și el cum se reaprinde energia aceea sexuală intensă pe care o împărtășeau – cu siguranță, de-asta se îndepărtase de ea așa de repede. Tom nu putea să accepte că încă mai simțea ceva pentru ea. Acum e căsătorit; e un om prea onorabil pentru așa ceva. Dar Brigid e sigură că sentimentele pe care le-a avut pentru ea încă mai există.

Se întreabă dacă se plictisise deja de Karen. A sesizat încordarea dintre ei.

Brigid știe, Karen o consideră cea mai bună prietenă a ei, chiar dacă uneori nu știe cum să fie și ea o prietenă foarte bună. Karen a tot dezamăgit-o. Îi e greu să se gândească la fel la Karen acum, după tot ce s-a petrecut. După tot ce i-a făcut lui Tom. Mai ales de când Brigid și-a dat seama că s-ar putea să aibă o șansă să-l recâștige pe Tom.

Karen nu e prietena ei; e rivala ei. A fost rivala ei tot timpul.

În fața lui Brigid pare să se deschidă o nouă lume, să răsară un nou viitor.

Brigid a stat în ultimele câteva zile în locul ăsta de lângă fereastră, urmărind cu aviditate peripețiile de vizavi. Karen a intrat într-o belea mare, știe asta. Poate că poliția o s-o aresteze curând pentru crimă.

Și apoi Tom va fi singur, și, firește, distrus. Se va îndoi de Karen și de tot ce au trăit împreună. Iar Brigid va fi acolo, ajutându-l să se regăsească.

Împingându-l ușor în direcția cea bună – departe de Karen, spre *ea.*

O să mai reapară fiorul acela între ei, e sigură. Și Tom n-o să fie în stare să se împotrivească impulsului de a se întoarce la ea. Erau sortiți să fie împreună.

Toate lucrurile se vor întâmpla cu un motiv bun.

O să-l părăsească pe Bob; probabil că el abia dacă o să observe. Și o să se mute peste drum. O să aibă tot ce și-a dorit vreodată. Casa frumos decorată a lui Karen. Hainele ei elegante – întâmplarea face să poarte aceeași măsură –, pe soțul ei chipeș și atent. Bănuiește că Tom are și o concentrație de spermatozoizi bună, spre deosebire de soțul ei cel inutil, Bob.

Inima îi palpită la perspectiva viitorului ei, în timp ce privește luminile de peste drum.

*

În noaptea aceea, Tom stă treaz, nereușind să adoarmă. Karen se tot foiește când și când în pat.

Abia în momentul extrem de încordat din baie, cu Karen țipând la el, a început cu adevărat să înțeleagă prin ce trecuse ea și ce urmări trebuie să fi avut asta asupra ei. Pentru prima dată, a înțeles că în ea există părți întregi la care el n-a avut niciodată acces. Părți negre, pline de furie, și un trecut întunecat pe care n-o să i-l împărtășească niciodată pe deplin. Acum știe în linii mari cum a trăit, dar nu știe toate detaliile urâte. Această privire fugară în ea, în bezna din adâncul trecutului ei, l-a zdruncinat puternic. În realitate, nu e femeia care credea el că e. E mult mai dură, mult mai dură și mult mai afectată decât a bănuit el vreodată.

Nu e femeia de care s-a îndrăgostit. Femeia de care s-a îndrăgostit el, Karen Fairfield, a fost un miraj.

Pe Georgina Traynor n-a cunoscut-o niciodată. Dacă ar fi cunoscut-o, s-ar fi îndrăgostit oare de ea? Ar fi fost destul de bărbat să se îndrăgostească

de o femeie cu genul ei de povară pe umeri? Sau ar fi stat naibii deoparte?

Ar vrea să creadă că s-ar fi îndrăgostit de ea exact la fel și ar fi luat-o de-acolo în siguranță.

Dar minciunile… Nu e sigur că poate să treacă peste minciuni.

Da, Karen a avut motive – foarte bune – pentru ce a făcut. Dar l-a mințit. Jurămintele lor de căsătorie fuseseră o minciună. Și e sigur că l-ar fi mințit *în continuare* dacă n-ar fi prins-o poliția pe picior greșit. Asta îl sâcâie.

Întrebarea pe care și-o tot pune e: dacă n-ar fi avut accidentul în seara aceea, dacă ea ar fi reușit să se calmeze și să vină acasă, ar fi inventat oare vreo poveste despre o prietenă care a sunat-o pentru că avea o urgență… o poveste pe care el n-ar fi pus-o niciodată sub semnul întrebării? Ar fi venit la culcare și s-ar fi întins lângă el, știind că a împușcat mortal un bărbat… fără ca el să aibă vreodată habar? Pentru că Tom nu crede că ea n-ar fi fost în stare să-și ucidă fostul soț; acum, după izbucnirea aceea din baie, e sigur că *este* în stare.

Dacă lucrurile s-ar fi petrecut un pic altfel, poate că s-ar fi aflat în continuare în bula lui fericită și neștiutoare, fără să fie conștient de crima ei. Dar acum n-o mai poate trece cu vederea.

Și celălalt lucru pe care nu poate să-l uite. Mănușile. Și-a luat mănușile cu ea.

Tom e sigur că ea avea de gând să-și ucidă fostul soț – altfel, de ce să fi luat mănușile? În mintea lui, nu există nicio îndoială. Din perspectiva legii, e destul de sigur că e vinovată.

Dacă el se poate împăca sau nu cu asta… încă n-a luat o decizie finală.

Capitolul treizeci și trei

A doua zi, chiar înainte de prânz, Karen e singură acasă când aude o bătaie hotărâtă la ușa din față. Aruncă o privire și-i vede pe detectivi și știe că a venit momentul. Are doar o clipă la dispoziție să se adune înainte să deschidă ușa.

Rasbach stă pe verandă, părând mult mai serios decât până acum. Așa își dă seama – au reușit să afle cine e bărbatul mort.

— Putem să intrăm? întreabă el, pe un ton surprinzător de blând.

Karen deschide ușa. Vrea să se termine totul. Nu mai suportă tensiunea.

— Soțul dumneavoastră este acasă? întreabă Rasbach.

Karen clatină din cap.

— Vreți să-l chemați? Putem să așteptăm.

— Nu. Nu va fi nevoie.

Se simte calmă, detașată, de parcă nimic din toate astea nu s-ar întâmpla. E ca un vis, sau ca și cum i s-ar întâmpla altcuiva. A pierdut ocazia să fugă. Acum e prea târziu.

— Karen Krupp, sunteți arestată pentru uciderea lui Robert Traynor, spune Rasbach. Aveți dreptul să nu spuneți nimic. Orice spuneți poate fi și va fi folosit împotriva dumneavoastră la tribunal. Aveți dreptul la un avocat…

Karen întinde mâinile în față în timp ce Jennings îi pune cătușele. I se înmoaie brusc picioarele. Își spune că n-o să leșine, aude, ca din depărtare, *Ține-o.* Simte niște brațe puternice pe spate – și apoi nu mai știe nimic.

*

Tom iese în fugă din birou și gonește spre secția de poliție. L-a sunat Jack Calvin, Karen e deja acolo, reținută. Și Calvin e pe drum.

Lui Tom i se albesc încheieturile degetelor de cât strânge volanul și-și încleștează fălcile cu

putere. Lumea lui se destramă complet. Nu știe ce să facă, nu știe cum să se poarte. Speră c-o să-l poată sfătui Jack Calvin.

Se aștepta să se întâmple asta, dar tot este un șoc. Nu faci schimb de jurăminte de căsătorie așteptându-te ca într-o bună zi să auzi că soția ta e la secția de poliție, reținută pentru crimă.

Oprește la semafor. N-o înțelege pe Karen; nu înțelege de ce a făcut-o. Existau și alte variante. Putea să-i spună lui. Se puteau duce la poliție. *De ce nu s-a dus ea la poliție?* Nu trebuia să meargă acolo în seara aceea și să-l ucidă pe ticălosul ăla.

Se face verde și pornește mai departe cu o smucitură. E furios pe ea. Pentru că l-a mințit, pentru că a adus fără rost nebunia asta pe capul lor. O să se ducă la închisoare. Va trebui s-o viziteze acolo. O clipă, simte c-o să verse. Trage în parcarea unui magazin, până îi trece senzația. Acum e bucuros că încă n-au copii. Slavă Domnului, se gândește el cu amărăciune.

*

Karen stă într-o sală de interogatoriu, cu avocatul în dreapta ei, așteptându-i pe detectivi. Înainte să fie aduși aici, Calvin îi spusese la ce să se aștepte.

— Ai dreptul să nu spui nimic și o să recurgi la el, zisese Calvin abrupt. O să ascultăm întrebările, să ne facem o idee despre ce știu sau bănuiesc. N-o să mărturisești nimic. Asta o să se întâmple mai târziu, când o să fii pregătită să dai o declarație.

Ea dăduse nervos din cap.

— În regulă.

— Statul trebuie să demonstreze că are un dosar puternic împotriva ta. Treaba ta nu este să-i ajuți s-o facă. Treaba ta e să respecți instrucțiunile mele. Dacă mă asculți și faci ce spun eu, s-ar putea să meargă.

Și apoi adăugase:

— Altfel, nu pot promite nimic, bineînțeles.

Karen înghițise în sec, cu gâtul uscat.

— Probabil că au suficiente probe, altfel n-ar fi formulat acuzații, spusese Karen, cu vocea încordată.

— La proces e necesar un alt standard de probațiune, îi răspunsese Calvin. Curaj. Hai s-o luăm pas cu pas.

Și apoi o aduseseră aici.

Cătușele îi fuseseră deja scoase, poate pentru că e femeie, își zice ea, sau poate datorită tipului crimei de care e bănuită. Probabil că nu e considerată periculoasă; polițiștii își imaginează că e o femeie care și-a ucis soțul cu sânge rece, dar cu siguranță că nu se gândesc c-o să mai omoare și pe altcineva, nu?

Când aude ușa deschizându-se, Karen tresare nervos. Intră Rasbach și Jennings.

— Pot să vă aduc ceva? o întreabă Rasbach politicos. Apă? Cafea?

Karen refuză dând din cap.

După preliminariile obligatorii, începe interogatoriul înregistrat.

— Știm că identitatea lui Karen Krupp e o identitate nouă pentru dumneavoastră, pe care ați adoptat-o cu circa trei ani în urmă, spune Rasbach.

Stă chiar în fața ei, cu un dosar gălbui închis pe masă. Detectivul coboară privirea la dosar și-l deschide.

Karen vede imediat fotografia ei de pe vremea când era Georgina; recunoaște poza. Știe că detectivul vrea s-o vadă și ea. Abia aruncă o privire și apoi ridică din nou capul.

O clipă, Rasbach răsfoiește în tăcere dosarul, după care ridică ochii către ea.

— Știm că sunteți în realitate Georgina Traynor și că ați fost căsătorită cu Robert Traynor, bărbatul împușcat mortal săptămâna trecută. Și vă putem plasa la locul crimei.

Karen nu spune nimic. Lângă ea, Calvin stă în tăcere. Pare total relaxat, dar vigilent – nu foarte diferit de detectivul care stă în diagonală cu el. E

recunoscătoare că-l are pe Calvin aici. Dacă ar fi fost singură în încăpere cu Rasbach, s-ar fi putut să facă vreo greșeală. Dar Calvin e aici ca să se asigure că nu se întâmplă așa ceva.

— Uitați ce vă propun, spune Rasbach. Eu vă spun ce cred și dumneavoastră puteți doar să dați din cap dacă sunt pe calea cea bună.

— Nu e tâmpită, spune Calvin cu blândețe.

— Sunt perfect conștient de asta, răspunde Rasbach scurt. În mod clar, cineva care reușește să-și însceneze cu succes propria moarte nu e tâmpit.

Își întoarce privirea spre Karen.

— Poate că ar trebui să discutăm întâi despre asta. Jos pălăria. Este evident că sunteți o femeie foarte inteligentă.

Încearcă s-o facă să vorbească făcând apel la ego-ul ei, își spune Karen.

N-o să meargă. O să vorbească atunci când o să-i convină, când o să fie pregătită. Știe c-o să ajungă la închisoare, pentru că Jack Calvin i-a spus că nu există cauțiune pentru acuzația de crimă. Gândul acesta o paralizează.

— Spuneți-mi cum ați făcut, îi zice Rasbach.

Karen nu scoate niciun cuvânt.

— În regulă, atunci spuneți-mi *de ce* ați făcut-o. De ce să înscenați o moarte așa de elaborată, așa de convingătoare, și s-o luați de la capăt drept o altă persoană?

Cum ea tot nu vorbește, detectivul spune:

— Bănuiala mea e că fugeați de soțul dumneavoastră. Bănuiala mea e că erați victimă a violenței conjugale și că a trebuit să fugiți. El nu v-ar fi lăsat să plecați. Nu puteați să divorțați pur și simplu; v-ar fi urmărit. Așa că v-ați înscenat moartea. Și apoi, după trei ani, vă sună la telefon. Sunteți în bucătărie, în noua dumneavoastră viață. Îi auziți glasul. Sunteți șocată, îngrozită… intrați în panică.

Karen îl lasă să vorbească. Vrea să audă ce are de zis. Ce crede el că știe.

— Vă cere să vă întâlniți, urmează Rasbach. Probabil că vă amenință că, dacă nu vă duceți, o să vină și o să vă omoare. Vă știe numărul de telefon; fără îndoială știe unde stați. Așa că sunteți de acord să vă vedeți cu el. Plecați în fugă de-acasă în seara aceea. Sunteți așa de buimăcită, că nu vă gândiți să-i lăsați soțului un bilețel, nu vă luați telefonul sau geanta, nici măcar nu încuiați ușa.

Rasbach se sprijină de spătarul scaunului. Karen se uită la el; privirile li se întâlnesc. Detectivul așteaptă un moment prelungit.

— Sau *poate* că gândeați mai limpede decât credem noi.

Face o pauză de efect.

— Poate că există un motiv pentru care nu v-ați luat telefonul sau geanta – nu voiați să riscați să lăsați niciun indiciu. Poate că nu v-ați luat telefonul fiindcă vă temeați că poate fi folosit ca să fiți localizată. Poate că de fapt gândeați foarte limpede, pentru că ați luat o armă, un pistol de calibru 38, pe care, apropo, încă îl mai căutăm, și v-ați adus și mănușile de cauciuc.

Apoi adaugă:

— Toate acestea mie mi se par premeditare.

Rasbach se lasă în față și o privește adânc în ochi, ochii lui albaștri străpungându-i pe ai ei. E înspăimântată de căutătura lui, dar e hotărâtă să nu arate nimic. Rasbach nu-i bagă în seamă pe avocatul ei sau pe celălalt detectiv, de parcă n-ar fi decât ei doi în încăpere. Karen trebuie să-și readucă aminte că nu e singură cu acest detectiv. Dar ochii lui sunt hipnotici.

Calvin îi întrerupe.

— Visați în legătură cu arma, și habar n-aveți ale cui sunt mănușile. Nu puteți dovedi că-i aparțin clientei mele.

— Ba cred că pot, ripostează Rasbach.

Nu-și ia ochii de la Karen ca să se uite, fie și-n treacăt, la avocatul ei.

— Cred că ați luat arma și mănușile și v-ați dus cu mașina la restaurantul acela abandonat de pe Hoffman Street și ați oprit în parcarea mică din apropiere. Ați intrat în restaurantul pustiu, unde vă aștepta Robert Traynor, și l-ați împușcat cu sânge rece.

Karen rămâne într-o tăcere încăpățânată și-și spune din nou că n-au arma cu care a fost ucis și, chiar dacă o găsesc, e imposibil să-i facă vreun rău. E convinsă în legătură cu arma. Nu pot dovedi că avea o armă când a intrat în restaurant. Pot dovedi numai că ea se afla acolo.

— Ce ați făcut cu arma? întreabă Rasbach.

Karen simte o împunsătură neașteptată de spaimă și și-o înăbușă rapid. Detectivul nu *știe* despre armă, își zice ea – poate să bănuiască sau să facă presupuneri, dar atât.

— E mai mult decât posibil, urmează Rasbach, ba chiar probabil, că dețineați ilegal o armă. O femeie așa de deșteaptă, o femeie care și-a înscenat moartea ducând de nas pe toată lumea, o femeie care o ia de la capăt cu o nouă identitate și nu e prinsă până n-o găsește soțul ei… apropo, cum credeți că v-a găsit?

Karen simte cum i se încordează coapsele sub masă, dar nu se lasă atrasă în discuția cu el.

Rasbach înclină capul spre ea.

— Și după aceea, după ce l-ați împușcat, *atunci* v-ați panicat. Ați văzut că l-ați ucis. Ați aruncat arma? Pentru că v-ați panicat? Sau pentru că știați că nu poate fi pusă în legătură cu dumneavoastră și n-are amprentele dumneavoastră pe ea și că n-avea nicio importanță? Sau ați luat-o cu dumneavoastră și ați aruncat-o pe geam, pe undeva?

Detectivul se împinge cu scaunul de lângă masă, iar mișcarea bruscă o ia prin surprindere pe Karen, care tresare. Rasbach se ridică și începe să se plimbe prin încăpere, parcă făcându-și ordine în

gânduri în timp ce vorbește. Dar Karen nu se lasă păcălită. Totul e un spectacol. Detectivul e un actor, așa cum este și ea. Fiecare este publicul celuilalt. Rasbach a plănuit tot ce avea să spună.

— Când ați ajuns la mașină, ați scos mănușile și le-ați aruncat acolo, în parcare. De aceea știu că în momentul acela erați panicată, pentru că de ce să lași mănușile? Pot exista urme de piele, de ADN, pe interiorul mănușilor.

Se întoarce și o privește atent.

Karen întoarce privirea. Simte cum începe să tremure și-și încordează corpul ca să oprească fiorii. Nu vrea să vadă și detectivul cât de speriată e.

— Și știm amândoi cât de importante sunt mănușile astea, nu-i așa, Georgina?

Se oprește în fața ei și coboară privirea spre ea. Karen refuză să ridice capul și să se uite la el.

— Pentru că dacă obținem ADN de pe mănușile acelea, ele vor dovedi fără nicio urmă de îndoială că ați fost acolo. Și pentru că mănușile acelea demonstrează *intenția.*

Își trage scaunul și se așază la loc, așteptând până ridică ea privirea.

— Până în momentul acela, erați așa de panicată de ceea ce ați făcut, încât v-ați urcat în mașină și ați condus cât de repede ați putut ca să fugiți de-acolo. Toată lumea e de acord că dumneavoastră n-ați depăși niciodată viteza legală. Oricine mai depășește câteodată viteza legală, dar nu și dumneavoastră. Nu treceți niciodată pe roșu. De ce? Pentru că nu vreți să fiți trasă pe dreapta de poliție niciodată. Pentru că regula numărul unu pentru oamenii care și-au asumat identități noi este *Nu atrage atenția.* Și asta ați făcut, ani de zile. Toți cei cu care am vorbit au fost șocați de felul în care conduceați în seara aceea. *Nu vă stătea în fire.* Știți ceva? Mă întreb care e de fapt firea dumneavoastră, *când nu vă prefaceți că sunteți altcineva.*

Reușește s-o enerveze. Se simte furioasă și amenințată, dar trebuie să-și păstreze controlul. Se întreabă de ce avocatul ei nu spune nimic. Știe că nu poate nega cine este. Pot dovedi cu ușurință că e Georgina Traynor. Știu deja că și-a înscenat moartea, că a fugit și și-a asumat o identitate nouă. Toate astea sunt lucruri pe care o să le recunoască. S-ar putea să fie nevoită să recunoască și că a fost acolo. Dar nu pot dovedi că l-a ucis. N-au armă, n-au martori. Au totuși un mobil, și asta o sperie. Avea o grămadă de motive să-și ucidă soțul, și asta știu cu toții.

— Așa că hai să zicem doar că ați intrat în panică, spune Rasbach. V-ați urcat în mașină, ați condus prea repede, ați pierdut controlul și ați intrat într-un stâlp. Destul de regretabil. Pentru că, dacă n-ați fi intrat în panică, probabil că ați fi scăpat cu fața curată.

Acum se uită la el; în momentul ăsta, îl urăște.

— Dacă ați fi condus calm spre casă, dacă ați fi pus mănușile la loc în bucătărie, dacă ați fi inventat vreo poveste pentru soțul dumneavoastră ca să explicați unde ați fost, atunci nimeni n-ar fi făcut vreodată legătura între dumneavoastră și cadavrul din restaurantul acela abandonat. Până la urmă, ne-am fi dat seama cine este. Și am fi văzut că soția lui murise cu câțiva ani înaintea lui, dar asta ar fi fost tot. Aici s-ar fi terminat totul, din punctul dumneavoastră de vedere. N-ar fi existat niciun semnal de alarmă – niciun accident de mașină, nicio urmă de cauciucuri, nicio mănușă – care să facă legătura între dumneavoastră și crimă. Nu v-ar fi cercetat nimeni și n-ar fi aflat că nu sunteți cine spuneți că sunteți. V-ați fi văzut mai departe de viața dumneavoastră frumoasă, în suburbii, împreună cu noul dumneavoastră soț care nu bănuia nimic.

Îi vine să-l pocnească peste fața aia îngâmfată și superioară. În loc de asta, își înfige unghiile în palme pe sub masă, unde n-o poate vedea.

— Totuși pot să înțeleg de ce ați făcut ce ați făcut. Chiar pot. Nu vreți să-mi spuneți cum era viața cu Robert Traynor, dar cred c-o să se afle la proces. Dacă procuratura dovedește că l-ați ucis, sigur că o să vreți să știe toată lumea *de ce* l-ați omorât. O să vreți să descrieți o imagine cât mai monstruoasă a omului. Probabil chiar *era* un monstru, dacă a împins o femeie drăguță ca dumneavoastră la crimă.

Karen privește drept înainte, la peretele din fața ei, adâncindu-și unghiile în palme.

— Cred că asta-i tot deocamdată, spune Rasbach. Interogatoriul s-a încheiat.

Capitolul treizeci și patru

Brigid știe ce s-a întâmplat. I-a văzut pe cei doi detectivi venind în jurul prânzului. Așteptase – sperase – să se întâmple așa ceva. I-a privit scoțând-o pe Karen din casă cu cătușe. Abia își putuse stăpâni satisfacția.

Ținuse sub observație neliniștită casa toată ziua, așteptând să se întoarcă Tom, ca să-i poată oferi alinare. Acum o să fie singur în casă, cu toată viața aproape distrusă. Brigid știe că pentru Karen s-a terminat; o să fie condamnată. E sigură. Și apoi Tom o poate lua de la capăt, cu ea. Or să fie fericiți împreună, mai fericiți decât fusese el vreodată cu Karen. Iar ea n-o să-i distrugă niciodată viața așa cum o făcuse Karen.

Într-o bună zi, Tom o să înțeleagă că arestarea lui Karen a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată.

*

Tom se întoarce acasă în stare de șoc. Soția lui a fost arestată pentru crimă. Și el e destul de sigur că ea a făcut-o.

Umblă fără rost prin bucătărie și deschide frigiderul. Rămâne acolo, holbându-se înăuntru, amintindu-și dintr-odată că mai stătuse acolo, holbându-se în congelator fără să vadă nimic. În seara când dispăruse Karen. Seara când începuseră toate.

Asta o să le distrugă căsnicia. O să le distrugă viețile. Și acum soția lui e prinsă în mecanismul sistemului juridic. Iar pe el asta o să-l ducă la faliment. Se întinde să ia o bere. Deșurubează aproape violent capacul și apoi se întoarce și-l aruncă în cealaltă parte a bucătăriei. Lovește un dulap și ricoșează prin încăpere, ajungând undeva sub masă. *Ce mama dracului o să se facă?*

Se plimbă furios prin casă. N-are ce face. Nu poate să creadă că s-a ajuns la așa ceva. Și e sigur

că o să fie mai rău în zilele, săptămânile și lunile care vor urma.

Nu se obosește să-și facă de mâncare. Nu-i trebuie mâncare. Termină repede prima bere și se întoarce mecanic la frigider să-și mai ia una. N-a mai trecut niciodată prin așa ceva și nu-i place ce vede. E slab, și e un laș, și o știe. A încercat să fie puternic pentru Karen. Dar soția lui e mult mai puternică și mai curajoasă decât el. Pare să fie făcută din oțel.

Se uită fix în oglinda de deasupra șemineului. Abia se recunoaște. Părul îi e ciufulit de cât și-a trecut nervos mâinile prin el. Pare tras la față, aproape scheletic. Când s-a căsătorit cu Karen, se aștepta să aibă parte doar de soare și sărutări. Parcă viața îi făcuse o promisiune în ziua când se însurase cu ea, iar acum viața își încălcase cuvântul. Îi e profund milă de el însuși.

Iese pe ușile glisante de sticlă în curtea din spate și se așază pe terasă în noaptea de vară, în timp ce peste el se așterne întunericul.

Ciudat, se gândește el după trei beri, că nu și-a adus aminte până acum ce greu i-a fost s-o convingă să spună da. Bineînțeles, acum totul e logic. *Era deja măritată.*

Prima dată când a cerut-o în căsătorie a râs de el, de parcă n-ar fi avut cum să-și dorească așa ceva. Deși avusese grijă să nu se vadă, fusese și luat prin surprindere, și rănit. Se întrebase de ce-i tratase în glumă propunerea; el fusese cât se poate de serios. Stăteau întinși și înfășurați pe o pătură de lână aspră, uitându-se la stele. Se duseseră în weekend la un mic han din Catskills, ca să se bucure de culorile toamnei. El luase pătura din portbagaj și găsise un loc retras. Se întinseseră împreună, iar el se sprijinise într-un cot și se uitase în jos spre ea. Încă își mai aduce aminte cum îi cădea pe față lumina lunii și fericirea din ochii ei. O întrebase:

— Vrei să te măriți cu mine?

Și ea răsese, de parcă el ar fi făcut o glumă.

Acum privește aceleași stele, sclipind în întuneric. Cum s-a schimbat totul!

Își aduce aminte cum și-a ascuns durerea și dezamăgirea, și atunci, și în săptămânile care au urmat. Așteptase puțin și după aceea cumpărase un inel cu diamant mare, scump – voia să-i demonstreze că vorbise serios. I l-a oferit de Sfântul Valentin, la un pahar de șampanie scumpă, la restaurantul ei preferat. Probabil că ideea cu Sfântul Valentin a fost o greșeală. Dar acum nu mai are nicio importanță. Stând pe întuneric pe terasă, cu berea în mână, își amintește că ea a spus atunci: *De ce nu putem să avem o poveste de dragoste în loc de o căsnicie?*

Asta era povestea lor de dragoste, prăbușindu-se peste ei.

Oare și-ar dori acum ca ea să nu fi spus niciodată da, să nu fi fost de acord, până la urmă, după presiunile lui statornice, să se căsătorească? Nu știe, și oricum e prea târziu ca să mai schimbe ceva.

Totuși, acești ultimi doi ani au fost cei mai fericiți din viața lui.

Până s-au întâmplat toate astea.

Tom vede ceva mișcându-se prin întuneric, pe lângă casă. Încremenește. N-a aprins lămpile în spate, nevoind să atragă gângăniile la lumină, așa că e complet întuneric, cu excepția stelelor. Vede că se apropie cineva, dar nu-și dă seama cine e. Ar putea fi poliția. Au arestat-o deja pe nevastă-sa. E sigur că n-or să-l aresteze și pe el?

Se gândește că poate o fi Dan, care a venit să vadă ce face. Sunase mai devreme, dar Tom nu-l sunase înapoi și probabil că e îngrijorat. Toate astea îi trec prin cap ca argintul viu, în timp ce se ridică în picioare. Își pune sticla de bere aproape goală pe o măsuță și mijește ochii în întuneric.

Vede cu groază că nu Dan e cel care vine spre el în beznă – e Brigid. Nu vrea să stea de vorbă cu

Brigid. Vrea să intre înapoi în casă și să închidă ușa, dar nu prea poate s-o facă.

Brigid îl face întotdeauna să se simtă jenat. A fost așa de intim cu ea, așa de nereținut. Brigid a avut întotdeauna ceva nechibzuit și incitant, care la început i s-a părut irezistibil și a trezit ceva nesăbuit și în el. Dar curând devenise prea intens pentru el, prea mult de dus; simțise că Brigid ar fi putut să-l înghită cu totul. Nu știa niciodată la ce să se aștepte din partea ei; era prea emoțională. Când se despărțise de ea, avusese parte de vreo câteva săptămâni agitate – se temea c-o să-i spună soțului ei, iar el o s-o dea afară din casă și ea o să vină să-i bată la ușă. Sau, mai târziu, c-o să-i spună lui Karen, înflorind cu minciuni ce se întâmplase, și să distrugă noua lor relație promițătoare. Dar păruse că s-a calmat. Și apoi, cam pe neașteptate, devenise prietenă foarte bună cu soția lui. Nu putea să facă nimic în legătură cu asta.

— Bună, Brigid, spune el.

Rostește cuvintele tăios, pronunțându-le cu grijă. Nu e beat, după trei beri rapide pe stomacul gol. Ar zice că e doar „vesel”, atâta doar că nu e fericit deloc. Tom își dă seama destul de brusc că nu vrea să fie singur.

— Vrei să bei ceva? o întreabă.

Brigid se uită la el ca și cum ar fi luată prin surprindere.

— Am bătut în față, dar n-a răspuns nimeni. Am venit să vorbesc cu Karen, spune ea. E aici?

— Nu, mă tem că nu, răspunde Tom și-și dă seama că amărăciunea din voce i se aude limpede.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Brigid.

Tom îi vede privirea cu care încearcă să aprecieze cât de beat arată și care-i alunecă apoi spre sticla de bere de pe măsuță.

Știe că ar fi o nebunie să se descarce în fața lui Brigid, dar în momentul ăsta n-are pe nimeni altcineva. Își dă seama cât de îngrozitor de singur

se simte fără Karen. Nu s-a mai simțit niciodată în viața lui așa de singur.

Face semn spre bucătărie.

— Stai să-ți aduc ceva de băut. Ce vrei? O bere? Sau pot să-ți prepar ceva, dacă vrei.

Brigid vine după el înăuntru. Tom deschide dulăpiorul, cercetând sticlele de tărie de pe raft, ca să vadă ce poate să-i ofere.

Stă chiar în spatele lui. Când se întoarce s-o întrebe ce vrea, Brigid îl țintuiește cu privirea cu o asemenea aviditate, încât îl ia prin surprindere. Se întoarce din nou și se uită în dulăpior.

— Am rom, votcă…

— Poți să-mi faci un martini? întreabă ea.

Tom o privește tâmp. Când a devenit așa de rafinată? Habar n-are cum să facă un martini. Nu se aștepta să-i ceară ceva așa de exotic.

— Nu știu cum.

— Știu eu, răspunde ea cu glas plăcut, venind lângă el și uitându-se în dulăpior.

Începe să scoată sticle – votcă, vermut.

— Trebuie să ai pe undeva un shaker, spune ea, deschizând un alt dulăpior și uitându-se pe raftul de sus.

Ochii ei par să dea imediat de un shaker argintiu pentru cocktailuri – de care el uitase. Alt cadou rămas de la nuntă. Nu l-au folosit niciodată – el și Karen nu sunt pretențioși, sunt în general băutori de bere și vin. Își aduce aminte cum le-a trebuit amândurora o gură de whisky aseară.

— Ai gheață? întreabă Brigid.

Tom se întoarce spre congelator și scoate gheața. În același timp, își ia încă o bere. Asta o să fie ultima astă-seară, își promite, deșurubând capacul și uitându-se la Brigid cum își face un martini în bucătăria lui, de parcă ar fi a ei. I se pare ciudat să fie ea aici, în locul lui Karen.

— Așadar, unde-i Karen? întreabă ea.

A terminat cu shakerul. Și-a scos un pahar de martini din dulăpior – Tom uitase și de astea – și-și

toarnă băutura. Duce paharul la buze și soarbe, uitându-se sfios la el peste buza paharului.

Pentru o clipă, Tom e năucit. Brigid întreabă despre Karen, care e la închisoare, dar tonul e cu totul nelalocul lui. Pare mai degrabă că flirtează cu el, așa cum făcea pe vremuri. Dintr-odată regretă că a invitat-o să bea ceva. E prea periculos.

— Care-i problema? întreabă ea, părând mai aproape de tonul normal, iar el se gândește că poate și-a închipuit.

Clatină din cap.

— Niciuna, răspunde.

După aceea:

— Totul.

— Povestește-mi, spune ea.

— Karen a fost arestată.

— Arestată!

Tom dă din cap. Trebuie să-și ascundă trăirile. Ceea ce nu s-ar întâmpla dacă ar începe să devină prea intim cu Brigid. N-ar trebui să-i spună nimic, dar berea i-a dezlegat limba. Și ce importanță mai are? Mâine, o să fie totul în ziare.

— Arestată pentru ce? întreabă Brigid.

Tom se întreabă dacă și arată pe cât de palid se simte.

— Crimă.

Brigid își duce o mână la gură, în timp ce pune băutura pe blatul de lângă ea cu cealaltă. Apoi își întoarce fața, ca și cum ar fi copleșită de emoție.

Tom rămâne în picioare stingherit, privind-o.

Până la urmă, Brigid se întinde spre dulăpior după încă un pahar de martini și toarnă ce a mai rămas în shaker. I-l întinde lui Tom.

El se uită prudent. Și apoi se gândește *Ce dracu'.* Ia paharul, îl ridică într-un toast tăcut și cinic și-l dă pe gât dintr-o sorbitură.

— Tom…

Alcoolul îl izbește puternic și repede, schimbând totul în dungi estompate și neclare.

— Poate c-ar trebui să pleci, spune el.

Încearcă să minimalizeze gravitatea situației; vrea doar s-o scoată de-aici, înainte să spună sau să facă ceva ce n-ar trebui.

— Poliția se agață de orice pai. N-au alți suspecți și încearcă să i-o pună ei în cârcă. Dar are un avocat bun.

Vorbește rar, cu grijă, pentru că, își dă seama, e beat.

— O să-și dea seama că nu ea a făcut-o. Mi-a spus că n-a făcut-o ea, și eu o cred.

— Tom, repetă Brigid.

O privește stânjenit. Îi zărește conturul sânilor pe sub tricou. Știe sânii ăia. Pentru o clipă, întrezărește o amintire vie cu ei doi în pat, cum era ea. Foarte diferită de Karen. Alungă acest gând.

— E ceva ce trebuie să știi.

Nu-i place tonul de avertisment pe care-l percepe în glasul ei. Nu vrea să audă despre micile confidențe pe care i le-o fi făcut Karen prietenei ei de peste drum. Și nu vrea altă femeie, o femeie atrăgătoare, cu care are un trecut erotic, care să-i ofere mângâiere când este atât de vulnerabil. Simte cum se excită având-o atât de aproape. Probabil că alcoolul e de vină. Sistemul lui de apărare e la pământ.

— Cred că trebuie să pleci. Te rog, spune Tom, privind în podea.

Vrea s-o vadă plecată.

— Trebuie să auzi, insistă ea.

*

E imposibil să gândești aici; parcă ar fi în mijlocul unei încăierări permanente. Karen se încolăcește în poziție fetală pe priciul incomod din celula ei de la subsolul secției de poliție și încearcă să nu clacheze pe măsură ce noaptea se scurge fără sfârșit. E înconjurată de bețive și prostituate; duhoarea e insuportabilă. Încearcă să respire doar pe gură. Până acum, a rămas singură în celulă, dar de fiecare dată când aude pași și strigăte, se teme

că o să deschidă ușa celulei ei și polițiștii or să-i aducă pe cineva.

Se gândește la Tom, singur în patul lor de acasă și încearcă să nu plângă. Măcar dacă ar fi acolo cu el, să se poată alina unul pe celălalt. Aici nu e loc de alinare.

Capitolul treizeci și cinci

Tom ridică prudent privirea spre Brigid.

— În seara aia, în seara când a avut Karen accidentul, începe Brigid. Eram acasă, stăteam la fereastră. Era cam opt și douăzeci. Am văzut-o pe Karen ieșind în fugă din casă.

— Știu toate astea, spune Tom mohorât.

— M-am uitat la ea cum s-a urcat în mașină și a plecat în trombă. Și m-am gândit… m-am gândit că poate e ceva în neregulă.

Tom se uită fix la ea acum, întrebându-se unde vrea să ajungă.

— Așa că m-am urcat în mașină și m-am luat după ea.

Tom simte că-i stă inima în loc. La asta nu se aștepta. O să fie mai rău decât credea. Vrea să-și astupe urechile și să refuze să asculte, dar nu face decât să stea acolo în picioare și să audă tot.

— Mergea un pic cam repede, dar a trebuit să oprească la câteva semafoare și am reușit să mă țin după ea, mult în spate. M-am îngrijorat când am văzut-o fugind așa din casă.

Brigid își ia băutura de pe blat și soarbe o dată, apoi încă o dată, de parcă și-ar face curaj pentru ce are de spus în continuare.

— Mi-am dat seama că se ducea spre un cartier rău famat al orașului. Nu puteam să-mi dau seama de ce. Mă întrebam ce are de gând. Mi-a trecut prin cap că poate nu i-ar plăcea s-o urmăresc – dar e prietena mea și eu eram îngrijorată. Voiam doar să mă asigur că e bine. Așa că am rămas în urma ei, dar destul de departe ca să nu mă vadă. După o vreme, a tras în parcarea aia mică de lângă drumul principal. Am trecut pe lângă ea în timp ce parca și apoi am întors și am oprit vizavi.

Tom se uită la ea atent, cu niște ochi care refuză să focalizeze; încearcă să-și dea seama dacă minte. Ținând cont de experiență, nu prea își dă seama

când minte cineva. Se teme însă că spune adevărul. Se gândește că Brigid e martor și asta îl înspăimântă de moarte. O s-o îngroape pe Karen.

— Aproape că-mi era frică să cobor din mașină. Dar eram foarte îngrijorată pentru Karen. Am văzut-o cum se duce în spatele unui restaurant cu ferestrele bătute în scânduri. Am coborât din mașină și m-am apropiat. Și după aceea am auzit împușcături. Trei focuri de armă.

Închide rapid ochii, apoi îi deschide.

— Eram îngrozită. Părea să se fi auzit dinăuntrul restaurantului. Apoi am văzut-o pe Karen ieșind în fugă de-acolo și luând-o la goană spre mașină. Purta mănușile alea de cauciuc roz, ceea ce mi s-a părut ciudat. Le-a scos înainte să se urce în mașină. Am rămas acolo, pe întuneric, lângă clădire – sunt sigură că nu m-a văzut – și m-am uitat la ea cum pleacă în trombă din parcare. Conducea prea repede. M-am gândit să mă iau după ea, dar știam că n-o s-o mai prind din urmă, dacă mergea cu viteza aia. Așa că… am intrat în restaurantul de unde ieșise.

Face o pauză, să-și tragă suflarea.

Inima lui Tom bate nebunește și nu poate gândi decât *N-a văzut-o de fapt pe Karen apăsând pe trăgaci.*

— Am ajuns la ușă, am deschis-o și am intrat. Era destul de întuneric, dar am zărit că era un cadavru, un bărbat, pe podea.

Se cutremură.

— A fost îngrozitor. Fusese împușcat în față și în piept.

Brigid se apropie de Tom, până ajunge la un braț distanță.

— Tom, l-a împușcat. L-a *omorât* pe bărbatul ăla.

— Nu, nu l-a omorât, spune Tom.

— Tom, știu că ți-e greu să auzi asta, dar am fost *acolo.*

Tom spune cu disperare:

— N-ai *văzut* că l-a împușcat. Ai auzit niște împușcături. Ai văzut-o pe Karen fugind. Poate că mai era și altcineva în restaurantul ăla. Poate că a fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit.

Știe ce înnebunit sună, ce stupid.

— Tom, n-am văzut pe nimeni altcineva ieșind din clădire. Și avea o armă când a intrat. Am *văzut-o*.

— N-ai spus că ai văzut-o cu o armă când a intrat în clădire.

— Ei bine, am văzut-o.

— O mai avea când a ieșit?

— Nu.

— Ai văzut arma acolo, când erai în restaurant?

— Nu cred.

— Cum adică, nu crezi?

— Nu știu, Tom! N-am fost atentă la armă. Era întuneric. Probabil că a lăsat-o pe acolo, pe undeva. Eram prea speriată de cadavru, de ce făcuse ea, ca să observ arma.

Iisuse. Tom se gândește cu furie. Nu-i bine. E foarte, foarte rău. Trebuie să știe ce o să facă Brigid. I se învârte capul, de teamă și alcool. Spune rar:

— Ce ai de gând să faci, Brigid?

— Ce vrei să spui?

— O să le povestești polițiștilor ce ai văzut?

Brigid se uită la el și vine mai aproape. Ochii i se îmbunează. Își mușcă buza de jos. Se întinde și-l atinge blând pe față. Tom e încremenit, năucit, așteptându-i răspunsul.

— Nu, sigur că nu, spune ea. Karen e *prietena* mea.

Și îl sărută cu pasiune.

Tom se întinde către ea și cedează neputincios alinării pe care i-o oferă.

*

Karen n-a dormit deloc. Dimineață are o audiere pentru punerea sub acuzare și, în momentul acesta, avocatul stă în fața ei în sălița de interviu,

încercând s-o facă să bea niște cafea tare. Dar o simte amară și acră în gură și o împinge deoparte. În plus, nu crede că poate să țină nimic în stomac. Se simte murdară, nespălată. O doare capul și îi ard ochii. Se întreabă dacă așa o să se simtă tot restul vieții. O *să-și petreacă restul vieții în închisoare?*

— Karen, trebuie să te concentrezi, îi spune Calvin insistent.

— Unde-i Tom? întreabă ea din nou.

E deja ora nouă. Audierea e dimineață. De ce nu e aici? Absența lui o face să se simtă părăsită. Nu crede că poate să se descurce dacă el nu-i e alături.

— Sunt sigur că o să ajungă, spune Calvin. Poate că e prins în trafic.

Karen întinde mâna după cafea, ca un client cuminte, în momentul acesta, totul depinde de ce poate face avocatul ei.

— Toate dovezile împotriva ta sunt circumstanțiale, ceea ce înseamnă că nu există dovezi directe – niciun pistol cu amprentele tale, nicio urmă de-a ta la locul faptei – și niciun martor care să facă legătura dintre tine și crimă. Cel puțin, niciunul despre care să știm până acum. S-ar putea să găsească vreunul. Urmele de cauciuc nu sunt concludente. Mănușile sunt la laborator, dar n-au obținut încă urme de ADN de pe ele. Laboratorul e foarte ocupat, însă o să le vină și lor rândul. Probabil că or să găsească ADN. O să-mi folosesc toate cunoștințele ca să mă opun admiterii probei. Dar s-ar putea să poată dovedi că erau mănușile tale, iar în acest caz avem o problemă mare.

— Nu cred că l-am omorât eu, spune ea cu încăpățânare.

Calvin așteaptă câteva clipe.

— Așa că trebuie să încercăm să ne dăm seama cine a făcut-o… să venim cu o teorie alternativă plauzibilă. Pentru că, chiar dacă l-ai omorât *tu* – avocatul vorbește cu grijă, parcă nevoind s-o supere – nu pot pronunța condamnarea decât dacă

reușesc să dovedească fapta dincolo de orice îndoială rezonabilă. E treaba noastră să le furnizăm acea îndoială rezonabilă. Trebuie să venim cu o teorie credibilă legată de cine l-ar fi putut ucide, în afară de tine.

— Nu știu. Avea altă nevastă? Pentru că dacă da, probabil voia să-l omoare.

Râde găunos.

— Nu, n-avea, insistă Calvin. Ai spus înainte că s-ar putea să fi avut rivali.

— Nu știu. Nu l-am mai văzut de ani de zile. Credeam că are de-a face cu persoane dubioase, dar nu știu cine erau. Nu m-am băgat în afaceri. Nu voiam să am de-a face deloc cu partea asta.

— O să încep să pun niște oameni să-i verifice partenerii de afaceri, să vedem dacă a călcat pe coadă pe cineva.

Karen se uită la ceasul de pe perete și se întreabă din nou unde e Tom. Începe să se simtă neliniștită în legătură cu el. Poate să conteze pe el? Poate că n-o crede; poate crede că e o ucigașă. Oare o să vină?

— Ai mai văzut și pe altcineva acolo? întreabă Calvin. Gândește-te. Ai auzit ceva în restaurant? Ar mai fi putut fi cineva, ascuns în umbră?

Karen încearcă să se concentreze.

— Nu știu. Nu pot să-mi aduc aminte nimic. Nu-mi aduc aminte să fi fost înăuntru. Ar fi putut să fie altcineva acolo.

Clipește.

— Trebuie să fi fost.

Calvin ia o gură de cafea dintr-un pahar de polistiren.

— Mi-ai zis că ai avut senzația că soțul tău a fost acasă la tine în săptămânile de dinainte de apelul telefonic.

— Da, sunt sigură, spune ea.

Se înfioară fără să vrea.

— Când mă gândesc acum… încă mă tulbură. Mă întreb dacă o să încetez vreodată să mă mai

tem de el, chiar dacă știu că e…

— Mai ai pozele pe telefon? Cele pe care le-ai făcut în casă dimineața, înainte să pleci la serviciu?

— Da, așa cred.

— Bine. Pozele astea demonstrează că erai într-o anumită stare de spirit – că ai crezut că te urmărește în propria ta casă. Te temeai de moarte. Trebuie să păstrăm pozele alea – în caz că avem nevoie de ele.

— Dar asta nu-i mai rău? întreabă ea, cu glasul frângându-i-se. Dacă am crezut că m-a găsit, că intra în casă, că mă urmărea, nu înseamnă că ar fi și mai probabil să-l fi ucis?

— Ba da, răspunde avocatul.

Se oprește.

— Dar îți oferă și o cale de apărare. Dacă putem dovedi că a fost în casă.

Calvin își notează ceva în carnețelul galben.

— Trebuie să luăm amprente. O să mă ocup eu de asta. Se uită la el cu spaimă, dar nu spune nimic. Știe cât de rău arată toată situația. N-o s-o creadă nimeni. Propriul ei avocat n-o crede. Și nu e sigură nici de soțul ei.

Aude un zgomot pe coridor și ridică repede privirea. Se deschide ușa, iar un gardian îl conduce pe Tom înăuntru.

Karen simte o ușurare imensă. Vrea să-l întrebe de ce dracu' a durat atâta, dar o singură privire spre el o oprește. Arată ca dracu'. Până la urmă, *ea* e cea care a petrecut noaptea într-o celulă. Simte un val de iritare. Are nevoie să se adune și el; nu poate face față de una singură. Nu spune nimic, dar îl privește atent.

— Îmi pare rău, nu m-am trezit, spune Tom, roșind. N-am putut să adorm și, când am reușit până la urmă…

Vocea i se pierde.

— Se prezintă curând în fața tribunalului, îi spune Calvin. Tom dă din cap, de parcă ar fi

absolut normal ca soția lui să se prezinte la tribunal sub acuzația de crimă.

Lui Karen îi vine să-l zgâlțâie. Pare așa de… departe.

— Putem rămâne o clipă singuri? întreabă ea, uitându-se la Calvin.

Avocatul aruncă o privire scurtă la ceas și spune:

— Sigur, câteva minute.

Se ridică hârșâind scaunul și iese, lăsându-i singuri.

Karen se ridică în picioare și face un pas spre Tom. Se privesc unul pe celălalt. Karen sparge prima tăcerea.

— Arăți ca dracu'.

— Nici tu n-arăți prea bine.

Tensiunea mai scade și zâmbesc amândoi puțin.

— Tom, spune Karen, nu cred că Jack Calvin mă crede.

Îl încearcă. Știe că de fapt nu contează dacă avocatul ei o crede; treaba lui e s-o apere oricum. Dar vrea să-l audă pe Tom spunând că el o crede. Are nevoie să audă.

— Nu cred că aș fi putut să-l omor, Tom, și dacă tu nu mă crezi…

Tom face un pas în față, o ia în brațe și o ține strâns în timp ce ea își apasă obrazul la pieptul lui, înăbușindu-și un suspin.

— Șșșșșșt… Sigur că te cred.

E plăcut s-o țină în brațe, să-l audă cum o spune. Chiar și așa, începe să tremure necontrolat. Dintr-odată, începe să-și dea seama enormitatea lucrurilor care o așteaptă.

Capitolul treizeci și șase

Peste drum de casa de pe Dogwood Drive numărul 24, fereastra panoramică largă e pustie. Nu stă nimeni să se uite azi. Brigid are treabă. Aseară… aseară a fost pentru ea începutul unei noi vieți. Are senzația c-o să dea pe dinafară de bucurie.

Și dacă trebuie să sufere altcineva ca ea să fie fericită, dacă altcineva trebuie să meargă la închisoare pentru tot restul vieții… ei bine, asta-i situația. La urma urmelor, viața e un joc cu sumă nulă.

Brigid își amintește ziua când s-au întâmplat toate, ziua care a schimbat totul. Începuse ca orice altă zi pe strada lor adormită. Făcea treabă prin casă, aruncând din când în când câte o privire afară, când a observat un bărbat ciudat dând târcoale casei soților Krupp. Oprise aspiratorul și se uitase la el. Bărbatul urcase treptele din față și se uita pe fereastra de deasupra ușii. Dar Brigid observase că nu bătuse și nici nu sunase la ușă. Părea să știe că nu e nimeni acasă. Pe alee nu era nicio mașină. După aceea se dusese în spate. Curiozitatea lui Brigid, ca și indignarea, erau stârnite. Voia să știe cine era și ce făcea acolo.

Își luase mănușile de grădinărit și ieșise în curtea din față, să smulgă buruienile și să stea cu ochii pe bărbatul care dădea târcoale casei de vizavi. Acesta îi făcuse semn cu mâna prietenos și apoi venise să stea de vorbă cu ea.

— Bună, spusese el neprotocolar.

— Bună ziua, îi răspunsese Brigid aspru, nelăsându-se cucerită de zâmbetul agreabil și de înfățișarea lui plăcută.

Nu știa cine e tipul. Poate că era vreun agent de asigurări sau așa ceva și avea un motiv pe deplin acceptabil să se uite pe proprietatea familiei Krupp.

Dar nu arăta a agent constatator.

— Locuiți aici? întrebase el, arătând spre casa din spatele ei.

— Da, răspunsese ea.

— Atunci probabil că-i cunoașteți pe cei de peste drum, spusese el, înclinând capul spre casa soților Krupp.

Brigid aprobase prudent.

— Sunt un prieten vechi, îi spusese el, al soției.

— Ah, răspunsese Brigid, deloc sigură că-l crede. De unde?

Bărbatul o privise, cu tot farmecul dispărut, iar în ochi îi apăruse un fel de sclipire răutăcioasă.

— Dintr-o altă viață.

Și apoi făcuse un semn cu mâna ca pentru a o concedia și plecase în pas vioi.

Purtarea bărbatului o tulburase. După ce plecase, Brigid se întorsese în casă, gândindu-se la conversația aceea bizară. O făcuse să-și pună întrebări despre Karen. Nu vorbise niciodată despre viața ei de dinainte să fie cu Tom, în afară de faptul că era din Wisconsin și că nu mai avea familie. Și încă ceva, Karen nu era prezentă deloc online. Nu apărea în niciun rezultat la căutările pe Internet. Nu era nici măcar pe Facebook. Toată lumea e pe Facebook.

Brigid își amintise numele de fată al lui Karen, de pe vremea când ieșea cu Tom. Karen își schimbase numele în Krupp după căsătorie. Brigid își luase computerul și căutase pe Google „Karen Fairfield", dar nu obținuse niciun rezultat. Nu era prea surprinzător. Dar cu cât se gândea mai mult la bărbatul acela, la comentariul cu *din altă viață,* cu atât devenea mai curioasă. Așa fusese atrasă Brigid în haznaua Internetului și începuse să citească despre cum dispar oamenii și apar într-o nouă viață ca alte persoane. N-a trecut mult înainte să înceapă să bănuiască – și să se convingă singură – că, de fapt Karen ar putea să nu fie cine spune că e. Atunci l-a sunat pe Tom la birou și a stabilit să se

vadă cu el în aceeași seară. Voia să-i spună despre bărbatul ciudat și despre bănuielile ei legate de Karen.

Dar în seara aceea, când era pe punctul să plece să se vadă cu Tom în locul lor de lângă râu, a văzut-o pe Karen plecând de-acasă într-o goană disperată. Și, din cauza vizitei de mai devreme a bărbatului ciudat, Brigid a urmărit-o pe ea în loc să plece spre Tom. El putea să mai aștepte.

A văzut ce a văzut. Iar acum, totul e altfel.

Se gândește la ce se întâmplase cu Tom cu o seară înainte și un val de fierbințeală lenește pornește de undeva de jos și i se răspândește în tot trupul. Ce dor îi fusese de el! Nici nu-și dăduse seama cât de mult îi lipsise, până nu-l sărutase din nou.

Sărutul acela – senzual și întunecat – fusese încărcat cu tot felul de fiori și amintiri. Îi simțise gura exact cum și-o amintea, și avea același gust. Plăcerea îi străbătuse trupul ca un curent. Sărutul acela o lăsase fără suflare. Aveau un trecut comun și fusese în întregime readus la viață în sărutul acela. Când se terminase, iar el se desprinsese de lângă ea și o privise, își dăduse seama că și el era la fel de excitat ca și ea.

Și atunci îl luase de mână și-l dusese sus, în dormitor, unde făcuseră dragoste în patul lui Karen și al lui Tom. Același pat unde făcuseră dragoste ea și Tom, înainte să se mute aici Karen. Curva aia băgăcioasă.

Brigid se gândește la lucrurile desfrânate pe care le făcuse cu Tom în seara de dinainte și simte din nou dogoarea aceea. Își aduce aminte cum, după aceea, o năpădise o senzație de putere și răutate imensă. Se sprijinise într-un cot, cu sânii la vedere, și se uitase la Tom, care era întins în pat și vulnerabil lângă ea. Își trecuse ușor degetele peste piciorul lui și spusese:

— Nu vrei să spun poliției ce am văzut, nu?

Tom se uitase înspăimântat la ea.

— Nu.

N-ai cum să interpretezi greșit, se gândește ea acum, legătura lor comună. Tom o iubise cândva, e sigură de asta, și o s-o iubească din nou. Va fi din nou subjugat de ea, cum fusese și înainte. Tom știe acum ce a făcut Karen, că este o ucigașă, pentru că Brigid a fost acolo și i-a spus și lui.

Brigid îi promisese lui Tom că n-o să spună nimic la poliție.

Dar Brigid are un plan.

Nu mai există cale de întoarcere.

Totul o să fie perfect.

*

Tom e zguduit până în măduva oaselor de spectacolul audierii. În sala de tribunal e un circ, prea mult zgomot ca să auzi ceva, se întâmplă prea multe și prea repede. Se aștepta să fie mult mai solemn și ușor de înțeles. Când i s-a strigat numele, Karen s-a dus împreună cu Jack Calvin în fața judecătorului. Tom a rămas în sală, destul de mult în spate, în singurul loc unde găsise un scaun. Nu putea s-o vadă pe Karen decât din spate. Dimensiunile sălii de judecată și freamătul dimprejur o făceau să pară mică și înfrântă. Tom trebuise să-și încordeze auzul ca să prindă ceva.

Totul se terminase în câteva minute și apoi Karen fusese escortată afară din sală. Tom se ridicase. Karen îi aruncase o privire, speriată, în timp ce o scoteau din sală. Se așezase la loc, uluit, neștiind ce să facă. Calvin îl văzuse și se apropiase de el.

— Poți să te duci acasă, îi spusese el. O s-o ducă la închisoarea districtuală. Poți s-o vezi acolo mai târziu.

Așa că Tom se dusese acasă. Nu știa ce altceva să facă. Apoi anunțase la birou că-și ia concediu medical pe termen nedeterminat. Știe că n-o să-l creadă nimeni că e bolnav, odată ce o să se răspândească vestea.

Acum, se duce în dormitor și se holbează îngrozit la cearșafurile răvășite. N-ar fi trebuit să se mai culce cu Brigid niciodată. Cum putuse lăsa să se întâmple așa ceva?

Știe cum – era foarte singur și foarte beat, iar ea era plină de compasiune. Și Brigid putea să fie și irezistibil de sexy, și mai aveau și un trecut comun. Dar apoi, după aceea, îi dăduse de înțeles destul de clar care e prețul tăcerii ei: să se culce cu ea.

Acum îi e greață și frică. Și dacă minte? Dacă Brigid n-a fost deloc acolo? Dacă-l manipulează ca să ajungă înapoi în patul lui? Și dacă Brigid o vizitează pe Karen la închisoare și-i spune ce a făcut el? Dacă i-ar spune lui Karen că s-a culcat cu Brigid ca s-o protejeze pe ea, l-ar crede oare?

Smulge brusc cearșafurile de pe pat într-o criză de furie și le aruncă ghem pe podea. O să le dea la spălat și o să șteargă orice urmă a lui Brigid din patul lor.

Dar să scape de Brigid… asta s-ar putea să nu fie așa de simplu.

*

Jack Calvin face un zbor scurt până la Las Vegas, Nevada, ca să viziteze centrul pentru victimele violenței conjugale unde se ducea Karen când era măritată cu Robert Traynor. A verificat deja: încă mai e acolo. Și mai sunt acolo și oameni care-și aduc aminte de ea. Aceștia îl așteaptă.

A angajat și un detectiv particular din Las Vegas ca să-i verifice pe asociații lui Robert Traynor. Poate c-o să iasă ceva de-acolo, dar n-are prea mari speranțe.

Aterizează și ia un taxi până în oraș. Reperează curând Adăpostul pentru femei și centrul de consiliere Open Arms. Clădirea e un pic dărăpănată, dar încearcă din răsputeri să fie un loc vesel, cald și primitor. Peste tot sunt desene făcute de copii.

Se duce la biroul de informații. În foarte scurt timp, iese să-l întâmpine directoarea centrului,

care-l conduce în biroul ei.

— Sunt Theresa Wolcak, spune ea, oferindu-i un scaun.

— Jack Calvin, răspunde el. Cum v-am spus la telefon, reprezint o femeie care locuiește acum în statul New York și care venea aici pentru consiliere acum trei sau patru ani. Georgina Traynor.

Femeia dă din cap.

— Pot să văd un act de identitate?

— Da, bineînțeles.

Își scoate actele. Deschide și servieta și-i întinde o scrisoare care o identifică pe autoare drept Georgina Traynor și-i dă consimțământul să dezvăluie informații avocatului ei, Jack Calvin.

Femeia își împinge ochelarii mai sus pe nas și o citește. Apoi dă din cap energic.

— În regulă. Cu ce pot să vă ajut?

— Clienta mea, Georgina Traynor, a fost pusă sub acuzare pentru uciderea soțului ei, Robert Traynor.

Theresa se uită la el și dă din cap obosită.

— Și acum legea o pune să se justifice.

— E acuzată că a ucis un bărbat. Trebuie să se facă dreptate. Și, dacă e adevărat ce spune ea, nu cred că juriului o să-i fie foarte greu să vadă lucrurile din punctul ei de vedere, cum că se temea pentru viața ei.

— Consilierul care a discutat cel mai des cu clienta dumneavoastră e o femeie pe nume Stacy Howell. Stați s-o chem.

Curând, Calvin și consiliera sunt închiși împreună într-un birou privat micuț. Stacy, o negresă fără fumuri, cu o voce plăcută, aduce dosarul Georginei Traynor și-l deschide imediat după ce citește scrisoarea.

— Sigur, îmi aduc aminte de ea. Ai zice că nu, pentru că văd așa de multe femei, toate cu aceeași poveste tristă, dar de ea îmi aduc aminte. Georgina

nu e un nume obișnuit. Și chiar îmi plăcea. Am discutat cu ea cel puțin un an.

— Cum era?

— Era ca toate celelalte femei care vin aici. Înspăimântată de moarte. Îmi pare rău că sunt așa de directă. Dar nimeni nu pare să înțeleagă prin ce trec femeile astea. Bărbatul cu care era căsătorită era un adevărat ticălos. Se simțea prinsă în capcană. I se părea că dacă ar spune oricui altcuiva în afară de noi ce i-a făcut, n-ar crede-o nimeni.

— Și ce i-ați spus? I-ați spus să-l părăsească?

— Nu-i chiar așa de simplu. Avem femei care stau aici pentru propria lor protecție. E greu să pui toate măsurile de sprijin la un loc. Ordinele de restricție nu prea au mare efect.

Oftează descurajată.

— I-am spus că are la îndemână niște pârghii. El avea o afacere de succes. I-am spus că, dacă vrea, poate să-l părăsească, să obțină un ordin de restricție și să amenințe că-l face public. Amenințarea că-i faci de râs funcționează uneori. Dar îi era prea teamă.

Calvin aprobă.

— Într-o bună zi, n-a mai venit la ședință. Am auzit că sărise de pe podul de la barajul Hoover. Nu i-au găsit cadavrul. Am citit în ziar.

Scutură cu tristețe din cap, aducându-și aminte.

— Am fost convinsă că el a omorât-o, că a încercat să facă să pară o sinucidere.

— Ați fost la poliție?

— Bineînțeles că m-am dus. L-au verificat, dar avea un alibi imbatabil. Lucra, îl văzuseră o mulțime de oameni în ziua aia. Au lăsat-o baltă.

— N-o omorâse, spune Calvin, arătând spre scrisoare.

— Nu, a scăpat până la urmă. Bravo ei.

— Dar acum are o punere sub acuzare pentru crimă.

— L-a omorât? întreabă Stacy surprinsă.

Suflă zgomotos aerul pe nas.

— Și-a căutat-o cu lumânarea, nemernicul.
Apoi se uită la el frământată și întreabă:
— Ce-o să se întâmple cu ea?

Capitolul treizeci și șapte

Detectivul Rasbach e destul de sigur că de-acum cazul Krupp o să fie oarecum simplu. E ca un puzzle, dificil la început, dar, odată ce găsești marginile, toate piesele încep să se așeze frumos la locul lor. Karen Krupp e o ucigașă, lui i se pare destul de clar. Totuși, îi pare rău pentru ea. În alte condiții, își zice el, e improbabil să fi ucis pe cineva. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Robert Traynor, de exemplu.

Acum au aflat cum a găsit-o Traynor. I-au verificat computerul, pe care li-l trimisese poliția din Las Vegas. Traynor căutase sistematic site-urile firmelor de contabilitate și expertiză contabilă de pe tot teritoriul Statelor Unite. Salvase adresa unei pagini de pe site-ul firmei Simpson & Merritt, unde lucra Tom Krupp. Și acolo se vedea și ea, în fundal, la o petrecere de Crăciun, stând lângă Tom Krupp, a cărui biografie se afla pe același site.

E așa de greu să dispari cu adevărat, se gândește Rasbach.

Se întreabă de ce a făcut Traynor asemenea eforturi ca s-o găsească. Evident că nu fusese convins de sinuciderea ei, probabil pentru că nu fusese niciodată recuperat cadavrul.

Rasbach crede că are un dosar solid pe care să-l prezinte procurorului districtual. Deși dovezile fizice nu sunt concludente până în momentul acesta, cele circumstanțiale sunt convingătoare. În pofida vizitelor din ușă în ușă, pe la firmele și apartamentele din zonă, n-au reușit să găsească niciun martor la crimă.

Rasbach își aduce aminte interogatoriul lui neproductiv cu Karen Krupp. E evident că e îngrozită. Îi pare rău și pentru Tom Krupp. Nu-i pare niciun pic rău pentru Robert Traynor.

Detectivul Jennings bate la ușă și intră în biroul lui Rasbach. Ține în mână o pungă de hârtie cu

sandviciuri în folie. Îi oferă unul lui Rasbach și se așază.

— A sunat cineva cu un pont în cazul Krupp, spune el.

— Un pont, repetă Rasbach sarcastic.

Aruncă o privire spre ziarul deschis de pe birou.

*

O *gospodină locală, Karen Krupp, a fost arestată pentru uciderea unui bărbat inițial necunoscut într-un restaurant abandonat de pe Hoffman Street. Bărbatul este în prezent identificat drept Robert Traynor din Las Vegas, Nevada. Pentru moment, nu sunt cunoscute alte detalii.*

*

Karen și Tom Krupp nu discută cu presa, iar poliția a făcut numai o declarație foarte scurtă după arestare, dezvăluind numele persoanelor implicate. Fără detalii. Dar nu în fiecare zi este pusă sub acuzare pentru crimă o gospodină atrăgătoare și respectabilă din suburbii. Presa o să fie foarte entuziasmată. Nimeni nu știe deocamdată că înainte Karen Krupp era altcineva, că-și înscenase moartea sau că fusese măritată cu victima.

— Mda, știu, spune detectivul Jennings, urmărind privirea lui Rasbach. O grămadă de nebuni pe-acolo. Probabil c-or să înceapă să curgă apelurile.

— Și ce-a zis martorul?

— Era o tipă.

— A lăsat vreun nume?

— Nu.

— Niciodată nu lasă, spune Rasbach.

Jennings termină de mestecat un dumicat mare din sandvici și înghite.

— A zis că ar trebui să percheziționăm proprietatea familiei Krupp ca să găsim arma crimei.

Rasbach ridică din sprâncene și flutură sandviciul prin aer.

— Karen Krupp îl împușcă pe individ, intră în panică și fuge. Arma nu era la fața locului și nu era nici în mașină. Deci unde e arma? Ar fi frumos dacă am avea-o și dacă am putea să dovedim că este arma cu care a fost ucis. Și dacă am putea face legătura dintre aceeași armă și Karen Krupp. Dar dacă mai avea încă arma cu ea când a plecat de la locul faptei, fie a ascuns-o undeva în apropiere – nu prea probabil, pentru că pare să fi fost în plină panică și noi n-am găsit-o – fie a aruncat-o pe geamul mașinii. Și atunci, după ce a ieșit din spital, s-a întors s-o culeagă sau s-o găsească, și s-o ducă înapoi acasă pe undeva. Nu știu, poate în sertarul cu lenjerie.

Începe să-și despacheteze sandviciul.

— Ceva incredibil de tâmpit. Și ea nu-i tâmpită.

— Mda, nu-i probabil.

— Nu cred c-o să avem nevoie de niciun pont de la public ca să rezolvăm problema asta, spune Rasbach și mușcă din sandviciul cu salată de ton pe pâine integrală.

*

Mai târziu în cursul după-amiezii, Tom se duce s-o viziteze pe Karen la închisoarea districtuală.

Rămâne un minut în picioare lângă mașină, în parcare, uitându-se îngrețoșat la clădirea mare, mătăhăloasă, de cărămidă. Nu vrea să intre. Dar se gândește la Karen și-și face curaj. Dacă poate ea să supraviețuiască înăuntru, poate și el măcar să pretindă că are curaj când o vizitează.

Trece prin ușile din față ale închisorii, pe lângă gardienii de la biroul de pază. Trebuie să se învețe cu toate barierele astea – uși și gardieni și proceduri și percheziții – ca să ajungă să stea de vorbă cu soția lui. Se întreabă ce face ea. O să se țină bine sau o să clacheze? Când o întreabă, o să-i spună adevărul sau o să încerce să-l protejeze și o să-i spună că se descurcă bine?

Până la urmă, ajunge s-o vadă, într-o încăpere mare, plină de mese. O zărește la una dintre ele și

se așază de cealaltă parte a mesei, sub ochii vigilenți ai gardienilor din fața încăperii. În jurul lor se mai desfășoară și alte vizite, la alte mese, dar dacă vorbesc încet au destulă intimitate.

— Karen… spune el, dar vocea i se frânge la vederea ei.

Ochii i se umplu pe loc cu lacrimi. Le șterge și încearcă să zâmbească printre ele.

Pe fața ei curg lacrimile.

— Tom!

Înghite în sec.

— Mă bucur așa de tare că ai venit. Credeam că s-ar putea să nu vii.

— Sigur că am venit! O să vin mereu la tine, de câte ori pot, Karen, promit, spune Tom cu disperare. Până te scoatem de aici.

E copleșit de vină și rușine pentru ce a făcut cu Brigid, în timp ce Karen era la închisoare.

— Mi-e frică, Tom, spune ea.

Arată de parcă n-ar fi dormit deloc. Are părul nespălat. Pare să observe cum se uită la ea și spune:

— Nu pot să fac duș când vreau eu, știi.

— Pot să fac ceva? întreabă el deznădăjduit.

Se simte cu totul neputincios.

— Pot să-ți aduc ceva?

— Nu cred că ai voie.

Asta aproape că-l face să cedeze. Trebuie să-și înăbușe un suspin. Totdeauna i-a plăcut să-i facă surprize – să-i aducă bomboane sau flori. Nu suportă să se gândească la viitorul spartan de-aici; lui Karen i-au plăcut totdeauna micile ei obiecte de lux. Nu e făcută pentru închisoare. De parcă ar fi cineva.

— O să mă interesez, bine?

Karen înclină capul spre el.

— Hei, curaj. O să ies de-aici. Așa spune avocatul meu.

Tom se îndoiește că Jack Calvin i-a dat asemenea asigurări, dar se preface că ar crede cu

toții c-o să iasă curând. Trebuie numai să se țină tari. Dar are să-i spună ceva.

— Karen, spune el prudent, cu glas foarte scăzut. Am vorbit aseară cu Brigid.

— Brigid? repetă Karen, surprinsă.

Tom speră că n-o să observe ușoara îmbujorare pe care o simte colorându-i fața. Vina lui. Aruncă o privire spre masă pentru clipă, evitându-i ochii, apoi ridică din nou privirea.

— Da. A venit să stea de vorbă cu tine. Nu părea să știe că ai fost arestată.

— În regulă…

— Dar mi-a spus ceva.

— Ce? întreabă Karen, tot cu voce scăzută, dar nu precaută.

— A zis că în seara accidentului te-a văzut ieșind pe ușa din față.

Se uită direct în ochii minunați și mincinoși ai soției sale. Vorbește tot foarte încet.

— Mi-a spus că te-a urmărit în seara aia.

Karen devine brusc atentă.

— Poftim?

— A zis că te-a urmărit, cu mașina ei, destul de departe ca să n-o observi.

Karen rămâne perfect nemișcată, iar lui Tom i se strânge inima văzând jocul complex de emoții de pe chipul ei. *E adevărat ce a zis Brigid,* se gândește el.

— Și ce-a mai zis?

— A spus că te-a urmărit până ai parcat și a oprit și ea peste drum. Te-a văzut ducându-te în spatele restaurantului. A auzit focuri de armă. Trei împușcături. Și apoi te-a văzut fugind din clădire spre mașină. Zice că te-a văzut cum ți-ai scos mănușile, te-ai urcat în mașină și ai plecat în viteză.

Soția lui nu spune nimic. E în mod clar șocată de vești.

— Karen, șoptește Tom.

Ea tot nu spune nimic.

— *Karen!*

Tom îi rostește numele ca să-i atragă atenția. Își coboară vocea, privind instinctiv în jur ca să se asigure că nu-i aude nimeni. Dar nu-i poate auzi nimeni în murmurul din încăpere.

— A fost *acolo!*

— Poate că minte.

— Nu cred, spune Tom încet. De unde ar fi putut să știe despre mănuși?

Karen e tăcută, cu ochii larg deschiși. Îi vede o venă pulsând pe gât. Nu știe nimeni despre mănuși – cu excepția poliției. Tom clatină din cap.

— Cred că a fost acolo. Cred că te-a văzut. Spune că aveai o armă în mână când ai intrat și că ai ieșit doar cu mănușile pe mâini.

— Și după aceea ce a făcut? întreabă Karen, cu mâinile strângând marginea mesei.

— A intrat în restaurant și a văzut cadavrul, spune Tom.

O vede pe Karen pălind și simte cum îi urcă fierea în gât.

— S-a speriat și a plecat dracului de-acolo și s-a dus acasă.

Se apleacă spre ea cât de mult îndrăznește sub ochii vigilenți ai gardianului, tulburat de povestea pe care i-o spune chipul ei.

— Karen, spune-mi adevărul. Tu *chiar* nu-ți aduci aminte?

O spune blând, încercând s-o convingă. O iartă – numai dacă i-ar spune adevărul. Vede după expresia feței ei cât de îngrozită trebuie să fi fost. Cu siguranță că o să vadă și juriul.

— *E martor,* spune Karen, de parcă nu-i vine să creadă.

— L-ai ucis? insistă Tom, cu glasul atât de scăzut încât abia se aude.

Se uită din nou în jur. Nu e nimeni atent la ei.

— Mie poți să-mi spui. Doar mie.

Karen se uită la el și zice:

— Nu-mi aduc aminte. Dar nu cred că aș putea să împușc pe cineva.

Măcar dacă ar putea s-o creadă. Tom se lasă la loc pe scaun, disperat. Poate că juriul va înțelege de ce a făcut ce a făcut. Chiar și așa, tot o să stea în închisoare ani în șir, se gândește Tom sumbru. Nu-i corect, când totul a fost din vina lui Robert Traynor. Dacă n-ar fi venit după ea, dac-ar fi lăsat-o în pace, nu s-ar afla aici în momentul ăsta, într-o închisoare districtuală, speriați și nefericiți.

Chiar dacă ea nu-i poate mărturisi adevărul – poate că nu-l poate recunoaște nici măcar față de ea, poate că e complet reprimat de mintea ei conștientă –, Tom crede că încă o iubește pe această Karen diferită, tratată îngrozitor de nedrept. Nu poate s-o lase să meargă la închisoare pentru tot restul vieții. Să trăiască fără ea zile pustii, nopți pustii, gândindu-se la ea închisă într-o cușcă… e inimaginabil.

— E martor, repetă Karen, adunându-se și aplecându-se spre el. Chiar dacă reușesc să demonstreze că mănușile sunt ale mele, asta tot nu dovedește că l-am omorât eu. E doar dovada că am fost acolo. Am *fost* acolo… dar…

Se uită disperată la el.

— Dacă aș fi fost capabilă să-l omor, aș fi făcut-o când eram măritată cu el, nu crezi? Dacă Brigid spune că a auzit împușcături și m-a văzut ieșind în fugă imediat după aceea, înseamnă că minte!

Karen se uită la el cu spaimă în ochi.

— De ce să mintă?

Tom clatină din cap și nu spune nimic. Nu crede că Brigid minte; crede că minte Karen – sau, în cel mai bun caz, chiar nu știe ce s-a întâmplat.

— Nu cred c-o să spună nimic, zice el în cele din urmă.

— Cum poți să fii sigur? șoptește Karen, cu neliniște în glas.

— E prietena ta, spune el stingherit.

— Ce fel de prietenă inventează o asemenea minciună? Poate că m-a urmărit, poate că a fost acolo… dar poate că nu s-a întâmplat cum spune ea.

Tom se uită nefericit la Karen. Se apleacă din nou și spune:

— Trebuie să ne asigurăm că poliția nu află niciodată că a fost și ea acolo. N-au niciun motiv să creadă că ar ști ceva. N-au niciun motiv s-o cheme ca martor. N-o să spună nimic.

— Sper să ai dreptate, răspunde Karen neliniștită. Dar nu mai am încredere în ea.

Nici Tom n-are încredere în Brigid, dar crede că spune adevărul.

Capitolul treizeci și opt

Karen începe să tremure când pleacă Tom. Se uită după el cum se îndepărtează și i se pare că-i dispare ultima legătură cu lumea exterioară. În închisoare, se teme că se va dezintegra de-a dreptul. Privindu-l din spate cum se îndepărtează, aproape țipă *Nu mă lăsa aici!* Dar după aceea vine s-o ia un gardian și ea trebuie să se adune, pentru că, dacă nu, dacă dă dovadă de slăbiciune, n-o să supraviețuiască niciodată aici.

S-ar putea să meargă, i-a spus Calvin. Dar devine tot mai greu de crezut. E șocată că Brigid a urmărit-o în seara aceea. Își aduce aminte deodată că, la centrul comercial, a zărit cu coada ochiului ceva familiar pe care nu l-a înțeles așa cum trebuie la momentul acela – *mașina lui Brigid.* Acum își amintește. De ce nu-și poate aminti și restul?

O scoate din minți.

De ce a urmărit-o Brigid? Ce motiv ar fi putut avea? Nu poate fi decât din cauză că Brigid a văzut-o plecând în trombă din casă; a sesizat dramatismul situației și n-a putut să reziste.

Ce ghinion incredibil pentru ea că Brigid stă peste drum.

*

Tom se îndreaptă spre mașină când primește un telefon de la serviciu. Îi stă inima în loc. Nu vrea să aibă de-a face cu serviciul. O să le spună că are nevoie de niște timp liber. N-a mai fost la serviciu de ieri, când fusese arestată Karen și plecase în grabă când îl sunase Jack Calvin. Și acum povestea e în toate ziarele.

Răspunde fără tragere de inimă.

— Tom, spune James Merritt.

Merritt e partener principal la Simpson & Merritt. Lui Tom nu i-a prea plăcut niciodată.

— Da? răspunde el nervos.

— Avem nevoie de tine la birou, spune Merritt cu vocea lui de bariton, caldă și dominatoare.

— Acum? Am… am niște lucruri de rezolvat…

— În jumătate de oră, în sala de consiliu.

Convorbirea se întrerupe.

— *Fir-ar să fie!*

Bineînțeles că au aflat despre arestarea lui Karen pentru crimă. N-o să dea bine în fața clienților.

Se duce repede acasă să-și pună un costum și apoi se îndreaptă spre serviciu. Parchează pe locul lui obișnuit și rămâne în mașină un minut, pregătindu-se. Cu o presimțire sumbră, coboară din mașină și intră cu pași mari în clădire. Ia liftul până la sala de consiliu de la etajul doisprezece, o încăpere unde ajunge rareori.

Când intră, îi vede pe toți partenerii așezați în jurul mesei mari lustruite. Zumzetul din cameră încetează brusc, în mod îngrijorător, și Tom știe că, firește, vorbeau despre el. Despre soția lui.

— Ia loc, Tom, spune Merritt, arătându-i un scaun liber.

Tom se așază, privind în jurul încăperii la membrii firmei adunați aici. Unii dintre ei îi caută curioși privirea, alții, nu.

— Despre ce e vorba? întreabă Tom cu îndrăzneală.

— Speram că o să ne spui tu *nouă,* răspunde Merritt.

Tom e neliniștit. Nu s-a integrat niciodată. Nu are formația potrivită. Nu provine dintr-o familie cu bani, nu joacă golf la cluburi luxoase. A avansat cât a avansat pentru că e un expert contabil al naibii de bun. Și muncește ca un maniac, fără să se plângă vreodată. Dar probabil că n-o să-l facă niciodată partener. Și acum, asta.

— Dacă e vorba despre soția mea, nu cred că e treaba voastră, spune Tom.

— Dimpotrivă, noi *chiar* credem că e treaba noastră, răspunde Merritt.

Îi aruncă lui Tom o privire glacială.

— Ne pare rău pentru problemele tale, urmează el, fără să arate că i-ar părea rău în mod deosebit.

Și el, și ceilalți parteneri par mai mult consternați.

— Dar, firește, suntem îngrijorați de felul cum arată lucrurile.

Merritt își trece privirea peste ceilalți parteneri de la masă, dintre care majoritatea aprobă din cap în tăcere.

Tom se uită atent la fiecare dintre ei, cu o furie tăcută.

— Nu se îndoiește nimeni că ești un expert contabil excepțional, Tom, continuă Merritt. Dar trebuie să înțelegi poziția noastră. Trebuie să ne gândim la clienții noștri, la susceptibilitățile lor. Mă tem că trebuie să te suspendăm, fără plată, până la momentul când vor fi retrase acuzațiile împotriva soției tale.

Face o pauză ca să se înțeleagă ce spune.

— Bineînțeles, ești liber să cauți ocazii în altă parte, adaugă el. Am fi bucuroși să-ți dăm recomandări bune.

Tom clipește rapid. Îl dau afară. Se ridică și, fără să rostească nicio vorbă, iese din sala de consiliu, trântind răsunător ușa în urma lui.

Pleacă în trombă din parcare, furios. Are nevoie de bani pentru cheltuielile juridice ale lui Karen, care or să fie imense. Și acum n-are cu ce să le plătească.

*

Brigid îl vede pe Tom venind acasă. Îl privește coborând din mașină și trântind portiera, de parcă ar fi mânios. Urcă treptele cu pași mari și dispare în casă.

Inima lui Brigid începe să bată mai repede. Se întreabă ce s-a mai întâmplat acum.

Cu cât scapă Tom mai repede de Karen, cu atât mai repede o s-o aibă pe ea ca prezență constantă

în viața lui și cu atât o să fie mai fericit. Brigid crede asta din toată inima.

E perfect că soția lui nu-i stă în cale, că e la pușcărie. Când o vizitează Tom, se gândește Brigid, ce diferită trebuie să fie, cu părul nespălat și hainele urâte de închisoare. Karen a fost întotdeauna așa de atrăgătoare – are trăsăturile alea perfecte și tunsoarea *pixie* scumpă care-i scoate în evidență osatura delicată. N-o să mai aibă multă vreme tunsoarea aia care o prinde așa de bine. Ce amuzant o să fie s-o viziteze, își închipuie Brigid. I-ar plăcea s-o viziteze la închisoare și s-o vadă cu ochii ei pe noua Karen, cea neatrăgătoare. Ce satisfacție ar avea! Karen i-a dat întotdeauna senzația că se poartă de parcă i s-ar cuveni totul. Dar acum Brigid e cea căreia i se cuvine totul – inclusiv Tom. O să aibă toate lucrurile drăguțe ale lui Karen, inclusiv pe soțul ei. Nu peste multă vreme, Karen o să înțeleagă și n-o să fie în stare să miște niciun deget.

Brigid o să aștepte până mai încolo, până când Bob o să vină acasă să mănânce pe fugă cina și o să plece din nou. Serios, omul ăsta nu vine acasă decât să mănânce și să doarmă. Și acum ea se bucură, pentru că-i permite să facă ce-și dorește.

După-masă s-a tuns scurt, în același stil *pixie* pe care-l poartă Karen. Și și-a făcut manichiura și pedichiura. Brigid știe că și Karen se duce cu regularitate la manichiură și pedichiură. Sau cel puțin se ducea. N-o să se mai ducă. Brigid zâmbește gândindu-se că poate, în loc de asta, Karen o să-și facă tatuaje artizanale în închisoare. Știe chiar și la ce salon de manichiură se ducea Karen, și cine o tundea, pentru că-i spusese chiar ea. Acum, Brigid se privește în oglinda din baie și-i place ce vede. Gata cu părul castaniu până la umeri, cu cărarea pe mijloc fără niciun haz. Noua tunsoare scurtă, cochetă, îi schimbă cu totul înfățișarea. Îi place la nebunie. Când stătea pe scaun la coafor și-și privea părul căzând pe podea

în grămăjoare, simțea cum dispar vechea ei viață, vechea ei persoană. Are senzația că e un fluture splendid trezindu-se dintr-un somn îndelungat.

Dacă se va insinua în viața lui Karen Krupp, o s-o facă așa cum trebuie. O să fie tot ce vrea Tom să fie ea, ba chiar mai mult. Își ridică mâinile în față și-și admiră unghiile făcute profesionist.

În curând o să treacă strada și o să-l vadă din nou pe Tom. Freamătă de entuziasm. N-o să îndrăznească s-o alunge.

Capitolul treizeci și nouă

La sfârșitul programului, Jennings bagă din nou capul pe ușa lui Rasbach.

— Ce-i? întreabă acesta, ridicând privirea.

— Am mai primit un apel în cazul Krupp. De la aceeași femeie.

— Deja? Ce-a zis de data asta?

— A întrebat de ce nu percheziționăm proprietatea familiei Krupp ca să căutăm arma crimei.

Rasbach se sprijină de spătarul scaunului, în timp ce Jennings își ocupă locul obișnuit în fața biroului.

— Deci știe că nu facem percheziție. Probabil că ține sub observație casa. O vecină, poate.

— Îhî. Nu te-aș fi bătut la cap cu asta, dar a mai zis ceva, care mi-a aprins un beculeț foarte luminos.

— Ce? întreabă Rasbach tăios.

— M-a întrebat dacă avem mănușile.

Rasbach se apleacă atent.

— Nu știe nimeni despre mănuși.

Doar poliția, și Karen și Tom Krupp. În ziare n-a scris nimic despre mănuși.

— Femeia asta știe.

— S-ar putea să avem un martor, spune Rasbach, sau cel puțin pe cineva care știe ceva.

Simte un scurt fior de adrenalină.

— Karen Krupp n-avea sub nicio formă cum să ducă arma crimei înapoi acasă, spune Rasbach. Am discutat mai devreme despre asta. Arma nu era în mașină când a avut accidentul și, dacă a ascuns-o sau a aruncat-o pe geam, am fi găsit-o.

— Poate că nu era singura care se afla acolo, sugerează Jennings. Poate că mai era cineva acolo și a luat arma.

Rasbach se uită la el și dă aprobator din cap.

— Mda. Mai bine am obține un mandat.

*

Unul dintre cele mai rele lucruri pentru Tom e că nu mai poate vorbi cu Karen când vrea. Până acum, nu și-a dat niciodată seama cât de mult se baza pe faptul că-i auzea glasul în cursul zilei, pe e-mailurile și SMS-urile pe care și le trimiteau. Era întotdeauna alături de el. Și acum nu e. Nu pot să stea de vorbă decât când ajunge ea la telefonul de la închisoare, iar el nu știe când și cât de des o să se întâmple asta. Și n-o să poată să spună prea multe. Nu poate să se ducă la ea decât în timpul programului de vizită.

A fost *îngropată.* Ce descriere nimerită!

Iar el e aici, singur în casă. Tom simte că-și iese din minți – dar pentru ea trebuie să fie cu mult mai greu. Să fie închisă acolo ca un animal, cu așa de mulți alți oameni, oameni care nu sunt ca ea. Oameni care au făcut lucruri rele. Karen n-a făcut de fapt nimic greșit, nu-i așa, în afară de faptul că s-a apărat. Dar chiar dacă are noroc și sunt îngăduitori cu ea, tot or să fie probabil câțiva ani de zile în care o să sufere îngrozitor în închisoare, chiar dacă a avut dreptate să facă ce a făcut.

Și când o să iasă, până la urmă… or să fie amândoi foarte schimbați.

Tom se gândește neliniștit la Brigid. Îi e teamă c-o să se întoarcă. Și nu-și permite s-o enerveze.

Speră că n-a dorit decât o aventură de o noapte, de dragul vremurilor de demult, și c-o să se mulțumească doar cu atât și o să se întoarcă la soțul ei. Dar, ca și cum ar fi atras-o gândurile lui, aude un ciocănit ușor la ușă. Îl face să sară în sus.

Prea târziu, Tom își dă seama c-ar fi trebuit să rămână peste noapte la un hotel. Sau să se ducă să stea cu frate-său. Nu trebuia să se afle aici, unde-l poate găsi Brigid. Trebuie să se ducă să stea cu frate-său o vreme. Asta ar face-o să înceteze să tot vină pe-aici. Dar nu știe dacă îndrăznește, sau dacă asta n-o să facă decât s-o scoată din fire pe Brigid și s-o determine să le facă rău lui și lui Karen.

Trebuie să-i fi văzut mașina pe alee. Fără nicio tragere de inimă, deschide ușa. E luat prin surprindere – și consternat – de înfățișarea ei.

— Te-ai tuns, spune el înainte să se poată opri.

— Îți place? întreabă ea sfios.

E dezgustat. S-a aranjat ca să arate exact ca tunsoarea lui Karen. *Ce-i cu ea?* Și tonul vocii e așa de dezgustător, așa de nepotrivit în condițiile date. I-ar fi displăcut mai puțin dacă ar fi venit și i-ar fi zis *Culcă-te cu mine sau spun la poliție despre soția ta.* Dar această prefăcătorie că sunt din nou amanți îi face greață. Vrea să-i trântească ușa în față și să pună zăvorul. Nimeni nu-i poate lua locul lui Karen, nimeni. Cu atât mai puțin Brigid.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea.

— Nimic, răspunde el, revenindu-și rapid.

Nu e sigur cum trebuie să se poarte cu ea. Dispoziția i se schimbă așa de repede; își aduce aminte cât de schimbătoare e. Nu vrea să se culce iar cu ea. Nu vrea s-o atingă. Nu vrea să aibă de-a face cu ea. Vrea s-o vadă plecată.

— Atunci, spune ea, intrând în sufragerie și întorcându-se cu fața spre el când închide ușa, ce-ar fi să-mi aduci ceva de băut?

Deci vrea o repetare a serii precedente. Tom nu e în stare. Se îndoiește și că ar fi în stare s-o satisfacă. Poate că asta-i scăparea lui. Poate că n-o să fie în stare să i se scoale, iar ea o să râdă de el și o să-l disprețuiască și o să-l lase în pace. Pentru el, ar fi în regulă. Dar dacă o înfurie și le spune polițiștilor ce a văzut?

Tom simte cum îl gâdilă transpirația pe ceafă. Inima îi bate cu putere în piept. Știe că a intrat într-un bucluc. Nu-i poate povesti lui Karen.

— Brigid, spune el, lăsând extenuarea și disperarea pe care le simte să i se strecoare în glas, nu cred că sunt în stare de nimic în seara asta. Sunt extenuat.

Brigid se uită la el, cu ochii îngustându-se de dezamăgire.

— Și… sunt foarte îngrijorat pentru Karen, adaugă el.

Își dă imediat seama că a spus ceva nepotrivit și se blestemă în tăcere că e un tâmpit.

— Trebuie să încetezi să-ți mai faci griji pentru Karen, îi răspunde Brigid, cu o urmă de răceală în glas. E la închisoare. N-ai ce să faci pentru ea. Și tu știi, și știe și ea, și știu și eu că a ucis un om. O să fie condamnată. N-o să iasă de acolo multă vreme.

Și adaugă, cu și mai multă asprime:

— Merită ce i se întâmplă.

Tom nu-și poate crede urechilor. Și ura bruscă de pe chipul lui Brigid e îngrijorătoare.

— Brigid… e *prietena* ta, îi amintește Tom. Cum poți să simți așa ceva?

Inima îi bubuie; glasul a început să-i sune rugător.

— A încetat să fie prietena mea în ziua când l-a ucis pe bărbatul ăla și te-a mințit pe tine și ți-a distrus viața, spune Brigid. Ce fel de femeie îi face așa ceva bărbatului pe care-l iubește? Meriți mult mai mult de-atât.

Se apropie de el și-i pune mâinile în jurul gâtului. Tom se silește să nu-și tragă capul înapoi, dezgustat. Acum își dă seama – uitându-se la părul ei tuns exact ca al lui Karen – că Brigid are halucinații, că a luat-o razna. Nu gândește ca un om normal.

— Brigid, spune el, prind-o drept în ochi. Nu știu ce crezi tu…

— A, ba cred că știi, îi răspunde ea cu glas gâfâit, sexy.

Tom ar vrea să se ferească de ea, dar nu îndrăznește.

Îi ia mâinile și i le îndepărtează de pe gâtul lui cu blândețe.

— Brigid, poate că noaptea trecută a fost o greșeală…

— Nu spune asta! țipă ea.

Are chipul urât, schimonosit de furie.

— Dar, Brigid, spune Tom cu disperare, suntem amândoi căsătoriți – eu sunt acum însurat cu Karen, și nu pot s-o abandonez, chiar dacă aș vrea. Și tu ești măritată cu Bob…

— N-are importanță, protestează Brigid. Te iubesc, Tom. Te-am iubit tot timpul – de când te-ai despărțit de mine și ai început să te vezi cu Karen. Te-am urmărit de peste drum. Mă simt atât de legată de tine… nu simți și tu? Chestia asta cu Karen… poate că așa a fost sortit să se întâmple. Nu crezi în soartă? Poate că asta trebuia să se întâmple, ca să putem fi împreună.

Tom se uită la ea, consternat. Nu poate să spună așa ceva. Dar o face. Are de-a face cu o femeie care e în mod vădit nebună.

Se simte așa de manipulat, simte o asemenea furie față de puterea pe care o are ea asupra lui și a lui Karen și a vieții lor fericite împreună, încât și-ar pune bucuros mâinile în jurul gâtului ei și ar strânge-o cu toată puterea.

Capitolul patruzeci

A doua zi de dimineață, Tom se trezește cu o tresărire. Se uită în cealaltă parte a patului, partea lui Karen. E goală, bineînțeles. Karen e la închisoare. Totdeauna, în fiecare dimineață, are nevoie de o secundă ca să-și aducă aminte ce s-a întâmplat, să se trezească de-a binelea în coșmarul care e acum viața lui. Și încă o secundă ca să-și aducă aminte detaliile mai recente, paralizante. Brigid. A fost din nou în patul lui aseară.

S-a dus înapoi peste drum, la soțul ei. Slavă Domnului.

Aude o bătaie puternică la ușa din față. Aruncă o privire la ceasul deșteptător de pe noptieră. E ora nouă și douăzeci și șase. În mod normal, ar fi fost la serviciu până acum, dar nu mai are o slujbă la care să se ducă.

Tom își trage repede pe el un halat și coboară tiptil treptele mochetate, ca să vadă cine bate, și se uită afară. E detectivul Rasbach. Bineînțeles. Cine altcineva mai vine la ușa lui în afară de blestematul de detectiv și țicnită de vizavi? De data asta, are o întreagă echipă de oameni cu el. Tom simte cum începe să-i bubuie capul.

Deschide ușa.

— Ce vreți?

Nu-și poate ascunde proasta dispoziție din voce. Omul ăsta, mai mult decât oricine – în afară de Robert Traynor – i-a distrus viața. Și e stânjenit de înfățișarea neîngrijită și de faptul că nu poartă decât un halat de baie la nouă și jumătate dimineața, în timp ce detectivul e proaspăt bărbierit, îmbrăcat elegant și pus pe treabă.

— Am un mandat pentru percheziția proprietății, spune Rasbach, întinzându-i o foaie de hârtie.

Tom i-o înșfacă din mână și se uită la ea. I-o dă înapoi.

— Dați-i drumul, spune el.

E doar o neplăcere, nimic mai mult. Nu-i nimic de găsit aici. Tom s-a uitat deja.

— Cât o să dureze? îl întreabă pe Rasbach când acesta intră în casă și începe să dea instrucțiuni echipei sale.

— Depinde, răspunde Rasbach inutil.

— O să mă duc sus să fac un duș, spune Tom.

Rasbach dă din cap și-și vede de treabă.

Tom se întoarce în dormitor. Își ia mobilul și-l sună pe Jack Calvin.

— Ce s-a întâmplat? îl întreabă acesta, cu repezeala lui obișnuită.

— A venit Rasbach, cu un mandat de percheziție.

Urmează o scurtă tăcere la celălalt capăt al liniei.

— Ce să fac? întreabă Tom.

— N-ai ce să faci, îi spune avocatul. Lasă-i să caute. Dar stai pe-aproape, ca să vezi dacă găsesc ceva.

— N-o să găsească nimic, insistă Tom.

— M-am întors aseară târziu din Vegas. Mă duc la Karen la închisoare mai încolo. Ține-mă la curent.

Apoi avocatul încheie convorbirea.

Tom face duș, se bărbierește și-și pune jeanși și un tricou curat. Abia după aceea se duce jos. Încăpățânat, își vede de tabieturi. Pune la făcut cafeaua. Își prăjește un corn și-și toarnă niște suc, totul în timp ce-i privește pe polițiști întorcându-i bucătăria cu fundul în sus cu mâinile lor înmănușate. *Vă distrați bine?* îi vine să-i ia în râs, dar n-o face. Când termină cu bucătăria, se ia după ei prin casă, luând cu el cana de cafea și privindu-i. Nu e agitat, de data asta. Știe că nu-i nimic de găsit.

— Ce anume căutați? îl întreabă curios pe Rasbach, când dimineața e pe sfârșite.

Rasbach abia se uită la el și nu răspunde.

În cele din urmă, par să fi terminat.

— Deci e gata aici? întreabă Tom.

— Nu chiar. Încă mai avem de verificat curtea și garajul.

Tom e iritat de cât de publică va deveni această percheziție. Dar când iese nu vede doar toate mașinile de poliție parcate în fața casei, ci și dubele televiziunilor de știri, reporterii și curioșii care s-au adunat. Își dă seama că nu mai contează; toată intimitatea lui s-a dus în seara când Karen a omorât pe cineva.

Sub nicio formă n-o să discute cu presa.

Echipa lui Rasbach se apucă întâi de garaj. E un garaj pentru două mașini, în mod normal gol în perioada asta din an – nu-și parchează mașinile acolo decât iarna. Pentru moment, e doar obișnuitul talmeș-balmeș de scule și unelte de grădină care trebuie triate și mirosul familiar de ulei pe ciment. Nu poate să mai dureze mult; și după aceea o să scape de ei.

Lângă bancul de lucru stă ghemuită o polițistă. Se uită cu grijă printr-o ladă de scule cu un capac detașabil și o tăviță la fund. A căutat și el în lădița aceea, cât era Karen la spital.

— Am găsit ceva, spune polițista.

Rasbach se duce lângă ea și se ghemuiește.

— Bine, hai să vedem, îi răspunde el.

Nu pare surprins.

Lui Tom i se trezește curiozitatea, dar îi e și frică. *Ce-au găsit?*

Cu mâna învelită în mănușa de cauciuc, polițista ridică un pistol.

Tom simte cum i se scurge sângele din el. Nu înțelege.

— Ce-i aia? întreabă el prostește.

— Bănuiala mea e că ar fi arma crimei, spune Rasbach calm, în timp ce polițista pune arma într-o pungă pentru probe și o înregistrează.

*

Poliția încheie percheziția după ce verifică și curtea. Au găsit ce căutau, se gândește Tom pustiit. I se învârte capul și nu-i vine să creadă.

În clipa când pleacă polițiștii, își face bagajul și-l aruncă în mașină. Rămâne o clipă lângă ușa mașinii și se uită peste drum, la casa lui Brigid. E la fereastră, privindu-l. Simte un fior rece pe șira spinării.

Apoi se urcă în mașină și-l sună pe Jack Calvin, care răspunde:

— Calvin.

— Au găsit o armă!

Tom țipă practic la avocat.

— Au găsit o armă în garaj! Și poliția crede că e arma crimei!

— Liniștește-te, Tom, te rog, spune Calvin. Unde ești?

— Tocmai m-am urcat în mașină. Vin spre tine.

— Eu mă duc s-o văd pe Karen. Hai să ne întâlnim la închisoare și vorbim.

Tom încearcă să se calmeze în timp ce se îndreaptă spre închisoare. Dacă arma pe care au găsit-o e arma crimei – și știe că există teste care pot dovedi concludent dacă este sau nu – nu fusese acolo când căutase el, după accident. Deci dacă e arma lui Karen, cum a ajuns acolo? Ea n-ar fi ascuns-o în garaj. N-ar fi avut cum. Ceea ce înseamnă că trebuie s-o fi plantat altcineva acolo.

Nu există decât o singură persoană la care se poate gândi că ar fi făcut așa ceva. Și el s-a culcat cu ea.

Capitolul patruzeci și unu

Zgomotul neîntrerupt care o înconjoară noaptea o împiedică pe Karen să doarmă. Nici chiar cu perna peste cap nu reușește să țină larma departe. Se întreabă cum se poate obișnui cineva cu ea. Simte că are ochii înfundați și e epuizată când se face dimineață și e tot mai rău pe măsură ce trece ziua.

E așa de singură, așa de speriată – ce repede i-a zdrobit închisoarea moralul! Trebuie să fie mai tare de-atât, dacă vrea să supraviețuiască. Își amintește că e o supraviețuitoare. Acum va trebui să fie realistă și dură. N-o să poată fugi pur și simplu de asta.

O femeie-gardian se apropie de celula ei și spune:

— Ai musafiri.

Karen aproape izbucnește în plâns de ușurare când se ridică de pe prici și o urmează pe femeie, care o conduce într-o încăpere unde așteaptă Calvin și Tom. Karen îl îmbrățișează violent pe Tom, cu lacrimile arzându-i ochii, îi simte brațele înconjurând-o și strângând-o tare. Tom miroase a lumea de-afară, nu a închisoare, iar ea inspiră adânc. N-o să-i dea drumul. Plânge lipită de gâtul lui. În cele din urmă, Tom se trage înapoi și se uită la ea. Vede lacrimi și în ochii lui. Arată groaznic.

Calvin își drege vocea; e evident că vrea să treacă la treabă.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Când se așază cu toții, Karen își ațintește agitată privirea asupra avocatului. Tot viitorul ei stă în mâinile acestui bărbat. Întinde mâna spre Tom; are nevoie să-și tragă forța de la el.

— Ai fost la Las Vegas? Ai fost la adăpost? întreabă Karen.

— Da, răspunde Calvin. Au confirmat că ai fost acolo mai mult de un an, ca să te ajute din cauza

abuzurilor soțului tău.

Se oprește.

— Dar a apărut ceva nou.

Karen îi aruncă o privire agitată lui Tom, care-i strânge mâna.

— Au executat un mandat de percheziție la voi acasă azi-dimineață.

Karen se uită de la avocat la soțul ei; ambii par încordați.

— Și? întreabă ea.

— Și au găsit o armă, spune Calvin.

Karen e perplexă.

— Ce? Cum e posibil? întreabă ea.

Se întoarce spre Tom, căutând o confirmare.

— Poliția crede că e arma crimei, spune Calvin. Tocmai am vorbit cu detectivul Rasbach. Fac niște teste.

— E imposibil! spune Karen apăsat.

Simte cum o cuprinde panica, amenințând s-o sufoce.

Calvin se apleacă și o privește direct în ochi.

— Hai să vorbim ipotetic pentru o clipă. Este posibil, ipotetic, ca arma găsită în garajul vostru azi-dimineață, să fie arma crimei?

Karen clatină din cap.

— Nu. N-are cum.

— Și atunci, ce dracu' se întâmplă aici?

Își întoarce privirea spre Tom.

— Tu știi?

Karen îl privește pe Tom trăgând adânc aer în piept. Apoi spune:

— S-ar putea să am o idee.

Se uită la Karen, cu o expresie rău prevestitoare.

— Cred că s-ar putea s-o fi pus-o cineva acolo.

— Și de ce ai crede așa ceva? întreabă avocatul cu grijă.

— Pentru că știu că nu era acolo când am căutat prin casă după accident, cât era Karen la spital. Am răscolit toată casa, inclusiv garajul. Și m-am

uitat în lada aia de scule, și nu era nicio armă acolo.

Karen se uită surprinsă la el. A căutat prin casă cât era ea la spital. Și nu-i spusese niciodată.

— Dar arma era acolo azi, spune Calvin. Deci cum a ajuns acolo? Karen?

— Nu știu, șoptește ea. N-am pus-o eu acolo.

— Gândește-te, îi spune Tom lui Calvin. Karen a avut accidentul ăla de mașină. N-au găsit arma în mașină. Evident că n-a luat-o cu ea la spital. Cum ar fi putut să folosească arma și după aia s-o ascundă în garaj? Și de ce dracu' să facă așa ceva?

Rămân toți în tăcere o clipă.

— Mă gândesc la o variantă, spune Tom.

Karen se uită la el înspăimântată, abia răsuflând.

Calvin își întoarce obosit privirea spre ei.

— Serios? Și cine-ar putea să fie?

— Vecina noastră de peste drum, Brigid Cruikshank.

Va trebui să-i povestească și lui, se gândește Karen.

Calvin pare oarecum interesat.

— Și de ce ar pune femeia asta de peste drum o armă în garajul vostru?

— Pentru că e nebună, răspunde Tom.

Karen se uită de la soțul la avocatul ei și trage adânc aer în piept.

— Și pentru că a fost și ea acolo.

— Cum? întreabă Calvin, evident luat prin surprindere.

— I-a spus lui Tom că m-a urmărit în seara aceea, spune Karen.

— De ce să facă așa ceva? întreabă suspicios avocatul.

— Nu știu, răspunde Karen.

— Știu eu de ce, spune pe neașteptate Tom, întorcându-se spre ea. E obsedată de tine, Karen, și e și mai obsedată de mine. Stă la fereastra aia din sufragerie de peste drum și se uită la noi toată ziua,

se uită la tot ce facem, pentru că e îndrăgostită de mine. Și te *urăște* pe tine, Karen.

— Cum?

Karen e uluită.

— N-o cunoști, spune Tom scurt, nu ca mine.

— Ce vrei să spui? Nu mă urăște, protestează Karen. E caraghios. Și tu abia dacă o știi.

Tom clatină din cap.

— Nu.

— Tom, e *cea mai bună prietenă* a mea.

— Nu, nu e, spune Tom aspru. Când a venit și mi-a spus că te-a urmărit în seara accidentului…

Ezită.

Karen îl țintuiește cu privirea. Se întreabă nervoasă ce urmează, ce știe el și ea nu. Ce anume nu vrea să-i spună?

Tom își ferește privirea, de parcă n-ar fi în stare să i se uite în ochi.

— E ceva ce trebuie să știi, Karen. Înainte să te cunosc, Brigid și cu mine… am avut o aventură. A fost o greșeală. M-am despărțit de ea chiar înainte să te cunosc pe tine.

Se uită la ea rușinat.

Karen se holbează la el neîncrezătoare, complet nemișcată. O clipă, nu poate nici să vorbească. În cele din urmă, întreabă:

— Și nu ți-a trecut niciodată prin cap să-mi spui?

— Nu era important pentru tine și pentru mine, spune el, cu o disperare tăcută. Se terminase înainte să ne cunoaștem.

Karen se holbează în continuare la el, gândindu-se de câte ori a stat cu Brigid, fără să știe că se culcase cu soțul ei. I se face rău.

— Am stabilit să nu spunem nimic pentru că… ar fi fost jenant pentru toată lumea.

Karen se uită la el aproape cu silă.

— E măritată, Tom.

— Știu, dar m-a mințit… a zis că se separau, se întâlneau cu alții. E foarte manipulatoare… nici n-

ai idee. În seara când a venit și mi-a zis că te-a urmărit… a… s-a dat la mine și mi-a spus că dacă… dacă mă culc cu ea, n-o să spună la poliție că a fost acolo, că te-a văzut în seara aia… că a auzit împușcăturile și te-a văzut ieșind în fugă din clădire imediat după aceea.

Karen e uluită.

— Ai făcut sex cu ea… în seara aia? Cu Brigid? Când eu eram… la închisoare?

Pentru o clipă, nici măcar nu se gândește să-și tragă mâna, dar apoi o face. Tom roșește până în albul ochilor. Detestă că-i face rău astfel.

— Nu voiam! Am făcut-o ca să te apăr pe tine! spune Tom. Și acum i-a venit ideea tâmpită că ea și cu mine suntem sortiți unul altuia și că acum, că tu ești la închisoare, putem să fim împreună. Crede că așa e sortit. Nu înțelegi? *Ea* trebuie să fi pus arma în garajul nostru. Încearcă să se asigure că ajungi la închisoare pentru crimă!

Karen încearcă să se gândească, iar inima îi bate nebunește.

— Brigid a fost acolo… ea trebuie să fi luat arma.

Tom dă din cap.

— Asta spun și eu.

Karen îi zice lui Tom, în timp ce gândește:

— Poate că Brigid a lăsat vreo amprentă la locul crimei. Ai zis că ți-a povestit cum a deschis ușa.

Se întoarce spre avocat:

— Îi pui să caute amprentele lui Robert la noi acasă?

Calvin aprobă dând din cap.

— Poate că or să găsească și amprentele lui Brigid. Trebuie să fie pe-acolo. Trebuie să fie. Și-i pui să le compare cu orice au găsit la locul crimei.

Tom și Calvin o privesc cu atenție.

Karen ridică privirea spre cei doi bărbați care se uită la ea.

— Asta e îndoiala noastră rezonabilă, spune Karen. Vecina mea nebună de vizavi mi-a înscenat

ceva. Pentru că e îndrăgostită de soțul meu.

Capitolul patruzeci și doi

Detectivul Rasbach se află a doua oară în aceeași zi la locuința familiei Krupp.

Ce repede se schimbă lucrurile, se gândește el. Abia ieri își zicea că dosarul a devenit destul de simplu, că toate piesele puzzle-ului se așază frumos la locul lor. Dar acum are senzația că tabloul care se conturează nu mai seamănă deloc cu cel de pe cutie.

Fusese circumspect încă de la început în privința anonimului cu pontul. Evident, cineva cu informații din interior, din moment ce știa despre mănuși. Un posibil martor. Putea fi cineva care fusese acolo, care o văzuse pe Karen Krupp scoțându-și mănușile și fugind. Cineva care o văzuse poate împușcând-o pe victimă și apoi intrase și luase arma. Cine? Credea că poate luase cineva din cartier arma, înainte să fie raportată găsirea cadavrului. Dar poate că nu e chiar așa de simplu.

Dacă arma a apărut în cutia cu scule a soților Krupp, trebuie să se mai fi aflat și altcineva la locul crimei, cineva care a pus mâna pe pistol. Cineva care vrea s-o trimită pe Karen Krupp la închisoare. Pentru că, altfel, de ce să nu lase arma acolo, la locul faptei? De ce s-o ia măcar, dacă n-avea alte planuri cu ea?

Rasbach îl vede pe Jack Calvin venind spre el din bucătărie, cu Tom Krupp chiar în urma lui. Detectivul îl respectă pe Calvin; a mai avut de-a face cu el în trecut și știe că e un tip direct.

— Despre ce e vorba, mai exact?

— Clienta mea crede că a urmărit-o cineva în ultimele câteva săptămâni, intrând și umblându-i prin lucruri când erau plecați de-acasă, spune Calvin. Crede că a fost Robert Traynor. E evident că a pândit-o. Dacă găsim amprentele lui Traynor

în casă, e o dovadă solidă a pericolului în care se afla. Arată și starea ei de spirit.

Rasbach dă din cap.

— De acord. Am luat amprentele cadavrului. O să ne uităm. Dacă sunt aici, o să le găsim.

Calvin aprobă.

— Și încă ceva, adaugă el.

— Ce anume?

— *Cineva* intra pe furiș în casă. Dacă n-a fost Traynor, trebuie să aflăm cine a fost. Nu clienta mea a pus arma în lada aceea cu scule. Trebuie s-o fi pus-o altcineva. Trebuie să știm cine.

Face o pauză și apoi spune cu grijă:

— Trebuie să știm dacă există în casa asta vreo amprentă care să corespundă cu cele de la locul crimei.

Rasbach îl cercetează pe avocat – Calvin încearcă să-i spună ceva. Dă din cap și zice:

— În regulă. Hai să vedem ce găsim.

Rasbach vrea să știe și cine ar mai fi putut intra în casă. Are senzația că a ajuns iar în punctul de unde plecase. Are un cadavru și o grămadă de întrebări fără niciun răspuns.

*

Karen se plimbă dintr-un capăt în celălalt al celulei, gândindu-se la ce se întâmplă acasă. Calvin a cerut poliției să găsească dovezi că Robert a fost în casa lor. Speră să găsească amprentele lui Robert, pentru că asta i-ar susține poziția de victimă a abuzului conjugal, urmărită de un soț violent, temându-se pentru viața ei. Dacă trebuie, o să recurgă la asta ca să-și reducă sentința. Dar acum speră că se va întâmpla altceva, ceva care i-ar aduce izbăvirea.

Brigid. Brigid o să fie cartea ei câștigătoare pentru ieșirea din închisoare. Pentru că Brigid o fi nebună, o fi îndrăgostită de soțul ei, dar cel mai important lucru e că e proastă. Brigid a fost așa de proastă, încât a pus arma crimei chiar în garajul lui Karen.

Karen n-avea cum să prevadă că Brigid o s-o urmărească în seara aia. N-avea cum să prevadă că Brigid o să ia arma. E încă șocată de toate astea. Dar se vede luminița de la capătul tunelului, și, deși Brigid e un martor care ar fi putut s-o îngroape – împreună cu greutatea celorlalte dovezi –, a folosit situația cu totul greșit. Așa de lipsit de tact. Să planteze dovada. Să anunțe poliția. Să-l preseze pe Tom să se culce cu ea.

Karen se gândește la Brigid în patul ei, făcând sex cu soțul ei, în timp ce ea era ghemuită pe un prici nenorocit, într-o celulă nenorocită, în subsolul unei secții de poliție, cu zgomotul și duhoarea în jurul ei. Se gândește cum, tot timpul, au conspirat să-i ascundă taina vechii lor legături amoroase.

O scoate din sărite că Tom s-a culcat din nou cu Brigid în seara aia, dar e și cel mai bun lucru care se putea întâmpla.

Pentru că Tom poate spune poliției cum l-a șantajat Brigid să se culce cu ea, cum e îndrăgostită de el și vrea să nu-i stea Karen în cale. Și, ca să-i susțină declarația, amprentele lui Brigid vor fi la ea acasă, în locuri unde n-ar trebui să se afle dacă ar fi doar o prietenă ei. Or să fie în dormitor.

Karen are mare noroc că încă n-a spus nimic poliției. Acum are de luat o decizie. Spune adevărul – că încă nu-și poate aduce aminte nimic după ce a atins ușa restaurantului? Sau minte și spune că-și aduce aminte totul? Că s-a certat cu Robert în restaurant și apoi a fugit ca să scape cu viață. Că nu l-a împușcat – era în viață când a plecat ea. Și apoi deducția e evidentă – că Brigid a urmărit-o și a auzit tot, apoi trebuie să-l fi ucis chiar ea după ce a fugit Karen și a păstrat arma, gândindu-se că-i poate înscena crima lui Karen.

Nu-i nevoie să demonstreze că Brigid l-a ucis pe Robert – deși ar fi plăcut. Se întreabă cum a sunat Brigid la poliție să spună despre armă; sigur că n-

ar fi sunat de pe telefonul ei. N-ar fi minunat dacă ar fi făcut-o? Dar chiar nu contează. Tot ce au de făcut e să trezească îndoiala, să semene suficientă confuzie ca acuzațiile împotriva lui Karen să fie anulate.

Și Tom n-o să se mai culce cu Brigid. Nu mai are cu ce să-i amenințe acum, pentru că or să spună chiar *ei* poliției că Brigid a fost acolo în noaptea aceea. Karen știe că Tom și-a strâns niște lucruri și se mută deocamdată la fratele lui. Ce supărată o să fie Brigid că a plecat! Ce tristă, ce singură, stând la fereastra ei, uitându-se peste drum, la casa lor goală.

Îți convine de minune, se gândește Karen.

*

Rasbach a cerut urgentarea prelucrării amprentelor. A doua zi, dimineață devreme, stă alături de tehnician, uitându-se la un set complet de amprente ale lui Robert Traynor și la diversele amprente prelevate cu o zi înainte de la familia Krupp, precum și la cele găsite la locul crimei.

— Pe proprietatea asta nu există nici măcar o singură amprentă a victimei, îi spune expertul. Nimic. N-a fost niciodată în casa aia. Cel puțin, nu fără mănuși. Traynor ar fi putut fi în casă la un moment dat, dar nu se poate spune cu certitudine.

— Asta o să-l dezamăgească pe Jack Calvin, spune Rasbach gânditor.

— Deci nu făcea altceva decât să-și închipuie când zicea că a umblat cineva prin casă? întreabă Jennings, aflat lângă Rasbach.

Expertul clatină din cap și spune:

— Cum v-am zis, e posibil să fi purtat mănuși. Dar am găsit prin toată casa o mulțime de amprente ale unei persoane neidentificate, adaugă el.

— Cam pe unde prin toată casa? întreabă Rasbach.

— Peste tot. În sufragerie, în bucătărie, în băi, în dormitor… De parcă persoana asta locuia acolo. Și

indiferent cine e, atinge totul și umblă cu lucrurile. Am găsit amprentele acestei persoane inclusiv în interiorul sertarului cu lenjerie al lui Karen Krupp. În dulăpioarele din baie. Pe sticluțele ei cu parfum. În interiorul dulapurilor din birou.

— Dar în garaj? întreabă Rasbach.

— Nu, nimic în garaj.

— Asta-i interesant, răspunde Rasbach.

— Nu. Ce e *cu adevărat* interesant, spune tehnicianul cu o sclipire în ochi, e că amprentele acestea corespund cu unele pe care le-am găsit la locul crimei, pe ușa din spate a restaurantului. Indiferent cine umbla prin casa familiei Krupp a fost și la locul crimei, cel puțin la un moment dat.

— Asta *este* interesant, zice Rasbach.

— Nu apare nimic în bazele de date. Oricine ar fi persoana căreia îi aparțin, aceasta n-are dosar.

— Cred că o să reușim să restrângem lista. Bună treabă. Mulțumesc, spune Rasbach și-i face semn lui Jennings să-l urmeze.

— O urmărea cineva, cu siguranță, zice el. Atâta doar că nu cine credea ea.

— Viața e plină de surprize, răspunde Jennings.

E ciudat de bine dispus pentru un detectiv de la omucideri.

— Trebuie să discutăm din nou cu Karen Krupp, spune Rasbach, și poate că de data asta o să vorbească.

Capitolul patruzeci și trei

— Clienta mea e pregătită să facă o declarație, spune Calvin.

Karen e așezată, împreună cu el, într-o sală de interogatoriu a închisorii. Tom nu e acolo. Rasbach stă de cealaltă parte a mesei, cu Jennings lângă el. În încăpere se află un sistem de înregistrare video, ca să-i prindă fiecare cuvânt, fiecare mișcare, în timp ce se zvârcolește la interogatoriu.

Karen știe că trebuie să fie convingătoare. De asta depinde viața ei.

Începe, după câteva formalități.

— Mă cheamă Georgina Traynor, spune ea. Am fost măritată cu Robert Traynor, dealer de antichități din Las Vegas.

Le spune totul – despre viața împreună cu el, despre cum a fugit – toate detaliile urâte. Le spune că a crezut că Robert a intrat în casa lor și cât de înspăimântată era. Le spune despre seara când a primit telefonul.

Ia o gură de apă, pentru că are vocea răgușită. E îngrozitor să retrăiască totul; se simte rău fizic.

— Am fost de acord să mă văd cu el. Eram îngrozită că ar putea să-i facă rău lui Tom.

Glasul i se stinge, apoi continuă.

— Aveam o armă pe care o cumpărasem când l-am părăsit, ca să mă apăr în cazul în care venea după mine. Am ținut-o ascunsă în camera boilerului. Așa că atunci când a sunat am luat arma și mănușile de cauciuc din bucătărie și m-am dus să mă întâlnesc cu el.

Se uită ferm la detectivul Rasbach.

— Multă vreme, n-am putut să-mi aduc aminte ce s-a întâmplat în seara aceea. Cred că din cauză că a fost o traumă așa de mare. Dar acum… acum îmi aduc aminte totul.

Se calmează cu o răsuflare adâncă înainte să meargă mai departe.

— Când am ajuns acolo era deja întuneric. Am intrat în restaurant, iar Robert era acolo, așteptându-mă. La început, n-a părut furios, ceea ce m-a surprins. Poate pentru că a văzut că aveam o armă a fost mult mai atent cu mine. Dar apoi a început să mă amenințe, așa cum făcea mereu. Mi-a spus că i-am făcut o mulțime de probleme și a avut cheltuieli mari ca să mă găsească și că dacă nu putea să mă aibă el, atunci nu putea să mă aibă nimeni. A zis că dacă nu plec cu el o să găsească o cale să ne omoare și pe mine, și pe noul meu soț, și n-o să-și dea nimeni seama, pentru că oficial eram deja moartă, iar el n-avea nicio legătură cu Tom. A zis că or să fie niște crime perfecte, iar eu l-am crezut.

Face o pauză.

— Eu eram cea care ținea arma, și el mă amenința pe *mine.* Știa că n-am curaj să-l împușc. A râs.

Rasbach se uită la ea inexpresiv. Karen nu-și dă seama ce crede; niciodată nu poate să-și dea seama ce crede.

— N-am știut ce să fac. Știam că nu puteam să-l împușc. Am intrat în panică. M-am întors și am fugit. Când am ajuns la mașină, am aruncat arma și mi-am scos mănușile – îmi aduc aminte că aveam pistolul în mână și mănușile pe mâini și nu puteam să-mi scot cheile din buzunar. Așa că am aruncat arma și mi-am scos mănușile. Și după aceea m-am urcat în mașină, am demarat cât de repede am putut, am mers prea repede și am intrat în stâlpul ăla.

Îl privește pe Rasbach drept în ochi.

— Vă jur, Robert era în viață când am plecat. N-a venit după mine. M-am gândit că ar putea veni – mă tot așteptam să mă tragă înapoi de păr – dar m-a lăsat să plec. Însă știa unde stăteam Tom și cu mine, adaugă ea.

Se cutremură, parcă retrăind spaima.

— Și cum credeți că a fost ucis soțul dumneavoastră? întreabă Rasbach.

— Nu știu sigur.

— Dar aveți o idee?

— Da.

— Spuneți-mi.

Karen nu se uită la Calvin.

— Vecina mea de peste drum. Brigid Cruikshank. I-a spus lui Tom că m-a urmărit în seara aceea, că ne-a auzit pe Robert și pe mine în restaurant.

Vede cum expresia lui Rasbach se înviorează.

— De ce să vă urmărească?

— Pentru că e îndrăgostită de soțul meu.

Crede că i-a reușit exact tonul potrivit de indignare, amărăciune și durere.

— Și ce credeți că s-a întâmplat?

— Cred că a luat arma de unde am scăpat-o eu în parcare, a intrat în clădire și l-a împușcat pe Robert.

Glasul i se stinge într-o șoaptă.

— De ce să facă așa ceva? întreabă Rasbach, în mod vădit sceptic.

— Ca să mă poată băga la pușcărie pentru crimă. A văzut ocazia perfectă să scape de mine și să-l îndepărteze de mine pe soțul meu.

Rasbach nu pare convins. Sprâncenele i s-au ridicat dramatic. Karen continuă:

— Ea și Tom au avut o aventură, chiar înainte să mă cunoască el pe mine. Îl vrea înapoi și vrea să scape de mine. Tom mi-a spus că l-a șantajat ca să se culce din nou cu ea – i-a spus că dacă o face, ea n-o să spună că era acolo în seara aceea și că m-a văzut și pe mine acolo, certându-mă cu Robert. Probabil că a auzit tot ce am spus.

Vede privirea pe care i-o aruncă Rasbach lui Jennings, voind parcă să spună că i se pare extrem de tras de păr.

Privirea lui Karen zboară de la un detectiv la altul.

— Ea trebuie să fi pus arma în garajul nostru. N-am pus-o eu acolo. Și, dacă o să căutați, o să-i găsiți amprentele la locul crimei. Tom a zis că i-a povestit cum a deschis ușa. Ar trebui să verificați.

Glasul îi devine puțin agitat. Nu par s-o creadă.

— Am înțeles, spune Rasbach, de parcă n-ar fi crezut nicio vorbă.

— A fost acolo! Trebuie să puteți să găsiți martori care au văzut-o mergând cu mașina pe stradă în urma mea în seara aia, spune Karen disperată. Trebuie s-o fi văzut aceiași oameni care m-au văzut și pe mine ieșind din casă și plecând cu mașina. L-ați întrebat pe vreunul dintre ei?

— O să cercetăm, spune Rasbach. Brigid era prietenă cu dumneavoastră?

— Era.

— Ați invitat-o în casă, când erați prietene?

— Da. Câteodată.

— Și ce făceați, când venea la dumneavoastră? întreabă Rasbach.

— Beam o cafea, de obicei în bucătărie sau în sufragerie, și stăteam de vorbă.

Acum Karen e obosită și vrea să se întoarcă în celulă.

— În regulă, spune Rasbach cu ton impersonal. Haideți să reluăm.

*

Rasbach se lasă pe spate în scaun și se uită la Karen Krupp, care stă vizavi de el. Pare extenuată și puțin șleampătă, dar îi susține privirea destul de prompt, parcă provocându-l să găsească vreo hibă în povestea ei. Își imaginează că a pregătit-o cu multă atenție, aproape la fel de multă ca atunci când și-a pregătit evadarea. Și, deși e foarte înțelegător pentru felul cum a fugit de soțul ei – poate să înțeleagă de ce a făcut ce a făcut –, nu e dispus să acorde credit poveștii ăsteia. E vorba de amnezie.

— Puțin ciudat, nu credeți, că v-ați recuperat brusc memoria, spune el. Chiar înainte de

interogatoriu.

Karen răspunde, destul de calmă:

— Dacă stați de vorbă cu doctorul meu, o să vă dați seama că nu e deloc ciudat. Așa funcționează. Revine când vrea ea. Sau deloc.

— Am discutat cu un specialist, îi spune el și-i urmărește reacția.

Karen nu reacționează în niciun fel. E destul de bună.

— Și mi se pare destul de nimerit că vă aduceți aminte acum totul. Adică, *azi.*

Zâmbește.

— Acum câteva zile nu vă amintiați nimic. E puțin cam prea convenabil, asta-i tot.

Karen își încrucișează brațele la piept și se sprijină de spătarul scaunului. Nu spune nimic.

— Vedeți, am o mică problemă să cred versiunea dumneavoastră, spune Rasbach cu ton plăcut.

Așteaptă o clipă, ca s-o lase să fiarbă. Tăcerea se prelungește.

— Partea cu care am probleme este că spuneți că v-ați întâlnit cu Robert Traynor în seara aceea, că vă urmărise trei ani de zile, că i-ați fluturat o armă în față… *și el v-a lăsat să plecați.*

Karen se uită impasibilă la el.

— Din experiența mea, bărbații furioși și violenți care au fost păcăliți nu au un asemenea autocontrol, spune Rasbach. De fapt, sunt surprins că ați scăpat cu viață de-acolo, dacă e așa cum spuneți.

— V-am zis, spune Karen, cu vocea ușor tremurată. Cred că m-a lăsat să plec pentru că știa unde stau. Știa cine e soțul meu. Avea de gând să ne omoare pe amândoi dacă nu făceam ce voia – așa că nu era nevoie să mă omoare chiar atunci și chiar acolo.

Rasbach o privește neîncrezător.

— Dar sigur nu credea c-o să vă duceți acasă și o să așteptați să vă măcelărească pe amândoi. Și să

scape apoi cu fața curată. Sunteți o femeie inteligentă. Dacă urma să vă ucidă pe dumneavoastră și pe Tom, nu v-ați fi dus la poliție?

— Am intrat în panică. V-am spus. Am fugit doar de-acolo, nu gândeam limpede.

— Dar ideea e că Robert Traynor s-ar fi *așteptat* să vă duceți la poliție, spune Rasbach, aplecându-se puțin. Sau să dispăreți din nou. Deci *de ce naiba v-ar fi lăsat să plecați?*

Karen e mai palidă și mai agitată acum.

— Nu știu. Nu știu ce credea.

— Nu cred că v-ar fi lăsat să plecați. Eu cred că era mort când ați fugit de-acolo.

Karen îi susține ferm privirea și nu șovăie. Rasbach schimbă abordarea.

— De când știți de aventura soțului dumneavoastră cu vecina dumneavoastră Brigid Cruikshank?

— Abia mi-a spus.

Rasbach dă din cap.

— Da, a păstrat secretul față de dumneavoastră, nu? De ce credeți că a făcut-o, dacă aventura se încheiase, cum a spus el, înainte să vă cunoașteți?

— De ce nu-l întrebați pe el? ripostează ea, vizibil deranjată de întrebare.

— L-am întrebat. Vreau să aud ce credeți dumneavoastră.

Karen îl privește furioasă.

— I-a spus că ea și soțul ei erau în curs de separare. A crezut-o. Altfel nu s-ar fi culcat cu ea.

— Și atunci, de ce să nu vă spună mai devreme? Credeți că poate se temea că n-o să credeți o explicație așa de convenabilă pentru el?

Karen îi aruncă o privire acră, iar el se face că nu vede.

— Căsnicia dumneavoastră nu e clădită chiar pe baza unei sincerități totale, arată Rasbach, dar n-are importanță.

— Nu știți nimic despre căsnicia mea, spune ea cu asprime.

Începe să se fâstâcească un pic, se gândește Rasbach.

— Încă ceva, spune el. Am probleme și să mi-o imaginez pe Brigid luând din reflex arma pe care ați aruncat-o în parcare, intrând apoi în restaurant și împușcându-l mortal pe Robert Traynor.

— De ce? parează Karen. Eu n-am nicio problemă să-mi imaginez. E smintită. E obsedată de soțul meu. Vrea să ajung la închisoare. Vorbiți cu Tom. E complet nebună.

— O să vorbesc, spune Rasbach. Și o să vorbesc și cu ea.

*

Rasbach și Jennings merg de la închisoare spre secție. Cazul, care păruse la un moment dat așa de simplu, a devenit oricum, numai simplu nu. Rasbach nu mai știe ce să creadă.

— Doar fac pe avocatul diavolului. Și dacă are dreptate? întreabă Jennings. Dacă-i luăm amprentele acestei Brigid și se potrivesc cu cele din casa familiei Krupp și cu cele de la locul crimei? Poate că n-am băgat la închisoare pe cine trebuie.

— Poate. Cine a pus arma în garaj trebuie să se fi aflat la locul crimei. Poate că a fost Brigid. Poate că a fost altcineva. Poate că a fost Tom la locul crimei. Poate că a avut tot timpul o aventură cu femeia asta de peste drum și de-asta sunt amprentele ei prin toată casa.

Rasbach se uită gânditor pe geamul mașinii, privind peisajul care vâjâie pe lângă ei.

— Ar trebui să avem deja rezultatele testelor făcute pe armă, spune el în cele din urmă. Poate că nici nu e arma crimei, caz în care orice trăsnit din oraș ar fi putut s-o pună acolo și încearcă să râdă acum de noi. Hai să vorbim cu expertul în balistică, să-i luăm amprentele acestei Brigid și să vedem ce dovezi avem de fapt.

Când ajung la secție, Rasbach îl sună pe expert, care confirmă că arma găsită în garajul lui Karen Krupp e categoric arma cu care a fost împușcat Robert Traynor.

— Ei bine, măcar asta știm sigur, spune Rasbach. Hai să stăm de vorbă cu Brigid Cruikshank.

Capitolul patruzeci și patru

Brigid se uită urât la casa de peste drum, de parcă așa l-ar putea aduce înapoi.

Mașina lui Tom a dispărut. N-a mai zărit-o de ieri. A văzut cu o zi înainte poliția venind și umblând prin casă a doua oară și a rămas nedumerită. Nu găsiseră arma crimei? Era destul de sigură c-o găsiseră. Îi privise chiar de pe scaunul ăsta răscolind prin garaj și n-aveau cum să n-o fi găsit-o.

Până la urmă, plecaseră și, nu după multă vreme, îl văzuse și pe Tom plecând. Puțin mai înainte, în aceeași zi, îl văzuse aruncând o geantă cu lucruri în mașină. Apoi stătuse lângă mașină și se uitase furios la ea. I se strânsese inima. De ce pleca? Nu aveau o înțelegere? Nu simțea și el la fel ca ea, acum, că erau din nou amanți?

Dar aseară nu se întorsese. Stătuse în altă parte, iar ei i se păruse că întreaga ei lume se năruie. O evita. *Ce poate face ca să-l aducă înapoi?*

Se luptă cu lacrimile de neputință. Nu poate să stea plecat la nesfârșit cu o singură valijoară. Va trebui să reînceapă să se ducă la serviciu, o să aibă iar nevoie de costume. Va trebui să se întoarcă acasă, iar ea o să-l vadă; n-o să-i scape. O să-l facă să înțeleagă că-i aparține. Și o să se asigure că soția lui nu mai iese niciodată din închisoare.

Dacă trebuie, o să depună mărturie împotriva lui Karen, chiar dacă lui Tom n-o să-i placă, chiar dacă o s-o urască puțin. Pentru că, atâta timp cât există Karen pe lumea asta, Tom n-o s-o aleagă pe Brigid. Asta o supără cel mai tare.

Vede o mașină venind pe stradă și o privește parcând în fața casei ei. Știe mașina. Și-i recunoaște pe cei doi detectivi care coboară. Ce caută aici? Se crispează involuntar.

Se aude soneria. Brigid, dintr-odată agitată, se gândește să n-o bage în seamă, dar probabil că au

văzut-o la fereastră. Și dacă nu, or să se întoarcă. Se ridică să răspundă la ușă. Chiar înainte să deschidă, își compune ceva ce speră să fie un zâmbet calm.

— Da? întreabă ea.

— Bună ziua, spune detectivul Rasbach și întinde legitimația.

— Știu cine sunteți, domnule detectiv, răspunde ea. Vă țin minte de când ați fost aici data trecută.

— Putem să intrăm? întreabă Rasbach.

— Bineînțeles, spune Brigid, deschizând larg ușa.

Îi invită să se așeze în sufragerie. Jennings se așază, dar Rasbach se duce până la fereastra panoramică largă și rămâne chiar lângă scaunul preferat al lui Brigid, privind peste drum spre casa soților Krupp.

— Frumoasă priveliște, spune el.

Apoi vine și se așază în fața ei. Ochii lui albaștri pătrunzători sunt deconcertanți. Probabil că a observat că și-a schimbat coafura. Se abține să ridice mâna și să și-o ducă la păr.

— Cu ce vă pot fi de ajutor? întreabă ea.

— Avem câteva întrebări despre vecina dumneavoastră de vizavi – Karen Krupp, răspunde Rasbach. A fost arestată în cadrul unei anchete în desfășurare, legată de o omucidere.

Brigid se așază picior peste picior și-și strânge mâinile în poală.

— Știu. E așa de îngrozitor. Credeam c-o cunosc foarte bine, dar habar n-aveam cum e în realitate. Adică, bănuiesc că nimeni n-a știut. Sunt sigură că soțul ei n-a știut.

— N-a fost condamnată încă, subliniază blând Rasbach.

Brigid simte cum roșește ușor.

— Nu, sigur că nu.

Se îndreaptă, apoi se așază iar picior peste picior și spune din proprie inițiativă:

— Karen mi-a zis – înainte să fie arestată – că a văzut probabil ceva, o crimă, și că încercați s-o faceți să-și aducă aminte ce s-a întâmplat în seara aceea, ca să vă ajute cu ancheta.

Se uită direct la detectivul chipeș.

— Dar de fapt nu e adevărat, nu?

Pentru că Rasbach nu-i răspunde, aruncă priviri conspirative de la unul la celălalt.

— Știam că se întâmplă ceva… poliția a tot venit și plecat de multe ori.

Se apleacă de pe locul ei de pe canapea și speră că transmite îngrijorarea corespunzătoare când întreabă:

— Cine era bărbatul? Știți de ce a făcut-o?

— În momentul de față, nu facem decât să anchetăm toate pistele, spune Rasbach moale. Și sperăm că ne puteți ajuta.

— Bineînțeles, răspunde ea, trăgându-se un pic în spate.

— Karen Krupp v-a pomenit vreodată că se temea de cineva sau își făcea griji pentru siguranța ei?

Brigid clatină din cap.

— Nu.

— V-a spus vreodată că avea o armă?

Brigid le aruncă o privire surprinsă.

— Nu.

— Ați văzut vreodată pe cineva suspect în jurul casei lor?

Brigid clatină din nou din cap și spune:

— Nu, de ce?

— Soții Krupp spun că era cineva care a tot intrat la ei în casă, timp de mai multe săptămâni. Credem că s-ar putea să aibă legătură cu ce s-a întâmplat în seara aceea. Așa că am prelevat amprente în casă și, pentru că știm că ați mai fost în vizită la Karen din când în când, am vrea să vă luăm amprentele, ca să le putem elimina din listă. Sunteți dispusă să veniți la secție și să fiți amprentată? Ar fi de mare ajutor.

Brigid se uită la el și gândește rapid. Știe că a curățat arma – a căutat chiar pe Google cum se face corect – și purta mănuși când a ascuns-o în garaj. Știe că amprentele ei nu sunt pe armă. Și există un motiv solid să găsească amprentele ei în casa soților Krupp; e prietena lor. Așa că n-are de ce să-și facă probleme.

Atâta doar că o sâcâie ceva în ultima vreme. E destul de sigură că în seara a ceea a deschis ușa restaurantului împingând-o cu mâna. Dar e în regulă. Pentru că, dacă trebuie, poate recunoaște că a fost acolo și că a văzut-o pe Karen omorându-l pe bărbat. Tom o să fie furios, dar Karen o să dispară pentru totdeauna, iar lui o să-i treacă până la urmă. Nu i se pare că are de prea mult de ales acum, în privința amprentelor. Și dacă trebuie să spună că a fost acolo… ei bine, încă n-a declarat nimic sub jurământ despre seara aceea. Le-a zis doar că nu era acasă. Poate să-și schimbe declarația. S-ar putea să fie nevoită să le spună adevărul despre ce a văzut. Rasbach așteaptă să-i răspundă.

— În regulă, spune ea. Acum?

— Dacă nu vă supărați, răspunde el politicos.

Se aude un zgomot lângă ușa din față și-și întorc toți capetele în direcția ei. Bob Cruikshank intră pe neașteptate în sufragerie, părând luat prin surprindere.

— Ce se întâmplă? întreabă el. Cine sunteți? îi interpelează el pe detectivi.

— Ce cauți aici? îl întreabă Brigid, la fel de surprinsă.

Nu-l vrea pe Bob aici.

— Nu mă simt bine, spune soțul ei. Am venit acasă să mă întind.

Rasbach se ridică, flutură legitimația și spune:

— Sunt detectivul Rasbach, iar acesta este detectivul Jennings. Anchetăm o omucidere și am venit să-i punem câteva întrebări soției dumneavoastră.

— Ce vreți de la ea? întreabă Bob bănuitor. E vorba despre femeia de vizavi, nu? Sunt prietene, dar mă îndoiesc că Brigid vă poate fi de mare ajutor.

Brigid îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Poate că nu sunt așa de inutilă pe cât crezi tu, spune ea.

Auzind-o, Bob o privește surprins, în timp ce detectivii îi urmăresc în tăcere pe amândoi.

— Haideți să mergem, le zice ea detectivilor și trece pe lângă soțul ei.

Îl aude strigându-i:

— Unde te duci?

Se întoarce și îl înfruntă, spunându-i:

— Mă duc să-mi ia amprentele.

Se bucură de expresia confuză de pe chipul lui. *Lasă-l să se gândească o vreme la asta.*

*

Când Rasbach primește de la laborator rezultatele comparării amprentelor, e seara devreme. Se află împreună cu Jennings în biroul lui Rasbach, mâncând o pizza și discutând despre rezultate și încotro s-o ia mai departe.

— Brigid Cruikshank a fost la locul crimei. Amprentele ei sunt pe ușă, spune Rasbach.

Nu e deloc mirat, pentru că, în timp ce așteptau rezultatele testelor, el și Jennings se duseseră înapoi în cartier și-i interogaseră din nou pe vecini, întrebându-i dacă au văzut-o pe Brigid în seara aceea. Și ambele femei care spuseseră că au văzut-o pe Karen conducând prea repede pe stradă în seara aceea o văzuseră și pe Brigid, la scurt timp după aceea. Așa că acum erau destul de siguri că Brigid o urmărise pe Karen Krupp.

— Și amprentele ei sunt peste tot prin casa soților Krupp, adaugă Jennings.

— Brigid e cea care o urmărea, spune Rasbach. E singura ale cărei amprente se aflau în sertarul de lenjerie al lui Karen, de exemplu. Nici măcar

amprentele lui Tom Krupp nu erau în sertarul cu lenjerie al nevesti-sii.

— Deci ce făcea, răscolea prin lenjeria lui Karen Krupp? se întreabă Jennings. Ăsta-i un comportament destul de tulburător.

— Cel mai probabil, Brigid e cea care a luat arma și a pus-o în garaj, spune Rasbach. Karen zice că Brigid e îndrăgostită de Tom și încearcă să-i însceneze ei crima.

Trage adânc aer în piept și apoi expiră.

— Ce se întâmplă de fapt aici? întreabă el.

— Poate că Brigid chiar *e* îndrăgostită de Tom, răspunde Jennings. Poate că e nebună. Poate că a urmărit-o pe Karen, l-a împușcat pe Traynor și după aceea a ascuns arma în garaj.

— Au fost amândouă acolo, spune Rasbach gânditor. Oricare dintre ele ar fi putut s-o facă. Amândouă aveau motiv. N-o să le putem acuza pe niciuna, pentru că fiecare poate să dea vina pe cealaltă.

Se lasă pe spate în scaun și aruncă iritat o coajă de pizza.

— Arată aproape ca și cum ar fi plănuit-o împreună – crima perfectă.

— Și atunci căutăm o înțelegere tacită, o conspirație? întreabă Jennings.

— Nu cred c-o să reușim să găsim așa ceva, răspunde Rasbach.

Se gândește o clipă.

— Cu ce s-ar alege Brigid? E minunat pentru Karen. Robert, amenințarea, dispare definitiv. Karen scapă nepedepsită. Toate bune și frumoase. Dar cu ce se alege Brigid? Brigid nu se alege cu nimic.

Rasbach se uită la Jennings.

— Tu ai face așa ceva pentru un prieten?

— Nu, n-aș face, recunoaște Jennings.

Apoi sugerează:

— Poate că Brigid și Karen sunt mai mult decât prietene. Poate că sunt amante și au plănuit

împreună să scape de Robert. Iar Tom Krupp habar n-are ce se întâmplă.

Rasbach înclină capul spre el.

— Asta-i o gândire destul de creativă, Jennings.

Acesta ridică din umeri bine dispus. Rasbach își trece obosit mâna peste față, apoi scutură din cap.

— Nu cred.

— Nici eu.

— Nu cred că au acționat împreună. Cred că au intenții opuse.

Rasbach se reazemă de spătar.

— Trebuie s-o aducem pe Brigid la interogatoriu. Dar hai să-l aducem mai întâi pe Tom Krupp.

Capitolul patruzeci și cinci

Tom e încordat când vine la interogatoriu, a doua zi dimineață. Ar vrea să fie oriunde altundeva, numai în această sală de interogatoriu de la secția de poliție nu. În încăpere e deja cald, de parcă aerul condiționat ar fi închis sau stricat. Au făcut-o intenționat, ca să poată să-l vadă cum transpiră? Cumva, pe Rasbach pare să nu-l deranjeze căldura. Tom se mișcă agitat pe scaun când încep.

— Care e relația dumneavoastră cu Brigid Cruikshank? întreabă Rasbach, fără să piardă timpul.

Tom roșește.

— V-am spus deja.

— Spuneți-ne din nou.

Nu știe dacă au vorbit deja cu Brigid și ce le-ar fi putut spune ea. E îngrijorat că ea o să povestească altfel decât el. Le spune din nou despre scurta lor aventură amoroasă și cum i-a pus el capăt.

— Am crezut că se terminase. N-am crezut că mai are vreun fel de sentimente pentru mine. Dar după ce a fost arestată Karen, a venit la noi acasă și…

Se oprește.

— Și ce? întreabă Rasbach răbdător.

— V-a spus deja soția mea toate astea.

Tom știe ce le spusese Karen detectivilor cu o zi înainte – toate detaliile; Calvin i-a transmis totul. Știe și că ea i-a mințit pe avocat și pe detectivi despre revenirea amintirilor. Și-ar dori să n-o fi făcut-o.

— Vrem să auzim de la dumneavoastră, spune Rasbach.

Tom oftează adânc.

— Brigid mi-a spus că a urmărit-o pe Karen în seara aceea și că, dacă nu făceam sex cu ea, urma

să spună la poliție că a fost acolo, și…

— Și ce?

— Și că a auzit împușcături și a văzut-o pe Karen fugind din restaurant imediat după aceea.

Rasbach dă din cap gânditor.

— Am înțeles. Ați făcut sex cu ea atunci, când v-a amenințat în acest fel?

— Da, răspunde Tom.

Știe că pare morocănos și rușinat; știe că deformează adevărul. Ridică privirea și se uită în ochii detectivului.

— Așa că ați crezut-o când v-a spus că soția dumneavoastră a comis crima, spune detectivul.

— Nu! Nu, n-am crezut-o, protestează Tom agitat. Am crezut că inventează totul și că o să se ducă la poliție cu toate minciunile alea și că o să-i înrăutățească și mai mult situația lui Karen.

Tom se foiește pe scaun și simte transpirația pe sub cămașă.

— De ce crezi că te-a amenințat Brigid? întreabă Rasbach.

— E nebună, spune Tom. E nebună, de-aia! Stă la fereastra aia a ei și se uită la tot ce facem. E obsedată de noi și e îndrăgostită de mine. Parcă are ceva sucit în cap și suntem prinși și noi cumva în povestea asta, parcă am face parte din vreo fantezie pe care o are ea.

N-are nicio problemă să spună toate astea, pentru că e prea îngrozitor de adevărat. Calvin le-a spus lui și lui Karen ce au găsit tehnicienii în casă; știe despre amprente. Tom se apleacă peste masă și-și fixează privirea în ochii detectivului.

— Știm cu toții acum că se ducea la noi acasă când eram plecați. Știm cu toții ce arată amprentele. Probabil că venea de săptămâni întregi, băgându-și nasul prin casa noastră. *Întinzându-se în patul nostru. Umblând prin lenjeria lui Karen.* Și acum s-a și tuns exact cum e tunsă Karen. Spuneți-mi că nu e o nebunie! Cine face așa ceva?

Tom își dă seama că dă dezordonat din mâini; se sprijină de spătar, încercând să se calmeze.

Rasbach se uită cu atenție la el, fără să spună nimic.

— Acum câteva zile, adaugă Tom, Karen a crezut că i-a scos cineva dopul de la sticluța de parfum și l-a lăsat pe dulăpior. Am crezut că ea a făcut-o. Dar ghici ale cui amprente erau pe dopul sticluței? Ale lui Brigid!

— Cum credeți că a intrat? întreabă Rasbach.

— Mda, m-am gândit și la asta, răspunde Tom. I-am dat un set de chei de rezervă când ne vedeam. Mi l-a dat înapoi. Dar mă gândesc că trebuie să-și fi făcut o copie înainte să mi le înapoieze.

— Și n-ați schimbat niciodată încuietorile?

— Nu. De ce să le schimb? Nu mă așteptam la așa ceva.

Dar ar fi trebuit. Bineînțeles că ar fi trebuit să schimbe încuietorile.

Rasbach îl privește în continuare fix.

— Altceva?

— Da. E singura care ar fi putut să pună arma în garajul nostru. Probabil că a fost acolo în noaptea aceea, cum spune; probabil că a urmărit-o pe Karen. Probabil că ea a luat arma.

Tom se lasă pe spate și-și încrucișează brațele la piept.

— Așadar. O s-o arestați?

— S-o arestăm pentru ce anume? întreabă Rasbach.

Tom se încruntă la el fără să-i vină să creadă.

— Nu știu, spune el sarcastic, ce ziceți de hărțuire, plantarea dovezilor…

— N-am nicio dovadă că ea a pus arma acolo, spune Rasbach.

Tom simte gheara spaimei în suflet.

— Cine altcineva ar fi putut s-o pună? întreabă el îngrozit.

— Nu știu. Ar fi putut fi oricine. Apelurile au fost făcute de la un telefon public.

Tom se holbează neîncrezător la Rasbach, tot mai agitat. *La naiba. Dacă Rasbach nu crede că Brigid a pus arma…* Tom simte cum i se strânge stomacul de frică în timp ce detectivul continuă să-l privească.

— Probabil că aș putea s-o pun sub acuzare pentru violarea proprietății, spune Rasbach.

Se ridică și adaugă:

— Nu mai am alte întrebări deocamdată. Puteți pleca.

Tom se ridică încet, încercând să-și păstreze demnitatea.

— Destul de convenabil, să-și recapete soția dumneavoastră memoria dintr-odată, spune Rasbach nonșalant.

Tom încremenește, apoi se silește să nu bage în seamă comentariul. N-o să spună nimic.

— A, încă ceva, zice Rasbach. De ce voia Brigid să vă întâlniți în seara aceea?

Tom se așază încet la loc.

— Am întrebat-o, în seara aceea, când am sunat-o să văd dacă știe unde e Karen. Am întrebat-o de ce voia să ne întâlnim și de ce n-a venit. Dar a zis s-o las baltă, nu era important, că a intervenit ceva.

Se oprește, aducându-și aminte.

— Eram așa de îngrijorat pentru Karen, că n-am insistat. Dar după aceea…

Ezită.

— După aceea… îl îmboldește Rasbach.

Tom nu știe dacă ar trebui sau nu să le spună. Dar dacă le spune Brigid?

— Mi-a spus că voia să ne întâlnim în seara aia ca să-mi spună că a văzut pe cineva dând târcoale casei noastre în dimineața aceea.

— Pe cine?

— Nu știu sigur, dar din descrierea pare să fi fost Robert Traynor.

Capitolul patruzeci și șase

Bob o bătuse la cap pe Brigid să vină cu ea la secție, dar ea nu-l lăsase. Când ajunsese acasă cu o seară înainte, după ce i se luaseră amprentele, tăbărâse pe ea. De ce voiau să-i ia amprentele? Asta era procedura normală la poliție? Se uita la ea de parcă ar fi fost îngrijorat că făcuse ceva ilegal. Brigid l-a lăsat să fiarbă puțin înainte să-i explice că poliția voia amprentele ei doar ca să le poată exclude dintre cele găsite în casa vecinilor.

Dar când sunaseră detectivii după-amiază și-i ceruseră să vină să răspundă la câteva întrebări – Bob era încă acasă, pentru că nu se simțea bine – a întrebat-o ce dracu' se întâmplă. Brigid i-a zis că se duce la secție pentru interogatoriu. Bob s-a uitat iar la ea în felul lui, de parcă era brusc foarte îngrijorat de ceva. Și a dat să se îmbrace și să vină cu ea, dar Brigid i-a spus nu și s-a urcat în mașină fără să-l aștepte. Iar acum el a rămas blocat acasă, așteptând și făcându-și griji. Lui Brigid îi place partea asta. *Ca să vezi, pe Bob chiar îl interesează.* Zâmbește cu răceală. E prea târziu. Ea a trecut mai departe.

Se anunță la secretariat și este dusă imediat într-o sală de interogatoriu. Cei doi detectivi, Rasbach și Jennings, vin în scurt timp. Îi spun despre camera video. Îi place cum se poartă cu ea – sunt prietenoși, dar respectuoși, încercând s-o liniștească. De parcă le face un serviciu. Chiar *le face* un serviciu. Ba chiar îi aduc o cafea, pe care o acceptă cu eleganță. Toți sunt prieteni aici, cu același scop, cu siguranță. Ei vor să prindă un criminal și același lucru și-l dorește și ea.

— Ce relație aveți cu Karen Krupp? începe Rasbach.

— Suntem vecine și prietene bune, răspunde Brigid. Suntem prietene de vreo doi ani, de când s-

a măritat cu Tom și s-a mutat la el, în casa de vizavi de noi.

Rasbach dă din cap încurajator.

— Și ce sentimente aveți pentru soțul ei, Tom Krupp?

Roșește fără să vrea; o irită că a făcut-o. Întinde mâna după cafea.

— Vreau să cred că suntem tot prieteni, răspunde ea, regăsindu-și calmul.

— Doar atât sunteți? întreabă Rasbach incisiv.

Acum Brigid roșește de-a binelea. Nu e sigură ce să spună. Le-a zis Tom despre aventura lor de mai de demult? Și că au început din nou să se culce împreună? Sigur nu. Dacă da, poate nu-i mai e teamă că o să spună ea c-a văzut-o pe Karen la locul crimei în seara aceea. Oare Karen a făcut deja vreun fel de înțelegere cu poliția?

— De ce mă întrebați? spune ea.

— Răspundeți la întrebare, vă rog, insistă Rasbach ferm.

— Nu voi răspunde la această întrebare, spune Brigid.

Nu e arestată. Nu trebuie să răspundă la niciuna dintre întrebările lor. E îngrijorată că Tom le-ar fi putut spune detectivilor despre ei doi. Nu-i place că-și pierde avantajul. Trebuie să fie atentă acum, să tatoneze cu grijă.

Detectivul trece mai departe.

— Unde erați pe data de treisprezece august, în seara accidentului lui Karen Krupp, în jurul orei opt treizeci?

— Nu-mi aduc aminte exact.

— Tom Krupp spune că l-ați sunat în ziua aceea și ați stabilit să vă întâlniți seara, la opt jumate, dar n-ați apărut.

Brigid se foiește pe scaun, luată prin surprindere.

— De ce voiați să vă vedeți cu el?

Se uită de la Rasbach la Jennings și înapoi. Nu vrea să aibă probleme pentru că n-a pomenit de

asta până acum.

— De fapt, uitasem de asta, din cauza accidentului. Dar da, în dimineața aceea, văzusem un bărbat ciudat care dădea târcoale în jurul casei lor, uitându-se pe ferestre. L-am sunat pe Tom la birou și i-am cerut să vină seara la întâlnire.

Se oprește.

— Și ați considerat că trebuia să stabiliți o întâlnire față în față, în seara aceea? întreabă Rasbach.

— A fost mai mult de-atât, explică Brigid. Bărbatul a stat de vorbă cu mine. Părea… puțin amenințător. A spus c-o cunoaște pe Karen dintr-o altă viață. Exact așa s-a exprimat. De aceea l-am sunat pe Tom și i-am cerut să ne întâlnim. M-am gândit că trebuie să știe și nu voiam să-i spun la telefon.

— Dar n-ați ajuns la întâlnirea cu Tom Krupp în seara aceea. De ce nu?

Brigid ezită. Ar prefera să nu le spună unde fusese în seara aceea. Mai bine s-o condamne pe Karen fără mărturia ei. E mai bine pentru ea și pentru Tom, și pentru viitorul lor împreună. De-asta pusese arma în garaj.

Rasbach insistă.

— Când am venit la ușa dumneavoastră după accident, ne-ați spus că nu erați acasă în seara aceea, că n-ați văzut-o pe Karen plecând de-acasă. Unde erați?

— Nu mai țin minte.

— Serios? întreabă Rasbach. Avem doi martori care v-au văzut plecând cu mașina, la doar câteva minute după Karen, și luând-o în aceeași direcție.

Brigid înghite în sec.

— Și v-am găsit amprentele digitale și o amprentă palmară pe ușa restaurantului unde a fost descoperit cadavrul.

Rasbach nu mai pare prietenos.

Brigid începe să se simtă neliniștită.

— Cum explicați asta? insistă Rasbach.

Brigid nu poate să explice – decât dacă spune adevărul. Știa că e posibil să se întâmple asta.

— În regulă. O să vă spun adevărul, răspunde ea repede, cu privirea fugind între cei doi detectivi. Am nevoie de un avocat?

— Nu sunteți arestată. Dar desigur că puteți chema un avocat, dacă doriți.

Brigid clatină din cap și-și umezește nervos buzele.

— Nu, e în regulă. Aș vrea să vă spun ce s-a întâmplat *cu adevărat.*

Trage adânc aer în piept și apoi expiră.

— *Eram* acasă în seara aceea. Mă pregăteam să plec să mă întâlnesc cu Tom, când am văzut-o pe Karen ieșind în grabă din casă. M-am gândit că arăta ciudat, de parcă avea vreo problemă, pentru că era foarte grăbită. Așa că m-am urcat în mașină și m-am hotărât să merg după ea în loc să mă duc să mă întâlnesc cu Tom. Îl văzusem pe-acolo pe bărbatul acela dimineață. M-am gândit că poate are nevoie de ajutor, iar ea e prietena mea.

Brigid se oprește; detectivii o urmăresc cu atenție. Își frânge mâinile sub masă în timp ce-și spune povestea.

— Am mers după ea în zona aia îngrozitoare. A oprit mașina în parcarea mică de lângă restaurant și eu am parcat într-un centru comercial de peste drum. Am văzut-o – purta mănușile alea roz de cauciuc și avea o armă. A dispărut în spatele restaurantului. Mă îndreptam spre el când am auzit trei împușcături. După aceea am văzut-o pe Karen ieșind în fugă din clădire și ducându-se la mașină. Și-a scos mănușile, s-a urcat în mașină și a plecat în viteză.

— Și ce ați făcut?

Brigid inspiră adânc.

— M-am dus la ușa din spate și după aceea am intrat. Pe podea era întins un bărbat, mort.

Își duce mâna la gură, ca și cum i-ar fi greață.

— Nu-mi venea să cred. Eram îngrozită. Am fugit la mașină și m-am dus acasă.

Se uită direct în ochii albaștri și pătrunzători ai detectivului.

— Eram deja acasă de ceva vreme, întrebându-mă ce să fac, când a sunat Tom și m-a întrebat dacă știu unde era Karen – și i-am spus că nu știu.

Începe să plângă.

— N-am știut ce să-i spun. Nu puteam să-i spun că soția lui tocmai a ucis pe cineva.

Își lasă lacrimile să curgă. Jennings împinge o cutie cu șervețele în direcția lui Brigid, iar ea scoate recunoscătoare unul.

— De ce n-ați venit la poliție să spuneți că erați acolo și ce știați? Că erați martor?

Rasbach o țintuiește cu o privire acuzatoare, neliniștind-o.

— De ce nu ne-ați spus adevărul când v-am întrebat?

— Era prietena mea, șoptește Brigid. Știu că ar fi trebuit să vin, dar era prietena mea.

— Ați luat arma?

— Cum?

Devine tot mai agitată.

— Ați luat arma pe care a aruncat-o ea?

Nu poate să le spună că a plantat arma.

— Nu, n-am văzut nicio armă. Era destul de întuneric, iar eu eram zăpăcită. N-am făcut decât să fug.

— Deci n-ați ridicat arma și n-ați luat-o cu dumneavoastră, pentru ca apoi s-o puneți în garajul familiei Krupp?

Se înroșește și încearcă să pară indignată, dându-și totodată seama că poate ar fi trebuit să-și ia un avocat.

— Nu, n-am făcut-o.

Ridică vocea.

— De ce să fac așa ceva?

— N-ați sunat la secție, nu o dată, ci de două ori, să ne spuneți să căutăm arma crimei acasă la

familia Krupp?

— Nu, n-am sunat.

— Așadar, dacă verificăm înregistrările telefonice, nu vom găsi nicio înregistrare a acestor apeluri?

— Nu.

— Aveți dreptate, pentru că apelurile au fost făcute de la un telefon public, ceea ce știți foarte bine, pentru că dumneavoastră le-ați făcut. V-am găsit amprentele pe acel telefon public.

Simte cum i se scurge tot sângele din corp. Nu poate gândi limpede; nu se poate gândi cum să scape de-aici.

— Sunteți îndrăgostită de Tom Krupp?

Brigid ezită fără să vrea, o fracțiune de secundă, luată prin surprindere de întrebare.

— Nu.

— El spune că da.

— Chiar așa?

Se simte zăpăcită.

— Ce-a zis?

— Spune că sunteți îndrăgostită de el. Spune că ați încercat să-l șantajați, că i-ați povestit că ați urmărit-o pe Karen în seara aceea, că ați văzut ce s-a întâmplat și că n-o să spuneți poliției ce ați văzut dacă face sex cu dumneavoastră. Este adevărat?

Brigid e furioasă. Cum *îndrăznește* Tom să le spună așa ceva, cum îndrăznește să pună așa problema! Cu siguranță că n-ar face așa ceva. Asta-i mâna detectivului, deformându-i cuvintele. Rămâne încremenită și nu răspunde.

— Karen Krupp spune că Robert Traynor era în viață când a plecat ea.

— Nu-i adevărat! strigă Brigid.

— Karen spune că a aruncat arma și mănușile lângă mașină și a plecat în trombă. Spune că probabil că dumneavoastră ați ridicat arma, ați intrat în restaurant și l-ați împușcat mortal pe

Robert Traynor, iar după aceea ați dus arma acasă și mai târziu ați pus-o în garajul ei.

— Cum? gâfâie Brigid, șocată.

— Pentru că vreți s-o vedeți mergând la închisoare, fiindcă sunteți îndrăgostită de soțul ei.

Rasbach se apleacă până când fața lui se apropie de a ei.

— Știm totul despre aventura dumneavoastră cu Tom Krupp. Ne-a spus totul – toate detaliile.

Se uită la ea cu ochii ăia albaștri îngrozitor de pătrunzători.

— Și știm că v-ați furișat în casa lor și le-ați umblat prin lucruri. Amprentele dumneavoastră sunt prin toată casa lor. Știm că aveți o cheie.

Brigid spune cu șira spinării țeapănă:

— Astea-s aiureli. Aș vrea să sun un avocat.

Capitolul patruzeci și șapte

Rasbach o lasă pe Brigid să plece, știind că probabil că primul lucru pe care-l va face va fi să-și găsească un avocat și că n-o să mai scoată nimic de la ea. Se întoarce împreună cu Jennings în biroul lui, ca să discute despre caz.

— Ce crezi? îl întreabă Jennings când se așază.

— Cred că e o încurcătură nenorocită, răspunde Rasbach, arătându-și frustrarea.

Rămân tăcuți un minut. În cele din urmă, Rasbach întreabă:

— Cum ți s-a părut Brigid?

— Cred că s-ar putea să fie țicnită, cum zic soții Krupp.

— Dar e o ucigașă?

Jennings își lasă capul într-o parte.

— Poate.

— Și asta-i problema.

Rasbach oftează adânc și continuă:

— Tot mai cred că de fapt Karen Krupp l-a ucis pe Traynor. Nu cred povestea ei. Toată chestia aia cu amnezia… și apoi, brusc, își amintește ce s-a întâmplat? N-o înghit.

— Nici eu.

— Interesant cum n-a avut nimic de zis Tom Krupp despre asta. Mă întreb ce crede el de fapt, spune Rasbach.

— Și eu aș vrea să știu, zice Jennings. Săracul idiot, aștepta la râu în timp ce se întâmplau toate astea, fără să știe nimic.

Rasbach dă din cap.

— Nu cred că nevastă-sa a fugit de Robert Traynor și a aruncat arma și că Brigid a ridicat-o, a intrat și l-a împușcat. Nu văd cum. Nu cred că Traynor ar fi lăsat-o pe Karen să plece și nu cred că Brigid gândește suficient de repede ca să pună totul la cale. Cred că l-a împușcat Karen, Brigid a

văzut-o și *apoi* a profitat de ocazie și a luat arma pentru mai târziu.

Jennings aprobă gânditor.

— Procurorul districtual o să cedeze și o să renunțe la acuzația de crimă împotriva lui Karen Krupp. N-o să prea aibă de ales. N-o să aibă argumente dacă erau acolo două persoane, ambele cu motive solide – și avem dovezi plantate.

Jennings e de acord.

— O să scape.

— Una dintre femeile astea l-a ucis pe Robert Traynor. Cred că a fost Karen Krupp. Dar singurele care știu cu siguranță sunt Karen și Brigid.

Se uită la Jennings și spune:

— Și se pare că sunt îndrăgostite amândouă de același bărbat. N-avea cum să nu iasă o încurcătură.

— Mă bucur al naibii de tare că nu sunt în pielea lui Tom Krupp, zice Jennings.

*

Susan Grimes e un procuror federal competent. E inteligentă și realistă și de aceea Rasbach știe că are în față o luptă dificilă.

I-a prezentat cu grijă toate dovezile. Acum stă la fereastră în biroul ei, privind-o cum stă rezemată pe scaunul din spatele biroului ei masiv. Jennings e așezat în fața ei. E momentul adevărului.

— Vă bateți joc de mine, spune Susan Grimes.

— Din nefericire, nu, răspunde Rasbach.

— Credeți că a făcut-o Karen Krupp, zice Grimes.

— Da, răspunde Rasbach. Îmi dau seama c-o să fie dificil de dovedit.

— Dificil de dovedit? Nici măcar nu merită încercat.

Oftează adânc, își scoate ochelarii și se freacă la ochii obosiți.

— Krupp are cel mai bun motiv – un mobil foarte solid. Știm că a fost acolo; avem dovezi

fizice care o plasează acolo și mărturia beton a celeilalte femei, care a fost martor ocular. Cum ziceai că o cheamă?

— Brigid Cruikshank, răspunde Rasbach.

— Și e clar că fugea de la locul faptei.

Rasbach dă din cap.

Procurorul își înclină capul într-o parte și continuă:

— Dar avem amprentele lui Brigid pe ușa restaurantului. Soții Krupp susțin că Brigid e îndrăgostită de Tom Krupp și încearcă să-i însceneze crima lui Karen Krupp. Ce dovezi au în sensul ăsta?

— Brigid nu recunoaște că e îndrăgostită de Tom Krupp; n-a recunoscut nici măcar că au avut o aventură, spune Rasbach. Așa că e cuvântul lui contra cuvântului ei. Dar amprentele ei sunt prin toată casa familiei Krupp. Și mai e și arma.

— Arma, spune procurorul. Asta-i marea problemă. E evident că nu soții Krupp au pus-o în garajul lor. Și se poate dovedi că Brigid a sunat să anunțe că era acolo, pentru că pe telefonul public se află amprentele ei.

Rasbach aprobă.

— Da.

— Și a fost acolo, la locul crimei, așa că *putea* să ia arma.

Se gândește multă vreme.

— Dacă Brigid ar fi lăsat lucrurile să curgă de la sine, dacă ar fi depus doar mărturie împotriva ei, am fi putut s-o prindem pe Krupp. Măcar dacă n-ar fi plantat arma. Arată că Brigid avea un mobil.

— Asta-i problema.

Grimes se uită tăios la Rasbach.

— Și ești sigur că nu există nicio dovadă că femeile astea două n-au clocit împreună planul? La un moment dat, erau prietene, nu?

— Da. Dar nu putem găsi nicio dovadă.

Procurorul clatină din cap cu regret.

— Nici măcar cel mai incompetent avocat n-ar avea probleme să apeleze la îndoiala rezonabilă în cazul ăsta, spune ea. Îmi pare rău, va trebui să renunțăm.

— Așa mă gândeam și eu c-o să spui, zice Rasbach și se uită mohorât pe fereastră.

Capitolul patruzeci și opt

I se pare bizar și minunat să fie acasă după toate neplăcerile din închisoare. Karen se delectează cu luxul de a fi singură, de a avea liniște, de a nu fi asaltată permanent de căutături ostile, mirosuri urâte și mâncare îngrozitoare. Primele câteva zile acasă parcă ar fi cea mai reușită vacanță pe care a avut-o vreodată Karen. Doarme până târziu, face băi lungi, cu spumant parfumat, își gătește mâncărurile preferate. Îi plac micile ei bucurii lumești; fusese un chin să fie privată de ele.

Și apoi, mai e și ușurarea. Nu-i mai atârnă deasupra capului acuzația de crimă. Tot mai are de-a face cu conducerea imprudentă și acuzațiile rezultate din falsificarea identității, dar astea sunt relativ minore, ținând cont de situație. Se ocupă Jack Calvin de toate.

Ușurarea e… uluitoare.

Nu mai trebuie să-și facă griji c-o vânează și o ucide Robert Traynor.

Nu mai trebuie să-și facă griji că Tom o să afle cumva despre identitatea ei falsă.

Nu mai trebuie să fie îngrijorată de intrusul din casa ei. Pentru că acum știu cine a fost. Și n-o s-o mai facă. Au schimbat încuietorile. Au instalat și un sistem nou de securitate, pe care o să-l țină activat tot timpul, chiar și când sunt acasă. E ceva neplăcut și sâcâitor, dar trebuie făcut. Chiar și cu ordinul de restricție pe care l-au obținut împotriva lui Brigid.

Cine respectă de fapt un ordin de restricție?

Și lucrurile dintre ea și Tom merg bine. La început, i-a fost teamă că n-o să reușească să treacă peste tot ce li se întâmplase. Lui Tom nu-i plăcuse că i-a mințit pe polițiști, când a spus că-și aduce aminte ce s-a întâmplat în seara aceea.

— De ce-ai făcut așa ceva? o întrebase când rămăseseră singuri. Dacă nu-ți aduci aminte, de ce

nu le spui adevărul – *că nu-ți aduci aminte?*

Era vizibil supărat.

— Am crezut că ar fi mai bine așa, îi răspunsese ea. Am crezut că ne-ar fi de ajutor.

Tom se încruntase la ea.

— Nu-mi plac toate minciunile astea, Karen. *Urăsc* minciunile.

Fusese supărat, dar apoi procurorii renunțaseră la acuzații și Tom pare să nu se mai gândească la asta. Nu știe ce crede *cu adevărat* Tom despre cine l-a împușcat pe Robert Traynor. Nu discută despre asta. Tom știe că ea nu-și poate aduce aminte. Crede în mod clar că Brigid e dezechilibrată. Îi e frică de Brigid. Karen crede că Tom e convins că ea l-a împușcat pe fostul ei soț, înțelege de ce și a iertat-o. De *ea* nu-i e teamă.

Pare s-o iubească încă pe Karen, chiar dacă e un alt fel de dragoste, mai precaută. Când s-au întors împreună acasă, când a ieșit ea de la închisoare, imediat ce au trecut pragul Tom a închis hotărât ușa în urma lor și s-a întors grav spre ea.

— Vreau s-o luăm din nou de la zero, a spus.

Karen nu-l văzuse niciodată arătând mai serios ca atunci. Întinsese mâna și o prinsese de brațe, își apropiase fața de ea și spusese:

— Fără minciuni. Promite-mi, Karen.

O strângea cu putere. Karen îl privise cu atenție.

— Promit, Tom, fără minciuni. Jur, spusese ea.

— Acum s-a făcut lumină între noi, zisese el, și așa o să rămână și în continuare. Pentru amândoi. Mereu.

— Da, promit, Tom, fusese ea de acord, cu lacrimi în ochi.

— Promit și eu, spusese el, și apoi o sărutase, apăsat și profund și lung.

În timp ce face ordine în bucătărie, Karen se gândește cât de furioasă trebuie să fie Brigid, stând peste drum, pe scaunul ei, cu lucrul în brațe, uitându-se la ei. Lucrurile n-au mers cum voia ea. Biata Brigid. Și Karen a auzit că Bob a părăsit-o.

Ce șoc trebuie să fi fost pentru Bob, să afle de la poliție că soția lui pândea cuplul de peste drum, intrând în casa lor când erau plecați, jucându-se de-a familia. Că se aflase la locul crimei în seara aceea. Că s-ar putea să fie o ucigașă, și că poliția crede că a plantat arma în garajul familiei Krupp. Nu-i de mirare că a părăsit-o. E o țicnită. Probabil că se temea pentru viața lui. Probabil că așa ar și trebui. Nu știi niciodată ce-ar putea face Brigid.

Karen a terminat-o cu Brigid, cândva cea mai bună prietenă a ei. A eliminat-o din viața lor. Acum o să se simtă bine. În cele din urmă, e liberă.

*

Brigid stă în casa ei din ce în ce mai întunecoasă și pustie. Se uită urât peste drum, la draperiile trase de la casa cu numărul 24 de pe Dogwood Drive. Se zărește o strălucire vagă în spatele draperiilor, o căldură, o bucurie la care știe că ea nu va ajunge niciodată, indiferent cât de mult și-o dorește, indiferent cât de mult visează s-o obțină. Andrelele țăcănesc violent – e amărâtă, furioasă și răzbunătoare.

Se gândește obsesiv la tot ce s-a petrecut. Cel puțin a *rezultat* și ceva bun din toate astea – Bob a părăsit-o. Fusese îngrozit când a aflat ce se întâmplase chiar sub nasul lui. Nu-i *acordase atenție.* Poate că dacă i-ar fi *acordat atenție,* nu s-ar fi întâmplat nimic. Totuși, se bucură că a plecat. Mare pagubă. Nu-i trebuie precauția lui, disprețul lui. Nu-i trebuie șosetele lui pe podea, periuța lui de dinți lângă chiuvetă, nu-i trebuie dezordinea lui, pretențiile lui, prezența lui în casa asta. Câtă vreme plătește în continuare facturile, se bucură că a plecat.

E fericită să fie singură pentru moment. Dacă nu-l poate avea pe Tom, nu vrea pe nimeni altcineva. O să aibă răbdare.

*

Trec câteva săptămâni, iar vara se schimbă treptat în toamnă. Frunzele s-au făcut portocalii și

galbene și roșii, iar aerul e răcoros, mai ales dimineața. Tom și-a găsit un serviciu nou la o firmă de contabilitate rivală și lucrează din nou în centru, într-o clădire de birouri înaltă. Face o treabă minunată ca expert contabil senior și se întreabă ce șanse are să devină partener. Poate că la anul o să-și facă timp să se apuce de golf.

Karen e din nou fericită, lucru pentru care Tom e recunoscător. Și Tom e fericit, sau cât se poate de fericit acum, când a văzut ce-ți poate face viața. Tom n-o să mai trăiască niciodată într-o bulă confortabilă și plină de încredere, gândindu-se că n-o să se întâmple nimic rău. Acum știe mai bine cum stau lucrurile. Își face uneori griji că Brigid o să-l înfrunte, c-o să iasă în fugă din casa ei, cu părul răvășit tot, cu o expresie sălbatică, și o să încerce să-i scoată ochii cu andrelele.

Așteaptă să apară o pancartă pe peluza de vizavi. Acum, că Bob a părăsit-o, Tom și Karen speră că acesta o s-o oblige pe Brigid să vândă casa și să se mute într-o locuință mai mică, în altă parte. Tom își luase de două ori inima în dinți și-l sunase pe Bob la birou ca să-l întrebe ce au de gând cu casa. Dar Bob refuzase să preia apelurile. Uneori, se gândește la Bob, întotdeauna cu vinovăție și regret. Dacă familia Cruikshank nu-și scoate casa la vânzare, Tom și Karen s-ar putea să fie nevoiți s-o vândă pe a lor. Cum ar putea sta vizavi de o femeie nebună care e obsedată de el? E tulburător. Tom ar vrea să se mute, dar în momentul ăsta nu se vinde nimic pe piață și ar pierde mult. Mai bine să vândă familia Cruikshank, dacă tot divorțează. Așa că Tom și Karen stau liniștiți deocamdată.

Nu e situația ideală.

Capitolul patruzeci și nouă

Karen îl conduce pe Tom când pleacă la serviciu și apoi se întoarce în bucătărie, să-și termine cafeaua. E într-o dispoziție optimistă. Azi se duce cu trenul la New York, să-și ofere o zi de cumpărături.

Își ia geanta și cheile și își pune pe ea o jachetă de toamnă, după care armează cu grijă sistemul de alarmă. Studiază locuința peste drum. E ceva automat acum, privirea aruncată spre casa lui Brigid, să vadă dacă are cale liberă. Cu siguranță nu vrea să dea nas în nas cu Brigid.

Karen ia un autobuz până la gara din centru. O să ia expresul până la New York. Îi place să meargă cu trenul. Unul dintre lucrurile care-i plac cel mai tare e să se uite la peisajul pe lângă care trece când trenul înghite kilometru după kilometru, și să se gândească, și să plănuiască, și să viseze, îi place să-și închipuie că s-ar putea duce oriunde, să fie oricine. Totdeauna a fost tentată de calea pe care n-a apucat-o.

Își cumpără bilet și privește în jur, ca să se asigure că Brigid nu-i acolo, pe undeva, furișându-se. Tresare. Femeia de lângă revistele alea ar putea fi Brigid, îmbrăcată altfel? Se crispează toată. Femeia se întoarce, iar Karen îi vede profilul. Nu, e cu totul altcineva. Karen încearcă să se relaxeze.

În cele din urmă, își ocupă locul în tren, la fereastră. Azi nu e aglomerat, iar locul de vizavi de ea nu e ocupat. Karen își pune geanta pe locul liber, sperând să nu vină nimeni și să vrea să stea acolo. Vrea să fie singură.

În ultimele câteva săptămâni, i-a revenit complet memoria, la început pe bucățele, iar apoi dintr-odată. Acum poate privi în urmă, poate deschide cu ochii minții ușa aceea murdară și poate vedea cum se desfășoară totul, așa cum s-a

întâmplat cu adevărat. Doctorul Fulton avea dreptate; a revenit, atâta doar că a durat.

Acum, privește peisajul trecând în viteză pe lângă ea și se gândește la Tom, la cât de mult îl iubește, la cât de încrezător e el. Chiar nu-l merită.

E așa de drăguț că Tom crede tot ce-i spune. E așa de protector – cavalerul ei în armură strălucitoare. Aproape crede că, dacă Robert n-ar fi deja mort, Tom s-ar duce după el, ar face-o pentru ea, așa de indignat e de felul cum a maltratat-o Robert. Dar Karen nu-i femeia care să aibă nevoie de protecția unui bărbat. N-a fost niciodată genul ăsta. E genul de femeie de care trebuie protejați bărbații. Gândul o face să zâmbească.

Îl iubește pe Tom. Îl iubește așa de mult, încât e puțin surprinsă. Speră c-o să-l iubească așa tot restul vieții. Dar numai pentru că ea îl iubește, iar el o iubește pe ea, nu înseamnă c-o și *cunoaște.* Oricum, ce e dragostea, dacă nu o iluzie măreață? se întreabă ea. Ne îndrăgostim de un ideal, nu de realitate. Tom o iubește pe cea care crede el că e ea. S-a dovedit că e remarcabil de adaptabil în privința asta. Ea îl iubește pe cel care crede ea că e el. Și ăsta e mersul lumii, își spune ea, privind pe geamul trenului, oamenii se îndrăgostesc și apoi nu mai sunt îndrăgostiți, pe măsură ce-și modifică percepția asupra realității.

Nu e victima nimănui. Nu este o victimă a abuzurilor sau a violenței conjugale și nici n-a fost vreodată. Ideea aproape c-o face să râdă. Ziua în care vreun bărbat ridică mâna asupra ei va fi ultima lui zi pe pământ.

Robert nu abuzase niciodată de ea. Fusese un bărbat destul de civilizat, nu extraordinar de bun, dar nici îngrozitor de rău. Însă ea știa că putea deveni violent dacă i se punea cineva în calea câștigului. Umbla cu genul ăsta de oameni. Și știa, în mod evident, să spargă o încuietoare. Nu fusese niciodată îndrăgostită de el. Tom e singurul bărbat de care a fost îndrăgostită vreodată. Nu, Robert

fusese o oportunitate. Datorită lui Robert, are o cutie de valori la Chase Manhattan Bank din New York, cu mai mult de două milioane de dolari cash în ea. Colacul ei de salvare. Și acum el n-o să mai poată s-o găsească și să i-i ceară vreodată înapoi. E mort. Totdeauna a fost sigură că, dacă o găsește, o s-o omoare pentru banii ăia.

Își aduce aminte totul în timp ce privește pe geamul murdar, în drum spre oraș, își amintește cum l-a cunoscut pe Robert în Vegas, într-un cazinou. Era chipeș și ostentativ – avea bani și-i plăcea să-i cheltuie –, în timp ce ea n-avea deloc. S-a amorezat pe loc de ea. I-a spus că se ocupă cu antichități. Asta era adevărat, dar ea și-a dat seama destul de repede că afacerea cu antichități îi asigura o acoperire minunată pentru o altă activitate – spălare de bani în timpul liber. Karen nu-i toantă. A trăit cu el o vreme, privind cum își făcea el treaba. Uneori avea o grămadă de cash de pus în seiful de-acasă, ascuns în spatele unui tablou nefericit din dormitor. Nu-i spusese niciodată combinația. Pierduse luni întregi încercând s-o găsească.

Se căsătoriseră într-una dintre capelele alea îngrozitoare din Vegas, unde se căsătoresc oamenii triști și disperați, dar ei nu-i păsase, avea un plan. El voia să se căsătorească, așa că se căsătoriseră. Ea își făcuse dintotdeauna planuri pe termen lung. Așa ajunsese atât de departe. Numai când intră în panică o iau lucrurile razna. Și aflase asta din experiență.

Trăise cu Robert, fiind soția lui, trei ani de zile. Fusese atentă la tiparele de intrare și ieșire a banilor din seif. Până la urmă, descoperise unde era ascunsă o înregistrare cu combinațiile, pe care le schimba săptămânal. Apoi începuse să se ducă la Open Arms din Las Vegas, ca să-și construiască povestea de victimă a violenței conjugale. Pentru că atunci știa c-o să poată scoate banii din seif, o să-i ia și o să-l părăsească. Știa că el n-ar reclama

banii furați – nu avea cum. Dar nici nu voia să vină după ea din cauza lor. Și-a planificat cu grijă așa-zisa sinucidere și reînvierea pe post de Karen Fairfield. Știa că, dacă ar veni după ea și și-ar vrea banii înapoi, va trebui să-l omoare și că, dacă ar fi fost prinsă vreodată, va trebui să-și construiască apărarea ca victimă a violenței conjugale cu mare grijă.

Dar n-ar fi trebuit să se ajungă la așa ceva. Totul ar fi *trebuit* să fie în regulă. Își făcuse planuri exact pentru o astfel de eventualitate. Făcuse rost de o armă neînregistrată pe care avusese grijă să nu-și lase niciodată amprentele. Și avea mănușile. Dacă nu și-ar fi pierdut cumpătul în seara aceea, ar fi fost în regulă. Așa cum a zis detectivul Rasbach – ar fi scăpat cu fața curată după crimă, fără să-și pună nimeni întrebări.

Dar fusese mult mai năucită decât se așteptase când auzise glasul lui Robert în seara aceea. Și, când ajunsese la momentul în care era față în față cu el și trebuia să-l ucidă… nu fusese așa de ușor cum crezuse. Nu fusese ușor deloc. Karen nu fusese niciodată o persoană violentă. Lacomă, da, dar nu violentă. Robert se uitase la ea foarte surprins când ridicase arma și o îndreptase spre el. Îi tremura mâna; asta vedeau amândoi. Iar el n-a crezut că e în stare s-o facă. Nu putea s-o facă. A râs. Era cât pe ce să coboare arma când el făcuse un salt spre ea și, panicată – nu intenționase – a apăsat pe trăgaci. Și după aceea încă o dată, și încă o dată. Își mai aduce aminte reculul pistolului în mână, explozia gloanțelor în pieptul și fața lui, ce greață îi făcuse, mirosul mănușilor de cauciuc când își dusese mâna la gură ca să-și rețină voma.

Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi intrat în panică! Dacă și-ar fi păstrat calmul, ar fi putut să plece cu mașina și ar fi aruncat arma în râu. Ar fi putut să strecoare mănușile la loc în bucătărie și să-i spună lui Tom o minciună simplă ca să-i explice unde fusese. Poliția l-ar fi găsit pe Robert, și-ar fi dat

seama cine era și ar fi aflat că soția lui murise cu ani în urmă. Dar n-ar fi avut absolut nimic care să facă legătura între ea – Karen Krupp – și moartea lui Robert. Dacă n-ar fi intrat în panică și n-ar fi aruncat mănușile și n-ar fi avut accidentul ăla tâmpit.

Dacă Rasbach n-ar fi fost așa de isteț.

Și dacă Brigid n-ar fi urmărit-o. Ăsta-i al doilea lucru care aproape că a distrus-o.

Nu se așteptase.

Dar se rezolvaseră toate. De fapt, îi e recunoscătoare lui Brigid. Dacă nu l-ar fi dorit cu atâta disperare pe Tom, dacă n-ar fi urmărit-o și n-ar fi pus arma în garaj, Karen ar fi încă în închisoare.

Iar acum Tom nu va afla niciodată adevărul, pentru că Robert e mort.

Karen e pe deplin fericită. Se duce în oraș să-și verifice cutia de valori și după aceea o să se ducă la cumpărături. O să-i cumpere un cadou lui Tom. Viața e frumoasă.

Îl iubește pe Tom și speră că povestea lor de dragoste o să dureze veșnic. Poate c-or să înceapă să încerce serios să facă un copil.

Va trebui să găsească la un moment dat o cale să moștenească o sumă mare de bani, în așa fel încât ea și Tom să se poată bucura cu adevărat de banii pe care i-a obținut cu așa mult efort – oricum, o parte din ei.

E sigură că o să-i vină ei vreo idee.

*

Singură în casa ei pustie, Brigid stă la fereastră și privește și așteaptă. Are răbdare. Singurul sunet e pocnetul andrelelor ei. E foarte supărată.

Știe că pe bărbatul ăla l-a ucis Karen – era și ea *acolo* –, și totuși a scăpat cu fața curată. A scăpat cu fața curată după o crimă, deși Brigid a spus adevărul despre ce a văzut și a auzit în seara aia. Și Karen a încercat să dea vina pe *ea, s-o* facă *pe ea* să pară vinovată. *Cum îndrăznește?*

Iar acum Karen are tot ce-și dorește. Nu numai că a scăpat de acuzația de crimă, dar îl are și pe Tom încă la degetul ei mic. Cel puțin așa pare. Dar poate că nu; e greu de spus de-aici. Brigid și-ar dori să fie o muscă în casa lor. Dar crede că Tom tot o iubește pe Karen, în pofida tuturor celor întâmplate. Cum mai poate s-o iubească, se jelește ea de una singură, cu inima bătându-i chinuitor, după tot ce-a făcut, după toate minciunile ei? E revoltător. *Cum poate să nu știe că e-o criminală? Cum poate s-o creadă?*

Brigid își dă seama că a greșit când a pus arma în garaj. Ar fi trebuit să lase lucrurile așa cum erau. Declarația ei de martor ocular ar fi fost suficientă. Iar acum Karen a scăpat și a umilit-o. A umilit-o în fața poliției, a soțului ei, a prietenilor lor, a tuturor. Acuzând-o *pe ea* de crimă, spunând că ea a pus arma acolo, că a pândit-o în casă. Acuzând-o de violare de domiciliu, obținând ordinul ăla caraghios de restricție împotriva ei.

În mod clar, Karen crede că Brigid nu e pe cât de deșteaptă e ea de fapt. Păi, or să vadă ei.

Brigid nu renunță și nici nu pleacă. Are un plan nou. O s-o facă pe Karen să plătească.

Și… are un secret. Brigid zâmbește și coboară privirea spre lucrușorul pe care-l tricotează cu cea mai mare grijă: un pulovăraș de bebeluș imposibil de mic, din cea mai moale lână, de culoarea fildeșului. Acum are de tricotat o grămadă de lucruri. O bonetă asortată și botoșei pentru puloverul din poală. Și tocmai a terminat pulovărașul galben pe care-l făcea pentru altcineva, dar renunțase la el cu câteva săptămâni în urmă, pentru că o înfuria să lucreze la el.

Acum n-o mai înfurie.

Brigid admiră pulovărașul adorabil din mâinile ei și-i crește inima. Ridică privirea spre casa de peste drum.

Totul va fi perfect.

virtual-project.eu

Table of Contents

PROLOG
Capitolul unu
Capitolul doi
Capitolul trei
Capitolul patru
Capitolul cinci
Capitolul șase
Capitolul șapte
Capitolul opt
Capitolul nouă
Capitolul zece
Capitolul unsprezece
Capitolul doisprezece
Capitolul treisprezece
Capitolul paisprezece
Capitolul cincisprezece
Capitolul șaisprezece
Capitolul șaptesprezece
Capitolul optsprezece
Capitolul nouăsprezece
Capitolul douăzeci
Capitolul douăzeci și unu
Capitolul douăzeci și doi
Capitolul douăzeci și trei
Capitolul douăzeci și patru
Capitolul douăzeci și cinci
Capitolul douăzeci și șase
Capitolul douăzeci și șapte
Capitolul douăzeci și opt
Capitolul douăzeci și nouă
Capitolul treizeci
Capitolul treizeci și unu
Capitolul treizeci și doi
Capitolul treizeci și trei
Capitolul treizeci și patru
Capitolul treizeci și cinci
Capitolul treizeci și șase

Capitolul treizeci și șapte
Capitolul treizeci și opt
Capitolul treizeci și nouă
Capitolul patruzeci
Capitolul patruzeci și unu
Capitolul patruzeci și doi
Capitolul patruzeci și trei
Capitolul patruzeci și patru
Capitolul patruzeci și cinci
Capitolul patruzeci și șase
Capitolul patruzeci și șapte
Capitolul patruzeci și opt
Capitolul patruzeci și nouă

Table of Contents

PROLOG 2
Capitolul unu 3
Capitolul doi 9
Capitolul trei 14
Capitolul patru 19
Capitolul cinci 23
Capitolul șase 31
Capitolul șapte 37
Capitolul opt 43
Capitolul nouă 48
Capitolul zece 54
Capitolul unsprezece 59
Capitolul doisprezece 64
Capitolul treisprezece 69
Capitolul paisprezece 77
Capitolul cincisprezece 82
Capitolul șaisprezece 86
Capitolul șaptesprezece 91
Capitolul optsprezece 97
Capitolul nouăsprezece 101
Capitolul douăzeci 106
Capitolul douăzeci și unu 112
Capitolul douăzeci și doi 116
Capitolul douăzeci și trei 120
Capitolul douăzeci și patru 126
Capitolul douăzeci și cinci 132
Capitolul douăzeci și șase 137

Capitolul douăzeci și șapte 142
Capitolul douăzeci și opt 145
Capitolul douăzeci și nouă 152
Capitolul treizeci 157
Capitolul treizeci și unu 166
Capitolul treizeci și doi 171
Capitolul treizeci și trei 176
Capitolul treizeci și patru 185
Capitolul treizeci și cinci 193
Capitolul treizeci și șase 200
Capitolul treizeci și șapte 208
Capitolul treizeci și opt 216
Capitolul treizeci și nouă 221
Capitolul patruzeci 226
Capitolul patruzeci și unu 230
Capitolul patruzeci și doi 236
Capitolul patruzeci și trei 241
Capitolul patruzeci și patru 249
Capitolul patruzeci și cinci 256
Capitolul patruzeci și șase 260
Capitolul patruzeci și șapte 267
Capitolul patruzeci și opt 271
Capitolul patruzeci și nouă 275